



Một ngày yêu nhau

La Lan

Dịch giả
Liên Quốc Nhĩ



Một Ngày Yêu Nhau

La Lan

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[một](#)

[một \(tt\)](#)

[hai](#)

[ba](#)

[bốn](#)

[năm](#)

[sáu](#)

[bảy](#)

[tám](#)

[Đoạn kết](#)

La Lan

Một Ngày Yêu Nhau

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

một

Nguyên tác : Lục Sắc Đích Tiêu Ô



Ảnh: Phạm Trí (triart)

Trình bày: Huyền Băng

NĂM CHA TÔI ĐƯA KẾ MẪU VỀ NHÀ, tôi vừa tròn mười lăm tuổi. Đời sống gia đình thay đổi đột ngột với sự hiện diện của người xa lạ. Kế mẫu tôi họ Kỷ. Trước ngày về nhà bà sống cùng người anh họ, một công chức ngành ngoại giao vừa hồi hưu, nên đã từng ở Âu Châu một thời gian dài.

Một tháng sau ngày về, bà đưa chị em tôi sang nhà thăm viếng ông anh. Người mà tôi biết bắt đầu phải gọi là cậu.

Đó là một ngôi nhà lộng lẫy hai tầng, trước có sân rộng trồng nhiều hoa và có cả người gác cửa.

Những bậc thang cao đưa chúng tôi lên lầu phòng khách rộng có thảm nhung êm, phòng quét sơn màu sữa. Sau khi bảo chúng tôi ngồi yên, mẹ mới vào phòng bên mời bà mợ ra.

Bà mợ trên bốn mươi nhưng còn rất trẻ, mới trông tưởng chừng mới ba mươi. Quý phái và đẹp. Ông cậu hôm nay đi vắng, nhưng tôi đã có dịp trông thấy mặt ông hôm lễ cưới vừa rồi. Người cao lớn, vững chãi đầy phong độ. Mợ cho biết ông cậu hôm nay về trễ vì bận họp.

Hình như để phối hợp cho gia đình này tất cả vẻ lộng lẫy toàn vẹn, chị dâu họ của tôi cũng là một thiếu phụ trẻ đẹp, ngoài vẻ đẹp bên ngoài chị còn có một tâm hồn bình thản, một khuôn cách trầm lặng quý phái, chúng tôi mỗi đứa được tặng một gói quà đẹp, bọc trong giấy kiếng không biết bên trong chứa gì, vì di bảo về nhà hãy tháo ra và đặt năm yên nơi kỷ trà.

Giữa phòng khách lớn với cung cách lễ nghi chúng tôi như bị cột cứng, ngồi thẳng lưng, nói chọn lựa từng tiếng chứ không tự do như ở nhà.

Mỗi lần người làm mang nước, trà bánh kẹo... là mỗi lần chúng tôi phải đứng dậy cung kính mời mọc người dùng. Nhìn khung trời rợp mát với hàng cây cao bên ngoài cửa, nghĩ đến món quà trong hộp, chúng tôi đưa nào cũng muốn tung người ra để tự do bay nhảy. Mẹ tuy bận chuyện vãn với mợ, nhưng lúc nào cũng để ý dò từng cử chỉ của chúng tôi như sợ những hành động vô lễ, vô ý thức có thể gây phiền phức, trong khi chị dâu tỏ ra dễ dãi hơn, đến cạnh hỏi han nhiều thứ, từ chuyện học đến gia đình, tôi ngoan ngoãn trả lời từng câu một, mùi nước hoa trên da thịt tươi mát thoảng nhẹ làm tôi ngây cả mũi.

Thời gian như đọng lại, ngồi thật lâu kim đồng hồ mới di động đến số bốn, thế mà kế mẫu còn bảo phải ở lại dùng cơm tối xong mới về, vì hôm nay bà mợ sẽ mời cơm.

Cố gắng lắm mới tạo được vẻ tự nhiên ngồi máy móc trả lời từng câu hỏi, chúng tôi có cảm giác mình là những diễn viên trong vở kịch câm.

Giữa không khí loãng và bức bối đó, thì chúng tôi được giải thoát. Có tiếng chân dồn dập chạy từ lầu xuống mang theo tiếng cười giòn:

- Ô! Đến rồi đấy à. Tuyệt thật. Không khí phẳng lặng trong phòng khách bị phá vỡ.

Tất cả người lớn quay lại với ánh mắt trách móc. Bà mợ có vẻ là người khó chịu nhất

- Hiến Cương! Mày làm cái trò gì vậy? Nhà có khách biết không?

Gã thanh niên mang tên Hiến Cương chớp mắt tinh nghịch nhìn bà mợ cười. Anh chả có gì là phiền muộn:

- Ô! Khách à? Nhà chúng ta làm gì có khách. Tất cả những người này đều là người thân trong nhà mà!

Rồi quay sang chúng tôi anh tự giới thiệu:

- Tôi là Hiến Cương, anh cô cậu của quý vị đây.

Bà mợ bực mình:

- Cậu có thể giữ đứng đắn một tí được không? Nhìn thử cả phòng xem, có ai lại lớn tiếng, một cách vô lễ như vậy không chứ?

Hiến Cương giả vờ không nghe bước tới trước giật chén chè sen trên tay bà chị dâu rồi kê môi húp nhanh. Bà chị dâu phản đối:

- Kỳ quá! Chén này của em đã ăn rồi, anh có phần anh, để em đi lấy cho, ăn uống gì mà chẳng cần đưa với muống gì cả.

Anh Hiến Cương húp xong chén chè, móc khăn tay ra lau miệng, liếc vợ với nụ cười tinh nghịch:

- Có gì đâu mà quan trọng quá vậy? Sống kiểu cách mãi như mấy người ai lại chịu được chứ?

Chị dâu có vẻ hờn, lẳng lặng thu gọn bát muống đem ra sau, trong khi anh Hiến Cương bước về phía cửa sổ, mở tung đôi cánh màu sỡ. Gió mát đầu hè tràn vào xoa dịu không khí đầy thuốc súng bên trong.

Bà mợ có vẻ chưa hả cơn giận:

- Vừa mới về đến nhà đã làm loạn cả lên!

Anh Hiến Cương quay lại nhìn chúng tôi cười:

- Điều này có lẽ mấy người phải ở đây ăn cơm tối rồi đấy.

- Hôm nay gia đình chúng ta mời khách. Chị dâu nói rồi quay sang nói chồng chị tiếp:

- Tất cả đều là người trong nhà, anh ăn nói cẩn thận một tí.

Anh Cương vẫn tỉnh bơ, nói với chúng tôi:

- Để tôi đưa mấy người ra sân chơi nhé!

Cậu em trai tôi là người đầu tiên lên tiếng hưởng ứng. Hấn nhảy ngy xuống ghế và hét to:

-Ồ sướng quá!

Tôi và cô em gái đứng lên, khẽ liếc về phía kế mẫu chờ đợi, tôi thấy hình như bà không mấy hài lòng, nhưng rồi cũng miễn cưỡng gật đầu:

-Ồ! Đi thì cứ đi.

Chúng tôi với tâm trạng của bầy chim sổ lồng, tung tăng theo anh Cường ra cửa.

Đến bên ngoài, tôi mới có dịp nhìn rõ vóc dáng của ông anh họ tôi. Khuôn mặt, như khuôn đúc của ông cậu, có điều mắt của ông cậu thì lạnh lùng và nghiêm trang trong khi mắt của anh Cường lúc nào cũng gần như tươi mát. Anh thay âu phục trắng nếp ban nãy bằng bộ Pyjama lụa. Thấy chùng tôi nhìn, anh nói:

- Đi với mấy cô cậu ra vườn chơi mà mặc âu phục thì trông chẳng giống ai cả.

Lời nói ngộ nghĩnh của anh làm chúng tôi cười, anh tiếp:

- Cha tôi thì lúc nào cũng vậy. Ông muốn tất cả mọi người trong gia đình đều phải kiểu cách quy tắc như ông. Đó mấy người có thấy vợ tôi không, lúc nào cũng muốn tôi như hình nộm, vừa thức dậy đã nghe dặn dò hôm nay phải ăn mặc chỉnh tề vì có mấy người đến.

Chúng tôi bắt đầu thấy thân thiết và không còn ngại ngần ngăn cách với anh nữa.

- Năm ngoái ông bố đã hứa cho tôi chọn ngành ngoại ngữ thế mà đầu năm ông lại đổi ý cho việc học ngoại ngữ là vô tích sự, và bắt tôi chuyển sang ngành ngoại giao.

- Vậy hiện giờ anh học môn ngoại giao à?

Anh Cường ngập ngừng một tí rồi nói:

- Không, tôi không thích làm quen.

- Vậy ra anh vẫn còn học môn ngoại ngữ à?

Anh Cương lắc đầu:

- Bị ông bố làm rối trí quá thành ra tôi cũng mất luôn thú trong việc học ngoại ngữ.

Tôi phì cười:

- Nghĩa là anh chả học hành gì cả?

- Vâng, tôi chả làm gì cả, vì vậy chị dâu mấy người mới dè bieu tôi là tay chơi, công tử bột.

Rồi anh tự ngời xuống bậc thềm. Cậu em trai tôi hỏi:

- Anh không sợ lấm quần à?

Anh lắc đầu:

- Lo gì! Quần này của ông bố tôi sắm mà, ông có tiền nhiều lắm.

Cô em gái tôi nói:

- Nhưng anh cũng phải gìn giữ chứ!

Anh Cương vỗ nhẹ lên vai cô em tôi, bảo:

- Đây cô bé, đừng có học thói chua ngoa của người lớn. Sự thật tôi đâu muốn ăn mặc cầu kỳ thế này! Tôi chỉ thích quần áo vải thô thôi, mà cũng chẳng được phép. Ăn mặc cầu kỳ làm gì phải giữ gìn lôi thôi phiền phức.

Lời anh Cương làm chúng tôi phì cười, anh tiếp tục vui vẻ:

- Tôi là con người hư đốn như vậy, mấy cô cậu đừng bắt chước nhé.

Không biết đó là câu giễu cợt, cô em tôi thật thà:

- Đâu có, em thấy anh dễ thương lắm.

Anh Cương pha trò:

- Thật không? Hay vì được tôi đưa ra khỏi phòng hắc ám đó mà cô bảo rằng tôi dễ thương chứ?

Chúng tôi cười, anh Cương tiếp tục:

- Bộ tôi là hề hay sao mà cứ nhìn vào mặt tôi cười mãi vậy?

Anh Cương thật dễ mến. Ngay từ phút đầu mới gặp anh, chúng tôi đã như bị cuốn hút. Anh kể cho chúng tôi nghe thật nhiều chuyện cười và đa số những chuyện đó là những chuyện tuổi thơ tình nghịch của anh. Sau đó anh đề nghị chúng tôi cùng chơi trò cút bắt. Mọi người bắt đầu tay trắng, tay

đen. Kết quả cô em tôi là kẻ đi tìm và chúng tôi là những người đi trốn. Phạm vi của trò chơi nằm sau vườn. Em trai tôi vì trốn dưới giàn nho nên là kẻ đầu tiên bị bắt rồi kể đến là tôi. Còn lại anh Cường, tìm mãi mà chẳng thấy đâu cả, tôi và cậu em đổ nhau đi tìm hộ nhưng vẫn không thấy, giữa lúc đang hoang mang thì chợt nghe có tiếng hát phát ra đâu đây:

Thế giới tôi màu xanh

Nơi đó mặt trời cũng xanh

Cả trăng và gian nhà nhỏ

Chiếc giường, khung cửa nhỏ

Và người yêu nho nhỏ của tôi

Chúng tôi đuổi theo tiếng hát, và sau cùng mới tìm ra nơi xuất phát. Đó là miệng giếng đen ngòm, chúng tôi nhìn xuống trông thấy giữa miệng giếng tròn qua nắp đậy bằng cây, anh Hiến Cường ngồi vắt vẻo bên thành thang sắt. Cậu em trai tôi phản đối, bảo là không được trốn ở nơi đây. Anh Cường trèo lên với nụ cười tinh nghịch:

- Tại sao là không có quyền, ở đây đâu có ra ngoài phạm vi đã thảo thuận đâu?

Vừa nói anh vừa đưa cho chúng tôi một trái dưa đỏ. Cậu em tôi ngạc nhiên:

- Làm gì có cả dưa hấu ở dưới giếng nữa?

Anh Cường đưa tay lên môi giả vờ suyt nhẹ:

- Đừng nói lớn, kho tàng bí mật của tôi đấy.

Xong anh đưa quả dưa cho chúng tôi và hỏi:

- Lạnh không? Đó là chiếc tủ ướp lạnh thiên nhiên của riêng ta đấy

Xong anh bỏ dưa lên tảng đá gần đấy và mời:

- Ăn đi.

Chúng tôi không còn e dè nữa. Quả dưa thật ngon. Ăn xong, anh Cường ra lệnh cho tất cả dọn dẹp sách sẽ và dọn:

- Đừng cho ai biết cả nhé, để họ biết họ đến lấy trộm là nguy đấy.

Cuộc vui kéo dài chẳng mấy chốc những chiếc áo mới của chúng tôi đều lấm bẩn. Bây giờ, người làm mới từ trong nhà chạy ra mời chúng tôi vào dùng cơm.

Anh Cường nhìn chúng tôi một lúc nói:

- Thế này thì nguy quá! Chắc chắn cô tôi sẽ buồn ghê lắm.

Cậu em trai tôi ra vẻ khôn vặt:

- Không sao đâu. Mẹ mới chắc không khó đâu.

Anh Cường gật gù:

- Thế thì hay. Nhưng làm sao thì tôi cũng phải thay bộ áo khác.

Cô em tôi có vẻ ngạc nhiên:

- Thế mà tôi cứ tưởng anh bất cần tất cả chứ!

Anh Cường cười:

- Tại cô không biết, chứ giờ cơm là giờ ông bố tôi tìm cách hành hạ tôi đấy, gần như ngày nào chẳng hành hạ được tôi thì ông ấy ăn cơm chẳng ngon.

Giao chúng tôi cho người làm xong anh mới về phòng thay áo.

Bàn ăn đã dọn đầy đủ. Giữa bàn là một chiếc khăn thêu thật đẹp, những chiếc bát Giang tây với hình rồng phụng kiểu cách, những đôi đĩa đen bọc đầu bạc, các ly rượu nhỏ nằm bên cạnh. Không khí càng nặng nề hơn khi bốn người tở đứng hầu ở bốn góc bàn.

Bà mợ mời mẹ tôi ngồi vào giữa, vì hôm nay người là quý khách và chúng tôi được sắp ngồi ở hai bên. Những chiếc áo bẩn dất khiến chúng tôi bứt rứt, mẹ có vẻ khó chịu nhưng vẫn tỏ ra mềm mỏng:

- Ban này quên nhắc nhở các con chớ để bẩn quần áo.

Bà mợ giúp chúng tôi, bào chữa:

- Lỗi không phải ở chúng nó. Tất cả cũng tại thằng Cường.

Ngay lúc đó ông cậu trong chiếc áo dài mùa hạ bước vào, chúng tôi cùng đứng dậy.

Đôi mắt lạnh lùng của ông quét nhanh khắp bàn:

- Thôi ngồi xuống đi.

Mãi đến lúc ông ngồi xuống, chúng tôi mới ngồi theo, kể mẫu nhìn ông cậu:

- Chiếc áo này anh mặc trông đẹp lắm.

Ông cậu với sắc mặt không đổi, đáp:

- Có chuyện vui trong gia đình, mặc quốc phục thích hợp hơn.

Giữa lúc đó anh Cường bước vào, vừa trông thấy anh là chúng tôi muốn cười ngay, chiếc áo dài hoa tròn của anh mặc có vẻ hài hước làm sao. Anh càng tỏ ra quan trọng thì lại càng buồn cười. Nhưng chúng tôi cố nén để giữ lễ phép khi ngồi cùng bàn với người lớn. Chị Cường cũng thay chiếc áo khác, màu hồng nhạt, chị rót rượu mời mọi người và khi vòng đến chúng tôi thì kể mẫu khoát tay.

- Trẻ con không nên cho uống rượu.

Ông cậu nâng ly mời mẹ:

- Thế nào, tất cả đều bình thường cả chứ?

- Vâng. Cảm ơn anh chị, mấy đứa bé đều ngoan.

Rồi mẹ nâng ly lên đưa về phía bà mợ.

Chúng tôi như chín cả người. Không khí nặng nề vây quanh. Liếc nhanh về phía anh Cường, những vết rêu xanh bám trên mặt chưa rửa của anh khiến tôi không nhịn cười được, thật khó khăn lắm mới giả vờ tạo được tiếng ho để chặn được tiếng cười. Nhưng hình như ông cậu đã tinh ý nhìn thấy. Đôi mắt bén của ông nhìn thẳng vào mặt anh Cường và lạnh lùng:

- Cường. Đi rửa mặt nhanh lên!

Anh Cường quay sang tôi rồi lấy khăn tay ra lau mặt. Tiếng ông rít lên:

- Ta bảo là đi rửa mặt có nghe chưa? Lớn rồi mà chẳng biết gì cả, cứ làm như một thằng hề.

Anh Cường lẳng lặng xếp khăn tay. Đứng thẳng người lên rồi đẩy ghế bước

ra ngoài.

- Trở lại đây!

Ông cậu lại rít. Anh Cương dùng chân quay lại.

- Kéo ghế lại ngay ngắn rồi hãy đi.

- Nhưng con còn trở lại nữa mà! Anh Cương đáp.

Ông cậu trừng mắt nhìn anh rồi lạnh lùng:

- Tao nghĩ tốt nhất mày không nên trở lại nữa.

Anh Cương yên lặng một chút rồi trở về bàn kéo ghế lại ngay ngắn. Tôi tưởng là anh sẽ đi ngay, nhưng không, anh vẫn đặt tay trên thành ghế đưa mắt nhìn chúng tôi:

- Mấy người cứ dùng cơm đi, tí nữa ta sẽ gặp lại.

Nói xong anh lấy trong túi áo ra ba chiếc hộp hình chữ nhật đưa cho cậu em tôi, nói:

- Mấy món này tôi cho mấy người đấy.

Chị Cương lên tiếng:

- Em đã cho chúng nó rồi.

Anh Cương liếc nhanh về phía chị Cương rồi quay lại nói với chúng tôi:

- Xin lỗi, anh không biết, nhưng thôi cứ lấy đi.

Căn phòng ngập đầy không khí nặng, tôi nhìn về phía mẹ. Chiếc quạt trên tay người phát nhẹ, không khí loãng dần.

Cậu là người lên tiếng trước:

- Mời quý vị cầm đũa lên.

Chúng tôi bắt đầu ăn, nhưng bữa cơm không còn thấy ngon nữa. Tôi không quên được thái độ lúc bỏ đi của anh Cương. Ba chiếc hộp anh tặng còn nằm trên bàn. Nhìn những hàng chữ bên ngoài, tôi biết đây là ba chiếc khẩu cầm hiệu “bươm bướm”.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
một (tt)

Về nhà, chuyện của anh Cường trở thành đề tài của mẹ với chúng tôi.

Mẹ nói:

- Đừng gần thẳng Cường. Nhất là mấy đứa con gái, dù nó là cháu ruột của mẹ, nhưng chẳng vì thế mà mẹ che chở cho nó. Cường hư lắm, mấy con có thấy không, chỉ trong mấy tiếng đồng hồ gần các con mà nó đã làm nên những chuyện tà trời như vậy. Chúng tôi chẳng biết mẹ nói “chuyện tà trời đây là chuyện nào”, nhưng vẫn ngoan ngoãn dù không thích. Mẹ tiếp:

- Nó là thằng lười học, chẳng biết cầu tiến. Cậu các con muốn nó nên người, nhưng có thấy không nó cứng đầu, dạy mãi mà chẳng nghe. Tức thật! Nó hư đốn này từ thuở bé lận chứ đâu phải mới đây, suốt ngày cứ lẩn quẩn bên đồng cây vụn. Ai cũng nói thằng này lớn lên chắc chỉ làm thợ mộc thôi. Học hết đệ nhị là bắt đầu hư đốn, suốt ngày lang thang ngoài đường đánh lộn, lập bè lập đảng chẳng lo học hành gì hết.

Tôi không nín được, chêm vào:

- Nhưng con thấy anh Cường có vẻ sợ cậu lắm mà!

- Trước mặt thì nó làm như vậy. Chứ nó mà sợ ai. Hôm đó mẹ chắc rằng sau khi bị cậu con rầy, nó bỏ đi luôn chứ chẳng có về đâu.

Em trai hỏi:

- Thế anh ấy đi đâu?

Mẹ yên lặng một lúc, nói:

- Đến với người ta.

- Ai thế?

Em gái tôi hích nhẹ cậu em:

- Hỏi gì lôi thôi vậy?

Kế mẫu nhìn chúng tôi rồi thấp giọng:

- “Cái con quý cái” Trần Lộc Phấn. Nhiều người thấy chúng cặp tay với nhau, về mách. Nhưng các con đừng nói lại cho ai nghe hết.

Rồi kể mẫu thử dài:

- Chỉ tội cho con Thiệu Bội Ngọc lấy phải thằng chổng chảng ra gì.

Thiệu Bội Ngọc là tên bà chị dâu của chúng tôi, nhắc đến là tôi nghĩ ngay đến khuôn mặt có vẻ đẹp lạnh, quý phái.

- Thế sao anh Cương lấy chị ấy chi vậy?

- Do sự giới thiệu và quen biết của người lớn. Gia đình con Ngọc nổi tiếng là gia giáo. Đẹp thế mà vẫn không giữ được thằng Cương.

Cậu em tôi chen vào:

- À cậu mợ cưới chị dâu là để giữ anh Cương thôi à?

Em gái tôi được dịp dọa:

- Đó em thấy không. Nếu em mà chẳng ngoan ngoãn nghe lời thì thế nào mẹ cũng sẽ kiếm vợ để giữ em như vậy.

Mọi người cười xoà.

Kể mẫu lại lên tiếng:

- Cậu con cũng khó lắm, người trong nhà đôi lúc phải giấu bớt nhiều chuyện của thằng Cương với ông.

Lời mẹ, khiến tôi phân vân. Không hiểu tại sao trong đầu óc non nớt của chúng tôi lại cảm thấy anh Cương dễ thương hơn điều người lớn nói. Có lẽ vì anh Cương gần gũi với tuổi trẻ chúng tôi nhiều hơn. Cũng có lẽ vì những chiếc khâu cầm mà anh đã tặng.

Hôm dự tiệc ở nhà ông cậu, chúng tôi được rất nhiều quà. Áo quần mới, sách vở, nhẫn, khăn tay, đồng hồ... Nhưng món quà mà chúng tôi thích nhất phải kể đến chiếc khâu cầm của anh Cương. Lúc nào rảnh rỗi là tụ lại ca hát, hợp tấu. Nhiều lúc mẹ phải bực mình vì sự ồn ào, và những lúc đó là anh Cương lại được mẹ nhắc đến.

Cái thằng lớn mà chẳng nên nết. Ngay cả chuyện tặng quà cho trẻ con cũng chẳng biết chọn. Tiếp đó thế nào cũng là một tiếng thử dài. Chỉ có con Ngọc là dễ thương, biết chọn quà cho trẻ con. Bút và mực mới là những thứ cần thiết cho học trò chứ.

Mỗi lần tiếng ồn ào của khẩu cầm gieo oán cho anh Cường làm tốt bút rút nhưng cũng là dịp để chúng tôi hiểu được thêm nhiều chuyện. Thí dụ có lần anh Cường bị nhốt trong nhà vẫn tìm cách thoát ra cửa. Và lúc bé, mỗi khi bị đánh, anh vẫn bướng:

- Đánh đi, đánh chết con càng mang thoát nợ.

Kế mầu kết luận:

- Thằng đó hư đến hết thuốc chữa rồi.

Chuyện của anh Cường là một đề tài bất tận, mẹ gần như chỉ có chuyện đó để nói. Anh Cường bị kết tội nhiều thứ. Phung phí tiền bạc. Mang tiền cho “con quỉ cái” và tôi bắt đầu thấy tò mò. “Con quỉ cái” là ai? Tại sao anh Cường lại bị mê hoặc như vậy?

*

* *

Hè năm ấy vì tình hình không sáng sủa, nên gần như ai cũng tinh thân. Ngày tháng trôi qua buồn bã. Mưa bất tận, phố trở nên vắng. Nhà tôi chạy về vùng chiếm đóng của nước Anh lánh nạn. Trường đóng cửa vì loạn, chúng tôi rảnh rỗi một cách phiền muộn (*)

(**Trung Hoa thời bấy giờ suy yếu vì bị các đế quốc Tây Phương qua phân chia*)

Một hôm, giữa lúc ngồi buồn trong nhà, tôi chợt nhận thấy thằng em chạy vào:

- Chị ơi, đi xem “Con quỉ cái”!

Tôi ngạc nhiên:

- Gì? “Con quỉ cái” nào?

Cậu em nói thật nhỏ, vì có mẹ ngồi bên cạnh tôi:

- “Con quỉ cái” Trần Lộc Phấn đó. Anh Cường bảo hôm nào rảnh đến nhà chị Phấn chơi, anh cho địa chỉ này.

Chúng tôi chưa hề biết mặt người tình của anh Cường nên đứa nào cũng tò mò. Tuy chưa trưởng thành nhưng với chuyện trai gái phức tạp, tôi đã thấy phân vân. Nên sau bữa cơm trưa. Lấy cớ là muốn dạo phố, chúng tôi đã kéo nhau đi xem mặt “con quỉ cái” của mẹ.

Vùng chiếm đóng của Anh tuy lớn, nhưng thật yên tĩnh. Nhà chị Phấn nằm trong xưởng mộc, giữa đồng cây chắt ngất, và đám thợ ồn ào. Đó là một căn nhà nhỏ màu xanh mạ. Vừa đến cửa, đã được anh Cường chạy ra đón, phía sau anh là một thiếu nữ nhỏ nhắn. Có lẽ là người thường được mẹ nhắc đến với những ngôn từ nặng tai.

Chị Phấn cũng bình thường chớ chẳng có tí gì tình yêu như lời mẹ. Chị rất đẹp, nhất là đôi mắt và đôi môi, vừa trông thấy chúng tôi chị đã cười. Nụ cười khiến bao nhiêu thành kiến không tốt sẵn có của chúng tôi gần như biến mất. Chiếc áo ngắn sặc sỡ và chiếc váy màu trắng khiến chị trông trẻ hẳn. Lúc bấy giờ phụ nữ Trung Hoa gần như chỉ mặc Âu phục. Và vì vậy trông chị thật lạ, chúng tôi đã nhìn không nháy mắt. Anh Cường thấy thế, đùa bảo:

- Không nên nhìn cô ấy nhiều quá, quái vật nguy hiểm đấy.

“Quái vật” của anh Cường liếc thật nhanh đôi mắt có đuôi về phía anh rồi mời chúng tôi vào nhà.

Trong gian nhà nhỏ này, tất cả đều gần như màu xanh cả, từ chiếc giường rộng, tủ áo, cái bàn, tủ trà hai ghế mây. Chỉ có hai chiếc ghế mây. Chỉ có hai chiếc ghế nên chúng tôi năm người chẳng biết ngồi ở đâu.

Như trông thấy sự do dự đó, chị Phấn chạy ra sau nhà mang thêm hai chiếc đôn cỏ ra đặt cạnh cửa:

- Mời quý vị!

Đôn cỏ là vật rất lạ đối với chúng tôi nên ai cũng tranh nhau ngồi. Khi mọi người đã an toạ. Chị Phấn lấy chiếc hộp nhỏ trên bàn đem đến mời. Nhìn

vào chúng tôi thấy đầy cả ô mai, đậu phụng, kẹo mạch nha.

Anh Cường nói:

- Ăn đi, đây là quà của trẻ con đấy!

Chị Phấn yên lặng nhe hàm răng trắng đều về phía anh Cường cười.

Anh Cường tiếp:

- Các em biết không? Cô nàng này suốt ngày chỉ ròng ăn vặt thôi. Ở đây có đứa nào cùng nghề cứ dọn đến đây ở.

Chị Phấn vẫn yên lặng cười. Đợi đến lúc chúng tôi lựa xong kẹo, chị chọn một quả ô mai bỏ vào miệng rồi quay sang anh Cường:

- Hôm nay đến phiên ai nấu cơm?

Anh Cường nháy mắt:

- Đến phiên anh.

Chị Phấn tựa người vào bàn:

- Thôi, hôm nay để em, nhà có khách mà.

Anh Cường gật gù:

- Cũng được. Vậy thì một tí nữa anh rửa bát cũng được.

Chị Phấn quay sang chúng tôi:

- Ở đây ăn cơm, xem tôi biểu diễn nghề nấu cơm nhé?

Tôi khước từ, vì ban nãy đã lỡ dối mẹ là đi phố, nên chiều nay không thể không về nhà dùng cơm được. Anh Cường nháy mắt:

- Chuyện đó khỏi lo. Tí nữa tôi sẽ đưa mấy người về, cứ nói là dọc đường gặp tôi mời cơm vậy.

Rồi quay sang chị Phấn, anh thản nhiên nói:

- Nấu ba lon nhé. Mỗi lon hai bát. Chúng ta ở đây có cả thầy năm người. Vừa đủ.

Chị Phấn ngoan ngoãn bước ra sau, dáng chị thật dễ thương.

Chị Phấn đi rồi, tôi quay sang anh Cường. Anh thật vui vẻ, nụ cười như gắn liền trên môi. Anh Cường như biết sự tò mò của tôi, nên hỏi:

- Tôi bê bối lắm phải không?

Chúng tôi chưa kịp đáp thì anh đã nhún vai:

- Phấn cũng thế, vì vậy mới hợp với tôi.

Chị Phấn ngồi phía sau, hình như cũng nghe thấy câu đó, nên bước ra:

- Ủ' đó, rồi có sao không?

Chúng tôi cười lớn, không khí vui nhộn tràn ngập khắp phòng, cuộc vui làm chúng tôi quên bẵng cả lời khuyên của mẹ.

Với không khí cởi mở đó, chúng tôi bạo dạn hơn. Ô mai, đậu phụng... lần lượt chui cả vào miệng. Anh Cường thỉnh thoảng pha trò, làm chúng tôi cười lăn quên cả việc về nhà.

Chị Phấn cũng tham dự cuộc vui, chị mang thau rau ra trước mặt. Vừa làm việc chị vừa hỏi han chúng tôi về việc học. Thỉnh thoảng, anh Cường chêm những câu nói đùa vào, lúc bảo mắt chị Phấn như mắt mèo, khi lại ví von giọng của chị như tiếng còi xe hoả.

Bữa cơm rồi cũng xong. Chúng tôi bắt đầu dùng cơm, tuy không có những cao lương mỹ vị nhưng thật ngon miệng.

Cơm xong, anh Cường đề nghị đưa chúng tôi đi phố, chị Phấn cũng có mặt. Con đường sau cơn mưa thật đẹp. Khi đi ngang qua một cửa tiệm sách, anh Cường chỉ vào đó nói:

- Máy người có biết ở đây là đâu không?

Tôi nhìn vào. Đây là nhà chuyên buôn sách ngoại ngữ. Hàng chữ vàng "Thư Quán Phương Đông" treo trên cao.

- Quán sách?

Nhưng anh Cường lắc đầu:

- Không phải, đây là nơi tôi quen với Phấn.

Tôi liếc nhanh về phía chị Phấn, bắt gặp nụ cười thật tươi trên môi chị!

- Thuở xưa mỗi ngày tôi đều có mặt ở đây.

Tôi hỏi:

- Đến xem sách à?

Anh cười:

- Lúc đầu đến xem sách, nhưng sau đó là đến... xem mặt con bé có tên Trần Lộc Phấn.

Chị Phấn cười:

- Lúc đó tôi là cô bán sách, còn cái ông này kỳ lắm, mưa gió gì cũng có mặt.

Anh Cường cười, nhìn xuống:

- Nghĩ cũng lạ, không hiểu tại sao vắng thấy cô là tôi chịu không nổi. Phù Thủy à?

Chúng tôi cười nhìn “Phù Thủy” Trần Lộc Phấn ông ọ bên anh Cường.

Với họ, hình như đời sống chỉ thu hẹp lại có hai người và chung quanh không còn ai nữa.

Đi một quãng đường. Anh Cường như nhớ sự ra điều gì, nói với tôi:

- Nay cô em, về nhà đừng mách lại chuyện này cho cô tôi biết nhé.

Tôi do dự một lúc, hỏi:

- Tại sao?

Anh Cường nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Tôi nghĩ có lẽ cô cũng biết lý do rồi.

Tôi quay sang nhìn chị Phấn, chị đang thờ ơ nhìn những con gấu bằng vải ở gian hàng kế cận.

Sau đó trở về nhà, tuy chẳng hẹn nhưng chẳng đứa nào mách lại với mẹ chuyện gặp nhau hôm đó cả.

*

* *

Từ hôm ấy, căn nhà màu xanh của chị Phấn trở thành nơi có mặt thường xuyên của chúng tôi, không khí vui nhộn, ngập đầy tiếng cười, như cuốn hút chúng tôi về với nó. Ở đây chúng tôi có thể đọc sách, ăn quà vặt hay cười nói một cách tự do mà chẳng sợ ai buồn phiền.

Chị Phấn với cách ăn mặc lạ mắt, lúc nào cũng áo hoa sặc sỡ, váy ngắn, nên lúc nào cũng trông có vẻ tươi mắt. Chị cũng thích trồng hoa. Trên khoảng sân nhỏ trước nhà được rào bằng dàn tre sơn trắng, chị trồng rất nhiều hoa nhất là hồng và cúc.

Căn nhà xinh xắn như cô chủ của nó. Mỗi lần nghĩ đến lối ví von “con qui cái” của mẹ, chúng tôi thấy phân vân, nếu quả thật qui mang lại được cho người những niềm vui dễ thương thế này thì có lẽ làm bạn với qui thú lắm.

Ngày tháng trôi nhanh, sự gần gũi khiến chúng tôi mến chị Phấn hơn. Hàng ngày nếu có dịp là chúng tôi viện đủ cớ để đến với chị.

Có một hôm khi đổi mẹ đến xưởng mộc, chúng tôi thấy anh Cường và chị Phấn lúi cúi dưới cành cây to không biết làm gì, đến gần mới hay là họ đang dựng nhà chòi bằng những mảnh gỗ vụn.

Những mảnh gỗ nhỏ nhắn được sơn phết bằng những màu sắc khác nhau. Căn nhà đã xây được hơn nửa; mái ngói hồng, tường vàng cam và bằng đậu màu trắng trông thật xinh.

Thấy chúng tôi đến, anh chỉ đống gỗ nói:

- Máy người thử xếp một căn. Đây là kiểu nhà Tây Ban Nha đấy, đẹp không?

Chúng tôi ngồi xuống, bắt đầu trò chơi, chị Phấn chỉ đống gỗ đủ màu dưới đất:

- Thành tích của anh Cường mấy người đấy!

Bóng cây rợp mát che cả khoảng đất rộng, chẳng mấy chốc những ngôi nhà nhỏ xinh xắn hiện ra. Anh Cường có vẻ thoả mãn đứng dậy phủi bụi bám trên áo.

Những ngôi nhà này là những kiểu nhà đẹp nhất hiện nay. Tuy nhiên mái ngói phải thay đổi đôi chút để phù hợp với từng địa phương nữa mới hợp.

Chúng tôi nhìn những ngôi nhà một cách thích thú. Đối với trẻ con như chúng tôi, thì nó chẳng qua chỉ là những món đồ chơi lạ mắt.

Chị Phấn đứng dậy:

- Thôi đến giờ cơm rồi, hôm nay chúng ta ăn bánh mì, đậu phụng, ô mai và dưa hấu nhé! Chúng tôi thích chí hò reo. Trong mùa nắng nóng, được ăn vật thể này bao giờ cũng sướng hơn dùng cơm nhiều. Chỉ có anh Cường là có vẻ không hài lòng:

- Đúng là dân xứ lười, tại sao lúc nào cũng bánh mì một cách đáng chán thế này?

Mắt chị Phấn chớp nhanh, chị đẩy chiếc ghế mây sang bên và bày bánh trái lên bàn. Chúng tôi lại có một bữa ăn vặt ngon miệng.

Sau bữa cơm anh Cường ngồi xuống cỏ hát nghêu ngao:

Thế giới tôi màu xanh

Nơi đó mặt trời cũng xanh

Cả trăng và gian nhà nhỏ

Chiếc giường, khung cửa nhỏ

Và người yêu nho nhỏ của tôi.

Rồi anh nằm xuống cỏ. Chị Phấn ngồi tựa bên với nụ cười nhẹ, Gió Hạ lẩn qua cành lá nho gần như cũng biến thành xanh. Chúng tôi yên lặng nhìn nhau, trên trời những đám mây trắng lững lờ, phiêu lãng.

*

* *

Một hôm mẹ đưa chúng tôi đi xem hát bội. Thời bấy giờ Mã Liên Lương,

Trương Quân Thu và Khương Xảo Hương là ba tài tử nổi danh nhất mỗi khi đoàn hát trình diễn là gần như không còn một chỗ trống. Mẹ chọn được mấy chỗ tốt gần sân khấu, mới cả chị Cương cùng đi, nên tôi được dịp ngắm chị lần thứ nhì.

Chị trang điểm thật nhẹ, vì ngồi cạnh tôi nên tôi có thể nhìn thấy rõ từng cảm xúc trên mặt chị.

Mấy đứa tôi ít khi được xem hát nhất là loại hát bội thế này. Nên với các tình tiết diễn ra trên sân khấu, chúng tôi chẳng hiểu gì cả, chỉ đón nhận như những chuyện múa rối ở đầu phố. Chỉ có mẹ và chị Cương là say mê. Thằng em tôi là đứa kém nhẩn nại nhất, nó hết quay sang bên này lại quay sang bên kia. Giữa lúc đó may thay anh Cương đến.

Sau tới hỏi han mẹ và vợ, anh định ngồi xuống chiếc ghế dành cho tôi thì chị Cương quay lại nhăn mặt:

- Anh làm ơn đưa cậu em ra ngoài mua cái gì ăn đi để nó ở đây chẳng ai xem được gì cả.

Anh Cương lại đứng dậy, anh có vẻ buồn, vỗ nhẹ lên vai cậu em tôi, hỏi:

- Đẹp không?

- Cậu em tôi mừng rỡ đứng bật dậy đưa em gái, tôi cũng đòi theo. Anh Cương quay sang tôi:

- Còn em, cùng đi không?

Tôi nhìn sang mẹ do dự. Bởi vì tôi không hiểu sự hòa theo của mình có phải là một hành động vô lễ không. Giữa lúc đó chị Cương quay sang cau mày:

- Người ta đang xem tới đoạn hay thế này mà sao anh cứ làm ồn thế!

Thấy thái độ bức mình của chị, tôi lắc đầu dứt khoát với anh Cương.

Còn lại ba người, tôi mới thấy nuối tiếc về quyết định của mình. Đưa mắt nhìn lên sân khấu, chợt tôi nghe tiếng thở dài của chị Cương:

- Thật chán quá!

Rồi tiếng của mẹ:

- Nó đã đến rồi thì xua đuổi làm gì? Có nó ở đây dù sao cũng còn khá hơn không?

- Nhưng con mệt mỏi quá.

Chị Ngọc đáp. Mắt mẹ chẳng rời sân khấu:

- Sao lại nói thế, dù sao con cũng phải cố tìm cách giữ chân nó lại mới phải.

Có tiếng thở dài tiếp theo. Tôi quay lại thấy chị Cương đang mở ví, kéo khăn tay ra xoa nhẹ lên mắt.

Tuy đang ở giữa chốn đông người, nhưng tôi cảm thấy không khí như ngưng đọng lại. Những giọt nước mắt long lanh trên mi chị Cương như nhảy múa trước mặt tôi. Một lúc có tiếng mẹ:

- Lúc chúng bây mới lấy nhau. Tao thấy thằng Cương có vẻ ngoan ngoãn lắm. Ai cũng nghĩ là nó bắt đầu biết ngoan ngoãn trở lại rồi, đâu ngờ...

Mẹ lại thở dài:

- Biết đâu... may ra một thời gian sau, khi đứng tuổi một chút rồi nó cũng trở về.

Lời an ủi của mẹ, không biết có lọt vào tai chị Ngọc không. Có điều tôi thấy chị đã không còn khóc, tiếp tục đưa mắt lên sân khấu nhìn vở kịch đang diễn.

Lúc đó, vở hát đã diễn hơn nửa. Dương Tam Công tử đang cười hả hê. Còn Ngọc Đường Xuân thì đang khoa tay chuẩn bị hát. Tiếng hồ cầm từ trong sân khấu vang ra ai oán. Tuy thế, tôi biết mẹ và chị Cương đã không còn niềm say mê như thuở ban đầu.

Có tiếng mẹ nói:

- Cái gì cũng không qua số mệnh cả con ạ.

Chị Cương run nhẹ vai:

- Ai cũng tưởng là tôi sung sướng lắm...

Mẹ quay sang nhìn thấy tôi đang lắng nghe, người có vẻ ngập ngừng một chút, rồi nói:

- Cả gia đình họ Kỷ chúng tôi ai cũng thương con. Có ai bạc đãi với con đâu, chỉ có thằng Cường...

Màn không khí nặng nề vây phủ chung quanh. Tôi nghe thấy những tiếng nấc nhẹ trong cổ chị Cường. Chị có vẻ cô độc như một ốc đảo giữa sa mạc buồn.

Sống giữa đại gia đình của ông cậu, mà tôi tưởng chừng chị sống giữa đại dương. Bao nhiêu tính tốt, bao nhiêu sắc đẹp không đủ mang lại cho chị một hạnh phúc mơ ước. Anh Cường là chồng, nhưng lại lạnh lùng như một kẻ xa lạ. Vâng, tôi hiểu mẹ đã quan niệm hạnh phúc của một người quá đơn giản. Nhưng mẹ có biết đâu ngay lời nói của mẹ cũng là một nhát dao đang đâm tận cùng tim chị Ngọc. Tôi liếc nhanh về phía chị Cường, thông cảm nghe chị giả vờ nói:

- Trương Quân Thu hát hay quá, phải không em?

Câu hỏi của chị mang tôi trở về sân khấu. Lúc đó Ngọc Đường Xuân đang hát đến câu: “lòng buồn bã thiệp xa chàng...” Tôi nghĩ đến chị và không hiểu trái tim của người ngồi bên cạnh có rã rời chẳng?

Cũng ngay lúc đó anh Cường đưa hai đứa em tôi trở vào. Sau khi cho hai đứa ngồi yên, anh mới quay sang mẹ và chị Cường, với một thái độ thật khách sáo, anh nói:

- Xin lỗi, bận quá không thể ở lại tiếp tục xem hát với cô và em được.

Rồi hối hả bỏ đi. Tôi biết bây giờ đang có hai quả tim rướm máu, nhưng vực thẳm đã cách ngăn quá xa không thể lấp đầy để đưa hai người lại gần nhau được.

Xem hát xong, mẹ chờ gọi xe được cho chị Cường rồi mới trở về nhà.

Trên đường về, tôi không thể nào quên được thái độ lạnh lùng cô độc và

những hạt nước mắt của chị Cương. Tôi cũng không làm sao quên được thái độ khách sáo thừa thãi của anh Cương, và tôi bỗng thắc mắc. Tại sao phải làm như vậy. Chuyện người lớn phức tạp quá, có lẽ với trí khôn vừa lớn của tôi chưa đủ để thẩm xét một vấn đề đa diện ngoài sự hiểu biết của mình.

*

* *

Chiều hôm ấy trời nóng như lửa, sau khi cùng em gái gội đầu xong. Chúng tôi mỗi người mang một chiếc ghế ra sân ngồi hong tóc. Gió mùa Hạ phớt nhẹ. Tất cả những người trong nhà gần như còn chìm đắm trong cơn mê. Cầm quyển sách trên tay mà tôi chẳng muốn đọc tí nào cả.

Giữa lúc đó, thằng em tôi từ ngoài chạy vào. Ra dấu:

- Đi! Đi, có người đợi ngoài ấy kìa!

Chúng tôi chưa kịp hỏi thêm thì nó đã chạy tọt vào nhà, lấy vật gì bỏ vào người rồi chạy trở ra:

- Ai tìm vậy?

Chúng tôi chạy theo hỏi. Nó chỉ ra người đường:

- Đó!

Nhìn theo, tôi thấy một chiếc xe bốn bánh bóng lộn. Chưa kịp hỏi tiếp thì anh Cương đã từ trong cửa xe thò đầu ra, ngoắc. Chúng tôi mừng rỡ chạy đến:

- Ồ! Xe của ai vậy?

- Đừng hỏi.

Anh Cương với nét mặt quan trọng, với tay đẩy cửa sau cho chúng tôi chui vào.

- Đi hóng mát nhé!

Thời bấy giờ được ngồi xe du lịch là một chuyện sung sướng hiếm có. Được anh Cương mở lời, chúng tôi thích quá chui vào xe, anh Cương nháy

mắt:

- Mẹ ngủ rồi à?

Chúng tôi gật đầu. Anh Cường vừa mở máy vừa nói:

- Tôi biết rõ thói quen của cô tôi mà, chưa đến bốn giờ là chẳng bao giờ thức dậy, gần bốn giờ tôi sẽ đưa mấy người về.

Trong lòng xe rộng phía sau. Ba đứa ngồi thoải mái. Anh Cường lái xe về phía đại lộ, máy nổ thật êm, tạo cho chúng tôi một cảm giác thích thú và kiêu hãnh!

Xe rẽ sang quốc lộ số mười một, qua khỏi khúc quanh, anh quay đầu lại:

- Mấy người biết xe này ở đâu không? “Mượn tạm” của người ta đó.

Tôi cười:

- Mượn tạm hay là đánh cắp đấy?

Anh Cường nháy mắt:

- Đừng nói đánh cắp khó nghe lắm. Mượn với đánh cắp hai tiếng khác nhau mà.

Thằng em ngồi cạnh tôi hỏi:

- Xe của ai vậy anh?

Anh Cường cười:

- Đừng hỏi lộn xộn, cậu chỉ nên biết là bây giờ chúng ta đang đi hóng mát đây thôi.

Anh nhấn ga. Gió từ ngoài thổi mạnh làm rối cả tóc tôi. Niềm vui nhẹ lan qua tim, cậu em đề nghị:

- Đến công viên Bắc Ninh chơi đi!

- Ờ! Nhưng chúng ta cũng nên, đến hỏi chị Phấn xem cùng đi không chứ.

Anh Cường đưa xe về phía xưởng mộc. Lúc ngừng xe anh hỏi:

- Đố mấy người vậy chớ cô ấy có chịu cùng đi với chúng ta không?

Tôi và em gái lắc đầu – Không biết

Anh Cường đoán:

- Tôi chắc cô ấy không chịu đi đâu!

Cậu em tôi nhất quyết là chị sẽ đi. Anh Cường nói:

- Nếu vậy chúng ta đánh cá đi. Nếu cô ấy đi tôi thua mấy người một châu kem nhé!

Nói xong anh bước xuống xe, căn dặn chúng tôi ngồi yên anh sẽ ra ngay. Nhìn theo anh rồi nghĩ đến mẹ, thấy chuyện trốn đi chơi mà không hỏi trước, là không phải.

Tôi lo lắng. Nếu mẹ dậy sớm và tìm không thấy chúng tôi thì làm sao? Còn đang bối rối thì đã thấy anh Cường kéo tay chị Phấn chạy ra. Hôm nay chị mặc chiếc áo hoa màu lá, đầu đội khăn, trông thật trẻ. Vừa nhìn thấy chúng tôi, chị đã cười:

- Tôi không thể ở nhà được. Vì làm thế mấy người mất một châu kem thì tiếc lắm.

Anh Cường cười nhe răng:

- Xui thật! Nếu tôi không kể lại cho cô biết chuyện đánh cá thì đâu có mất một châu kem thế này. Xui thật!

Chị Phấn cười, bảo cậu em tôi ra phía trước với anh Cường:

- Con trai ngồi với con trai, để con gái người ta ngồi chung chứ.

Có sự hiện diện của chị, không khí trở nên vui nhộn, chúng tôi bắt đầu ồn ào. Anh Cường cho xe lướt nhanh.

- Chúng ta đi một vòng cho thật xa rồi hãy trở về Công viên Bắc Ninh. Lâu quá không ngồi xe, ngồi một bữa cho nó đã.

Không thấy ai phản đối. Anh Cường liếc về phía sau hỏi:

- Này Phấn, em biết chiếc xe này của ai không?

Chị Phấn chớp nhanh mắt:

- “Ăn cắp” chứ gì?

Anh Cường cười. Gật gù:

- Ủ! Đoán đúng đấy! Như vậy mới là tri kỷ chứ.

Cả xe cười ồn lên. Lũ con gái chúng tôi líu lo và quên mất luôn xuất xứ của chiếc xe.

Nắng Hè nóng bức, bao nhiêu sinh vật đều như trốn cả vào bóng mát. Lũ ve sầu rên rĩ ở hai bên đường đang hoà tấu những bản nhạc bất tận.

Xe vút ra khỏi chợ, bụi vàng đuổi theo, cảnh thôn quê đã xuất hiện trước mặt, qua chiếc cầu sắt với những âm thanh rộn rã vang bên tai. Anh Cường bẻ nhanh tai lái quanh qua con đường đất. Dòng sông nhỏ hiện trước mặt. Vì xe lao quá nhanh nên cậu em tôi phải hoảng hốt kêu lên:

- Coi chừng lọt xuống sông à anh!

Cô em tôi cũng cuống quýt. Chỉ có chị Phấn là điềm nhiên.

- Tay lái anh kể cũng chưa đến nỗi nào, hử anh Cương?

Anh Cương nhún vai:

- Tôi đang trải nghiệm sự gan dạ của mấy người đẩy chứ!

Xe giảm dần tốc độ. Anh hỏi:

- Chạy một vòng dọc bờ sông rồi quay về vườn Bắc Ninh nhé, chịu không? Ở ngoài ô một lúc, anh Cương mới cho xe trở về, vừa đến công viên Bắc Ninh, anh dừng xe lại bảo:

- Khoan xuống xe nhé. Để tôi mua cho mấy người mấy cây kem.

Ăn xong, chúng tôi định vứt giấy gói kem ra ngoài thì anh đã ngăn lại:

- Ném cả trong xe đi! Xe Chùa mà sợ gì!

Chúng tôi do dự một chút rồi làm theo lời anh. Công viên Bắc Ninh thật đẹp. Những hàng liễu xanh rữ bên hồ nước trong vắt trông rõ tận đáy. Chúng tôi thuê hai chiếc thuyền con. Anh Cương và hai đứa em tôi ngồi một chiếc. Tôi và chị Phấn chiếc thứ hai. Hôm nay du khách vắng. Chúng tôi đưa thuyền ra giữa hồ, gió thật mát. Cậu em tôi đưa chiếc khẩu cầm mà nó đã mang theo, đưa lên miệng thổi một bản nhạc vui tươi làm mọi người quên cả mệt mỏi.

Nhìn chiếc khẩu cầm tôi mới nhớ đến quà tặng của anh Cương trong dịp gặp đầu tiên. Hôm ấy vì hấp tấp quá nên chúng tôi đã quên cảm ơn anh. Tôi xin lỗi. Anh Cương ngồi bên kia thuyền quay sang nhìn chúng tôi cười, nói:

- Hôm ấy tôi đã nói trước là lên bản cơm thề nào tôi cũng bị mắng, bây giờ mấy người có tin chưa?

Tôi hối tiếc:

- Lỗi tại tôi cả. Nếu hôm ấy tôi không cười thì anh nào có bị la.

Chiếc thuyền của anh Cương cặp sát vào thuyền chúng tôi:

- Tôi không trách cô. Nếu hôm đó cô không cười, cũng như rêu không bám lên mặt, thì cha tôi cũng sẵn sàng tìm những lý do khác để hành hạ.

Cậu em thắc mắc:

- Làm gì có chuyện đó!

Anh Cường nhún vai:

- Ai cũng cho là tôi hư đốn thì chuyện gì của tôi làm lại chẳng đáng để chửi rửa.

Cậu em tôi ngây thơ:

- Thì anh gắng đừng hoang một tí.

Anh Cường cười nhẹ:

- Ai chả biết như vậy! Nhiều lúc tôi cũng muốn đừng hoang như kiểu cha tôi. Nhưng nhìn bộ vỏ lúc nào cũng tỏ ra nghiêm trọng của người, tôi khiếp quá!

- Ông cậu tốt, có điều mắng anh trước mặt mọi người như thế thì cũng hơi quá.

Đứa em gái tôi lên tiếng ngăn em:

- Chuyện của người lớn, em biết gì mà phê bình.

Anh Cường vỗ nhẹ mái chèo:

- Bởi vậy, cậu muốn tôi phải bắt chước ai? Với tôi, tôi thấy rằng con người ta đủ sung sướng nhất khi nào được làm theo ý muốn của mình.

Chiếc thuyền lướt nhanh. Gió thổi nhẹ làm ngã những cọng cỏ bên kia bờ. Tiếng khẩu cầm của thằng em lại vang lên bản nhạc ngân và bình dị mà thuở bé tôi thích: Thuyền lướt trên giong nước biếc...

Chị Phấn nãy giờ ngồi yên lặng, lên tiếng:

- Bản nhạc này mấy người có nghe chưa?

- Bản nào?

- Giong suối tuôn...

Chúng tôi lắc đầu. Chị hát nhỏ:

Giong suối tuôn qua ruộng đồng

Hoa nở bên bờ đẹp xinh

Giong suối tuôn qua ruộng đồng

Ở hờ nghe nắng rung rinh

Giong suối tuôn đi tận cùng

Ở hờ em nghe tiếng gọi

Chàng đã đi xa nghìn trùng

Muôn ngàn nuôi tiếc xa xôi

.....

Giọng chị thật thanh. Tiếng hát cao vút và rõ ràng, thuyền lướt nhẹ trên sóng tạo những bóng nhẵn lặn tẩn.

Gió đưa bờ liễu rũ. Cảnh thật êm. Chúng tôi có cảm giác như đi vào cõi mộng. Tiếng hát của chị vẫn còn lảng đảng. Tôi nhìn chị Phấn với nụ cười say đắm.

Bản nhạc vừa dứt, chị lại hát tiếp bản thứ nhì. Lời ca và tiếng kèn quyện nhau. Thành phố nóng bức đã bị chúng tôi ném thật xa.

Chơi một lúc chị Phấn là người thứ nhất nhớ đến thời gian, nhìn đồng hồ chị nói:

- Ba giờ mấy rồi, về chứ!

Bây giờ chúng tôi mới nhớ ra phải về đến nhà trước bốn giờ, bằng không sẽ bị mẹ la. Nên đốc thúc anh Cường cho cặp thuyền vào bờ.

Anh Cường trấn an:

- Mấy người cứ yên tâm. Cô tôi không la đâu. Lúc nào cô cũng sợ mang tiếng là bạc đãi con chồng.

Chúng tôi không còn tâm trí đâu để cãi với anh. Chỉ mong làm sao về nhà sớm chừng nào hay chừng nấy...

Lên xe khi chưa đến nhà anh đã cho xe ngừng lại, bảo:

- Xuống đi.

Chúng tôi ngạc nhiên:

- Chưa đến nhà mà!

Anh đưa ngón tay lên miệng ra dấu bảo yên lặng. Xong khoát tay kêu xuống. Khóa xe lại cẩn thận, xong anh bỏ chìa khóa vào túi rồi nói với chúng tôi:

- Ráng đi một tí nhé!

Bằng qua đường, ghé vào tiệm bán trái cây anh mua một gói mít đưa cho cậu em tôi:

- Đừng lo, về nhà mà có trễ một tí. Mẹ có hỏi bảo là ra phố mua mít cho

mẹ. Tôi bật mí một tí cho các bạn biết nhé. Cô tôi rất ưa mút. Có mút là khỏi sợ gì cả.

Chúng tôi nghi ngờ, cầm gói mút về nhà.

Đến nhà, đúng như điều tôi dự đoán, mẹ đã thức và đang ngồi trong phòng khách uống trà.

Đưa gói mút cho mẹ với sự phập phồng. Gánh lo chột vơi khi nghe mẹ nói:

- Ô! Mấy con giỏi quá! Biết cả ý của mẹ!

Rồi quay lại nhìn chị em tôi:

- Tội không, đi chi cho mệt để quần áo lấm bụi thế? Đi tắm nhanh lên đi!

Chúng tôi vội vàng rút lui. Tôi không biết có thật là mẹ chẳng phiền chúng tôi hay không. Có điều tôi biết chắc chắn người không bao giờ hay được chuyện chúng tôi vừa đi chơi với anh Cường và chị Phấn mới về.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
hai

Mùa thu đến, tiết thu ở miền bắc bao giờ cũng đều hiu.

Một hôm khi đến căn nhà màu xanh, tôi chỉ thấy chị Phấn ngồi thẩn thờ trước kính. Thấy tôi bước vào, chị uể oải đứng lên nói:

- Tôi và anh Cường mới cãi nhau.

Tôi ngạc nhiên:

- Thế à?

Chị gạt đầu và đưa bả vai cho tôi xem:

- Anh ấy mới đánh tôi.

Vết bầm màu xanh hiện lên trên làn da trắng nõn.

- Anh Cường đâu rồi?

- Tôi cũng không biết.

Nhìn vẻ phờ phạc của chị Phấn, tôi nhớ lại những lời mẹ nói về anh Cường, bất bình:

- Anh Cường bậy thật. Đàn ông mà sao lại đánh đàn bà hả?

Tôi nghĩ đến chị Ngọc rồi nghĩ đến chị Phấn, anh Cường đúng là một mẫu người sở Khanh hư đốn. Sự thông cảm len nhẹ qua tim.

Chị Phấn buồn bã ngồi trước mặt tôi, chị kể lại chuyện của chị và anh Cường. Gia đình chị rất khá giả. Ông bố làm việc ở sở hỏa xa, mẹ là người Tây Ban Nha. Với hai dòng máu trong người, chị sành sỏi cả tiếng Tây Ban Nha, tiếng Hán; ngoài ra chị còn biết thêm cả Anh ngữ nữa. Vì yêu anh Cường, chị đã bỏ nhà theo anh, bất chấp tất cả chuyện thị phi của thiên hạ.

Rồi chị thở dài:

- Tôi yêu anh ấy nên đã hy sinh tất cả.

Đàn bà bao giờ cũng thiệt. Tôi nghĩ. Với người đẹp và thông minh như chị Phấn, chán vạn đàn ông vây quanh, thế mà định mệnh lại bắt phải ghé mắt xanh vào một người hư đốn như anh Cường, để bị cả gia đình, dòng họ mẹ tôi lăng nhục. Vậy là bất công quá.

Tôi nói với chị:

- Chị trẻ đẹp thế này thì tội gì phải bám theo anh Cường cho khổ sở. Anh ấy cũng đâu phải là độc thân đâu. Nếu tôi là chị tôi sẽ bỏ anh ấy ngay.

Chị Phấn lắc đầu:

- Tôi có ngờ anh ấy lại vũ phu như vậy đâu? Nếu biết trước thế thì tôi đã nghe lời cha tôi...

Tôi nói:

- Bây giờ nếu trở về nhà, liệu cha chị có chấp thuận không?

- Tôi cũng không biết. Chị nói – Chắc cha tôi sẽ tha thứ vì tôi là đứa con độc nhất trong gia đình.

Tôi thúc dục:

- Thế sao chị không về ngay đi?

Chị Phấn ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Em có lý, bây giờ không còn lý do gì để tôi ở lại nữa. Anh ấy đã không còn yêu mới đánh tôi như vậy. Có điều ... gia đình tôi ở tận Cáp Nhĩ Tân, cách đây xa quá, tôi lại chưa mua được vé thì làm sao?

Tôi suy nghĩ một chút rồi đề nghị:

- Thế này nhé, bây giờ chị hãy tạm thời lánh mặt, tôi có con bạn ở gần đây. Nó sống một mình. Chị có thể đến đây tạm trú vài hôm với nó.

Chị Phấn nhìn quanh:

- Thế còn đồ đạc?

- Chị lựa những thứ nào cần thiết thì mang theo.

- Vâng. Chị Phấn đứng dậy – Phải có em giúp sức tôi mới có đủ can đảm xa anh ấy.

Thu dọn tất cả áo quần để vào valy, chúng tôi rời khỏi nhà.

Đến nhà bạn, kể đại cương cho nó nghe tình cảnh của chị Phấn xong, tôi mới trở về.

Tối hôm ấy, vừa ngủ được một giấc, thì bỗng giật mình thức dậy vì những tiếng đập cửa hồi hả.

Mở cửa thì ra là anh Cường. Thấy mặt anh rồi nghĩ đến chuyện của chị Phấn, tôi lạnh lùng:

- Anh đến đây làm gì?

Đôi mắt tinh nghịch hằng ngày của anh Cường đã biến mất. Anh nhìn tôi bối rối:

- Em có trông thấy chị Phấn đâu không?

Cơn giận bốc lên, tôi trừng mắt:

- Chị Phấn ở đâu thì anh biết chứ, làm gì hỏi tôi?

Anh Cường cúi đầu nhìn xuống:

- Cô ấy đi rồi, mang theo cả đồ đạc.

Tôi lạnh lùng:

- Cũng không liên hệ gì. Anh còn chị Ngọc ở nhà nữa mà.

Anh Cường buồn bã:

- Đừng nói đùa nữa, nếu biết xin em làm ơn giúp anh. Chị ấy ở đâu cho anh biết đi?

Gương mặt xanh tái đầy vẻ đau khổ của anh làm tôi cảm động. Tôi quay mặt đi không dám nhìn thẳng anh nữa, sợ rằng một phút yếu lòng mình sẽ khai ra cả thì nguy.

Hai ngày trôi qua, tôi yên ổn trở lại. Không biết anh Cường đã đến đâu để tìm chị Phấn. Riêng chị thì vẫn còn ở nhà bạn tôi đến hôm thứ ba mới về Cáp Nhĩ Tân.

Hôm ấy mừng năm tháng chín năm sinh nhật của ông cậu. Thời tiết bắt đầu chớm lạnh, mẹ dậy sớm chọn những bộ quần áo mới cho chúng tôi đi ăn lễ.

Rút kinh nghiệm lần trước, đứa nào cũng chẳng thích đi. Cậu em tôi viện cớ cần đến nhà bạn mượn vở. Em gái thì bảo là đau bụng để thối thác. Tôi cũng muốn từ chối, nhưng nghĩ lại sợ mẹ buồn nên đành theo chân người.

Vừa trang điểm xong thì xe ông cậu đã đến rước. Nhìn xe tôi biết ngay.

Đấy là chiếc xe mà lần trước anh Cường đã tạm mượn.

Mẹ không biết chuyện đó nên hỏi:

- Thích không, xe đẹp quá chứ nhỉ?

Tôi ngoan ngoãn:

- Vâng.

Nhưng thật ra tôi cũng chẳng thấy thoải mái bằng hôm đi hóng mát bằng anh Cường. Có lẽ vì hôm trước chạy nhanh nên mát, cũng có lẽ vì cái không khí trẻ trung của anh Cường mang lại làm tôi dễ chịu hơn.

Cha ngồi cạnh bác tài. Người có vẻ quan trọng trong bộ âu phục màu cà phê sữa già nua.

Từ khi kể mẫu về đến nay, khoảng cách giữa cha và chúng tôi gần như càng lúc càng rộng. Tôi chẳng biết tại sao như vậy, có điều tôi không thích nói nhiều về chuyện đó. Vì càng nghĩ càng thấy nhức đầu thôi.

Vừa xuống xe, tôi đã thấy không khí căn nhà khác lạ, màn cửa cũ được thay bằng nhung tím. Đèn đốt sáng choang. Cậu đón chúng tôi ngay tận cổng. Hôm nay trông ông thật trẻ, cũng khuôn mặt dễ nhìn của anh Cường, có điều già dặn vững chãi hơn.

Khách đã đến đông đủ. Tôi ngồi thu hình trên ghế ở một góc phòng yên lặng. Chị Ngọc thấy tôi lẻ loi bước đến chuyện vãn.

Giữa lúc ồn ào đó, một người khách lạ đẩy cửa bước vào, ông ta hãy còn trẻ. Mũi cao, gương mặt dài, cũng có tướng lắm, trông chẳng khác một anh hề trên sân khấu tí nào cả.

Chị Ngọc giới thiệu với cha:

- Đây là Thiệu Kinh Thành, anh ruột của con.

Chị Cường cũng không quên giới thiệu với tôi. Chúng tôi chào nhau rồi yên lặng. Một lúc gã thanh niên làm quen:

- Cô học ở đâu?

Tôi giật mình:

- Dạ ở trường nữ Trung học tỉnh lỵ.

- Lớp mấy?

- Lớp mười.

- Khá lắm.

Tôi không biết hẳn nói tiếng “khá lắm” ở đây là để chỉ trường Trung học hay lớp mười khá, nên yên lặng.

Gã tiếp tục giới thiệu:

- Tôi học ở Đại học.

- Thế à?

Rồi tiếp tục lơ đãng. Hẳn lại tiếp:

- Tôi học ở Trường luật.

- Thế à? – Rồi cũng bắt chước – Khá lắm!

Gã thanh niên cười, mở to mắt nhìn tôi:

- Cô bảo học Luật khá à?

Sự thật tôi cũng không hiểu học Luật có khá không, nhưng đã lờ lên tiếng nên đành cười:

- Vâng, nhưng chắc khó lắm nhỉ?

Mắt anh chàng sáng lên:

- Học thì cái nào lại không khó. Có điều thích học thì sẽ chẳng bao giờ thấy khó.

Chị Cương đứng bên cạnh lên tiếng:

- Anh chăm học như vậy làm gì ông bố chồng tôi lại không chuộng.

Tôi hiểu chị Cương gọi “ông bố chồng” ở đây là để chỉ cậu tôi.

Hướng về phía người, tôi thấy cha và cậu đang thích thú ngắm bức tranh thủy mặc trên tường.

Gã thanh niên bên cạnh tôi có vẻ cũng thích tranh lắm, hẳn cứ loay hoay mãi. Một lúc ông cậu tôi hỏi:

- Cậu Thành, họa sĩ Lương Khải thuộc đời nào vậy?

Gã thanh niên bước tới, cung kính:

- Dạ đời Nam Tống ạ.

- Cậu có thích bức họa này không?

Kinh Thành đáp nhanh:

- Dạ thích lắm chứ.

Sau đó tôi nghe cậu nói với cha tôi:

- Tranh này khá lắm, học chăm. Có nhiều triển vọng.

Mắt Kinh Thành chớp nhanh. Chỉ tội cho đôi chân mày hình chữ bát của hắn, càng sung sướng khuôn mặt hắn trông càng khổ sở hơn.

Có lẽ thấy tôi nhìn hắn kỹ quá. Kinh Thành quay lại kiểm chuyện:

- Nhà cô ở đâu?
- Ở vùng chiêm đống Anh.
- Có mấy anh chị em?
- Dạ thưa ba.
- Khá lắm!

Hình như hẳn chỉ biết sử dụng có hai tiếng “khá lắm” trong việc giao tiếp thôi. Tôi ghét nhất cái giọng xã giao thâm vấn này, sự vô duyên của gã càng khiến tôi nhớ đến cái trẻ trung của anh Cường.

Không hiểu sao hôm nay lại không thấy anh Cường ở nhà. Anh ấy phải có mặt hôm nay mới phải. Tôi nghĩ đến chị Phấn và nỗi buồn của anh Cường. Vừa nghĩ đến chị Phấn, bất giác tôi quay về phía chị Ngọc. Người con gái phá hoại gia đình của chị. Con quý cái mà chị hằng nguyện rửa, đã bỏ đi rồi chị biết không? Anh Cường sẽ trở về và chị cần phải vui vẻ đón nhận. Nhìn vẻ đẹp lạnh lùng của chị Ngọc, bất giác tôi nghĩ đến những chiếc lọ thủy tinh đẹp nhưng thật buồn. Chị nhìn tôi cười nhẹ và tôi không hiểu chị buồn hay vui.

Óc tò mò muốn tôi hỏi chị có biết chuyện chị Phấn ra đi hay không. Nhưng tôi không biết lựa lời thế nào để câu hỏi trở thành quá đường đột:

- Anh Cường đâu rồi chị?

Chị Ngọc lạnh lùng:

- Ông ấy không có nhà.

Tôi chưa kịp hỏi tiếp, thì Kinh Thành đã lên tiếng:

- Hẳn lại đi đâu nữa rồi?

Chị Ngọc đưa mắt ra xa với giọng với trách hờn:

- Ông ấy thì có lúc nào ở nhà đâu.
- Nhưng ít ra hôm nay là sinh nhật của ông bố, nó phải ở nhà chứ !
- Anh ấy bị mù rồi còn nhớ gì đến nữa đâu. Mấy hôm liền biệt tăm biệt tích.
- Thế còn...

Kinh Thành vừa nói đến đây, như sực nhớ đến sự hiện diện của tôi bên cạnh nên bỏ lửng câu hỏi. Chị Ngọc thở dài:

- Thì cũng như xưa chớ có khác gì đâu.

Nghe chị Ngọc nói cho tôi biết chị chưa hay một tí gì về sự ra đi của chị Phấn. Kinh Thành yên lặng một lúc rồi lên tiếng:

- Phải tìm cách nào chứ?

Gã đốt thiếu thuốc và ra vẻ suy nghĩ. Chị Ngọc nhìn ông anh rồi lầm bầm:

- Ai cũng bảo em tìm cách để kéo anh ấy về. Nhưng em còn biết cách nào nữa bây giờ? Giữ được người mà chẳng giữ được tim thì cũng vậy thôi.

- Sao em chẳng đeo theo bên hẳn?

- Vô ích – Chị Ngọc thở dài – Thôi thì đành vậy, cách đây mấy hôm ông ấy có về. Nhưng em ra điều kiện. Là có về thì phải về luôn để tiếp tục học hành chứ không được lang thang nữa. Nói thế mà anh vẫn bỏ đi.

Thiệu Kinh Thành có vẻ khó chịu, hắt liếc nhanh về phía cậu tôi. Lúc đó cha và cậu đang say mê tranh luận cái gì không rõ.

- Không hiểu sao thằng Cường nó chẳng giống bố tí nào cả?

Chị Cường thấp giọng:

- Ở đời gần như vậy cả, bao giờ cha quá thành công thì con thế nào cũng hư đốn. Mới tháng tám trước, tiệm may Thiên Tôn có mang giấy nợ đến đòi tiền bốn bộ áo. Bảo là của anh Cường may. Tôi ngạc nhiên hỏi anh ấy áo quần đâu sao chẳng thấy mang về. Thì ông thần nhiên đáp: Bán rồi.

Thiệu Kinh Thành búng búng điều thuốc trong tay:

- Sợ không có chứ, dám để đằng kia lắm à

Chị Ngọc cúi xuống ly, giọng buồn:

- Em làm sao biết được, riết rồi em cũng nản quá. Thôi thì mặc vậy. Tiền của ông bố anh ấy thì anh ấy cứ tiêu.

- Vậy chứ cha hẳn chẳng hay biết gì cả sao?

Chị Ngọc xoay xoay ly nước trong tay:

- Tánh ông ấy nóng như lửa. Ai mà dám trình bày hết cho ông ấy nghe.

Thiệu Kinh Thành yên lặng, sự nặng nề như vậy phủ chung quanh. Một lúc như nhớ lại sự hiện diện của tôi, chị Ngọc đưa đĩa bánh nói:

- Ăn đi, đừng khách sáo nhé!

Lấy một chiếc bánh cho vào miệng. Tôi muốn nói ngay cho chị Ngọc biết – “đăng ấy” đã không còn. Vì chuyện tình giữa chị Phấn và anh Cường đã vỡ. Nhưng nghĩ kỹ lại tôi lại thôi, sợ chỉ gây thêm rắc rối cho mình.

Chị Ngọc lảng sang chuyện khác hỏi Kinh Thành:

- Lúc này ông bố chồng tôi nói cái gì với anh mà có vẻ vui thế?

Thiệu Kinh Thành làm vẻ quan trọng:

- Ông ấy bảo đợi đến bao giờ tôi ra trường sẽ nói giúp với bạn bè nếu ngoại ngữ tôi khá, ông sẽ đưa tôi vào làm ở bộ ngoại giao. Tôi nói cái gì chứ ngoại ngữ thì không có gì khó khăn cả. Ông ta thờ dài và nói tiếc thật, phải chi thằng Cường nó giống tôi thì hay biết mấy.

Chị Ngọc chớp nhanh mắt:

- Nói gì cái chuyện đó. Có ông bố uy thế như vậy mà không biết lợi dụng thì có ai còn ngu hơn không?

Điều thuốc trên môi Thành đã tàn, hằn lại đột thêm điều khác:

- Chiếc xe chạy khá lắm! Ngồi trên xe ai cũng nói. Tôi thế này mới hợp với chiếc xe sang trọng như vậy.

Nghe nhắc đến chiếc xe, tôi bắt đầu để ý. Chị Ngọc lên tiếng:

- Ông ấy đã đồng ý thì anh cứ lấy mà dùng.

Kinh Thành giả vờ:

- Còn thằng Cường nó chẳng biết lái xe à?

Chị Ngọc trề môi:

- Ông ấy có biết lái đi nữa tôi cũng chẳng nhờ vả gì. Bố chồng tôi bảo trừ trường hợp anh Cường học hành, đứng đắn ra, bằng không thì đừng hòng sờ đến chiếc xe đó.

Nghĩ đến hôm anh Cường đưa chúng tôi đi hóng mát rồi sau cùng đem liêng xe trước cửa một căn nhà của khu chiếm đóng Nhật. Lúc đó tôi đã tưởng chiếc xe đó là “bợ nhẹ” của ai, không ngờ lại là của ông cậu.

Tôi giả vờ lên tiếng:

- Anh Thành, nhà anh ở vùng chiếm đóng của Nhật phải không?

- Vâng.

- Ở tại đường Cung Đảo à?

Thành tròn xoe mắt:

- Ồ, tại sao cô biết?

Tôi đặt ly nước lên bàn:

- Đâu có, tại lần rồi tôi đã trông thấy chiếc xe đậu ở đường đó, thì ra đấy là

nhà của anh.

Chị Ngọc cũng ngạc nhiên:

- Em cũng trông thấy chiếc xe đậu ở đó à. Lạ thật, hôm ấy cả nhà quỳnh quáng cả lên. Đến cờ bót, sau cùng thấy chiếc xe đậu ở nhà mình, tôi tưởng là anh lấy chạy đấy chứ.

Thiệu Kinh Thành lắc đầu:

- Tôi cũng hú hồn, không biết tên nào chơi ác quá. Nghe nói chiếc xe hôm ấy dơ lắm phải không?

Tất cả câu chuyện hôm ấy, tôi là người trong cuộc, tôi biết rõ hết. Nhưng tôi vẫn yên lặng uống trà. Có điều tôi thắc mắc chẳng hiểu tại sao anh Cương lại “ba gai” như vậy? Chiếc chìa khóa xe có lẽ vẫn còn nằm trong túi của anh. Chuyện có vẻ buồn cười, nhưng cũng thật chua xót. Tại sao xe của mình mà lại cấm con sử dụng để rồi dâng cho một người không cùng dòng máu nhỡ như.

Tên “khá lắm” lại lên tiếng:

- May phước là hôm ấy có người chịu đứng ra làm chứng cho sự không có ở nhà của tôi, bằng không: Không biết bố chồng cô lại nghĩ sao về tôi.

Chị Ngọc gật gù:

- Nghĩ cũng lạ...

- Chiếc xe đó quý lắm. Theo tôi nghĩ chỉ gia đình họ Kỷ này mới dám chơi xe như vậy.

Chị Ngọc yên lặng một chút rồi thở dài:

- Có lẽ vì trông thấy cái nét hào nhoáng của gia đình họ Kỷ mà cha mẹ và các anh mới bắt ép em làm dâu nhà họ Kỷ này...

Thiệu Kinh Thành biện hộ:

- Em đừng nên nói thế. Vì em cũng biết với gia đình danh giá như chúng ta, thể diện rất quan trọng. Cha mẹ chọn gia đình này để gả em vì vấn đề môn đăng hộ đối chứ không phải vì vấn đề nào khác.

Tôi nhìn hai anh em chị Ngọc, bất giác nghĩ đến anh Cương. Nếu anh Cương được vợ chỉ vì thế thì tội cho anh.

Sau bữa cơm, mẹ đến phòng mẹ nói chuyện. Cậu đưa Kinh Thành và cha đi xem những bức tranh và tượng điêu khắc mà người mới mang từ Âu Châu

về. Còn lại tôi và chị Ngọc, chị mời tôi vào phòng riêng của chị chơi. Đây là lần đầu tiên tôi được vào phòng chị Ngọc (cũng là phòng của anh Cường). Cả phòng trang trí bằng những vật dụng cùng một màu sữa, từ chiếc giường đôi, bàn trang điểm đến tủ áo. Trên đầu giường một bức ảnh thật to. Ảnh của anh Cường và chị Ngọc chụp hôm đám cưới.

Trên "table de nuit" cạnh giường cũng có một bức ảnh bán thân khác của anh Cường. Với chiếc áo hở ngực và mái tóc bồng, anh Cường trông thật rực rỡ bên những tán cây cao.

Chị Ngọc thấy tôi chăm chú nhìn, chị nói:

- Đây là bức ảnh chụp lúc anh Cường mới đậu xong Tú tài. Anh ấy đi Bắc Kinh chơi, lúc bấy giờ chúng tôi mới làm lễ hỏi. Đẹp quá chứ nhỉ?

Tôi gật đầu. Đó là chuyện hiển nhiên. Có điều hơi lạ, tôi không ngờ với một người có vẻ lạnh nhạt và thù hằn với chồng như chị mà cũng có thể ca ngợi được "kẻ thù" của mình.

Chị Ngọc nâng bức ảnh lên ngắm nghía:

- Em trông này, mắt anh Cường đẹp quá nhỉ! Em thấy không? Đôi mắt hai mí của anh ấy đen láy dưới hai hàng mi sậm. Đàn bà chưa hẳn ai được như vậy.

Giọng của chị thật nhẹ và tràn ngập tình thương. Bất giác tôi quay lại, dưới ngọn đèn vàng trông chị đẹp hẳn ra. Màu mà phớt hồng tạo thành một vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Chị Ngọc chẳng để ý đến những thay đổi bất chợt của tôi, chị vẫn ngồi yên ngắm bức ảnh của anh Cường. Một lúc quay lại:

- Người xưa từng bảo "Đàn ông không nên quá đẹp, vì đàn ông đẹp chỉ làm hại đàn bà". Em có nghĩ như vậy không?

Tôi ngập ngừng không biết trả lời thế nào? Nhưng nghĩ rằng ít ra mình cũng nên giúp đỡ một cái gì cho anh Cường, nên lắc đầu:

- Em thấy cũng không đúng hẳn như vậy.

Chị Ngọc vỗ nhẹ vai tôi:

- Bao giờ lớn, em sẽ thấy cái lý của nó. Nhớ nhé, đừng bao giờ lấy chồng đẹp trai quá.

Tôi cười, nhưng lòng băn khoăn. Làm người ai chẳng yêu vẻ đẹp. Tôi

không biết lời khuyên của chị Ngọc có đúng không. Nhưng tôi thấy chị Phấn yêu anh Cường không hẳn vì cái vẻ đẹp trai bề ngoài của anh ấy mà còn vì sự trẻ trung, sự bất cần đời của người con trai ngạo mạn.

Chị Ngọc yên lặng ngắm tôi, hình như chị muốn nói một điều gì đó nhưng lại thôi. Chị kéo tôi đến trước bàn trang điểm, chải tóc cho tôi, rồi lấy chiếc nơ bươm bươm cài lên tóc.

- Con gái lớn rồi cũng nên trang điểm một tí.

Tôi để yên cho chị sửa soạn. Chị hỏi nhỏ:

- Em có biết gì về chuyện của anh Cường không?

Tôi giả vờ:

- Chuyện gì thế chị?

- Chuyện của anh Cường với con nhỏ tên Phấn đó!

Tôi không thể không đóng kịch tiếp:

- Phấn nào?

Chị Ngọc nhìn tôi qua kiếng:

- Nghe nói con nhỏ đó đẹp lắm!

Rồi chị thở dài:

- Chắc có lẽ đẹp hơn cả tôi.

Tôi nghĩ ngợi một chút rồi an ủi:

- Chị cũng đẹp lắm, nhưng theo em nghĩ, sự gần gũi của một người với một người chưa hẳn là vì sắc đẹp chị ạ.

Chị Ngọc cắn nhẹ môi:

- Thế thì...theo em còn tại sao nữa?

Tôi lắc đầu:

- Em cũng không biết, có điều em nghĩ: Anh Cường chắc hẳn không phải yêu cái bà tên Phấn nào đó vì sắc. Chị đẹp lắm chị Ngọc, nếu em là anh Cường em sẽ không bao giờ xa chị.

Chị Ngọc yên lặng. Tôi an ủi tiếp:

- Chắc anh Cường rồi cũng sẽ trở về.

Chị Ngọc lắc đầu, mắt chị thoáng buồn. Tôi tiếp:

- Em biết chắc như vậy, anh Cường rồi sẽ trở về bởi vì...

Chị Ngọc quay nhanh về phía tôi:

- Vì sao?

Tôi giật mình khi thấy sự hờ hênh của mình, nên đánh lảng:

- Bây giờ bắt đầu lạnh rồi phải không chị?

Chị Ngọc yên lặng một lúc nói với tôi:

- Chuyện hôm nay chị nói với em, em đừng mách lại cho ai biết cả nhé. Dù sao anh Cường cũng không đến nổi nào.

Tôi gật đầu. Có lẽ giờ phút này cha tôi cũng đã xem xong tranh. Bước đến cửa chúng tôi định ra ngoài, vừa mở cửa tôi giật mình vì anh Cường đã đứng tại đấy tự bao giờ.

Gương mặt anh xám mét, đôi mắt đẹp của anh đã mất đi vẻ tinh ranh ngày nào, một màu khói mù buồn thảm như đang phủ trên vàng trán rộng. Chị Ngọc có vẻ cũng ngạc nhiên. Nhưng sự xúc động trên mặt chị cũng biến nhanh và đổi ngay bằng nét lạnh lùng cố hữu:

- Anh đi đâu mà giờ mới về? Anh có biết hôm nay là ngày gì không? Sinh nhật của cha mà sao không ở nhà để tiếp khách chứ!

Tôi đứng nép sang bên, để anh Cường vào phòng. Đến mép giường, anh để nguyên bộ quần áo bẩn ngả người xuống.

Chị Ngọc lặng lẽ bước đến tủ lấy bộ âu phục mới ném lên giường cho anh.

- Em nghĩ, có lẽ anh cũng không cần mặc lễ phục chi cho mất công, giờ hành lễ qua rồi. Thay bộ này cho nó có vẻ sạch sẽ một tí, rồi đi chào cha đi, để cha biết rằng người còn có một đứa con trai đáng quý chứ.

Anh Cường bật dậy như chiếc máy. Tôi đứng bên ngoài nhìn đôi vợ chồng xa lạ, hình như ánh sáng của gian phòng không đủ tạo nên hơi ấm. Tôi biết niềm đau của anh Cường. Nhưng tôi cũng biết nỗi buồn của chị Ngọc, khoảng cách giữa hai người quá rộng, lúc gặp nhau đến giờ hình như họ chưa hề nhìn thẳng vào nhau.

Anh Cường chậm rãi mở rộng những khuy nút. Trên khuôn mặt ngơ ngác của anh, tôi không tìm ra cảm xúc nào đặc biệt.

Hình như chị Ngọc lúc nào cũng nhìn anh bằng đôi mắt nghiêm khắc. Tôi lặng lẽ bước ra khỏi phòng và đi vào phòng mẹ. Ăn thêm một ít bánh mứt, rồi cùng mẹ ra phòng khách. Không khí trong phòng cũng không vui vẻ gì. Giữa phòng là ông cậu, cha tôi và Thiệu Kinh Thành đang ngồi quanh chiếc

bàn thấp. Trong khi anh Cường đang đứng tựa người vào cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài. Không biết bên ngoài có gì khác hơn là màn đêm mà tôi thấy anh chăm chú ngắm, chẳng quay lại.

Mặt cậu tôi có vẻ giận dữ. Thấy chúng tôi đi vào, cha vội nháy mắt ra hiệu giữ im lặng.

Chúng tôi biết sự hiện diện của mình không đúng lúc, nhưng đã lỡ đến rồi không lẽ lui chân, nên ngồi xuống ghế ở cạnh tường.

Mặt cậu không ngừng nhìn anh Cường:

- Mà mày còn về đây làm gì nữa? Ở nhà này không có những đứa con bất hiếu như mày, biết không?

Anh Cường đứng yên như pho tượng đất. Ông cậu tiếp:

- Ban nãy lúc vào đây mày nói cái gì? Chúc thọ à? Tao có mời mày đến đâu? Người xưa thường bảo “hiếu thì phải nghe” mày có nghe tao bao giờ đâu? Lấy kiếng nhìn mặt xem mày có giống ai trong nhà này không chứ?

- Đi đi! Đừng có ở đây nữa!

Anh Cường vẫn yên lặng, cậu tôi càng lúc càng trở lên giận dữ:

- Lấy kiếng soi thử xem! Mày đi đâu suốt cả mấy ngày, mấy đêm, mà còn đủ can đảm vác mặt về nữa hả?

- Mày còn biết mày còn có cha nữa à?

Liếc về phía Thiệu Kinh Thành, rồi cậu tôi quay lại tiếp:

- Mày còn biết mày có nhà nữa à? Người ta đem con gả cho mày. Mày làm thế thấy có mặt cha mày không hở? Đi đi! Đi soi gương đi. Tao không thể nào có một đứa con khốn nạn như mày được.

Gã Kinh Thành đứng bên cạnh giả vờ khuyên:

- Thôi bác. Chú Cường vắng nhà mấy ngày chắc chú cũng có điều gì phiền muộn đấy. Hôm nay là sinh nhật của bác, bác cũng nên bớt giận.

Lời của Kinh Thành vừa dứt, anh Cường đã bước nhanh ra cửa.

Tiếng cửa đóng mạnh khiến ai cũng giật mình. Cậu tôi vỗ bàn đứng dậy, nhưng cha tôi đã cản lại. Ông cậu chưa hả cơn giận, quát:

- Đồ đại bất hiếu! Khốn nạn!

Đợi cha tôi hết lời an ủi, ông mới có vẻ nguôi ngoai.

Thấy không khí căng thẳng quá, tôi nhắc mẹ:

- Mười giờ hơn rồi, ta cũng nên về chứ mẹ?

Mẹ nhìn xuống tay gặt đầu. Chúng tôi cáo biệt những người còn ở lại và ra về.

Hôm sau chủ nhật rảnh rỗi, tôi kéo ghế đến bên cửa, vừa phơi nắng vừa đan áo. Đan áo là môn học bắt buộc có điểm trong lớp. Nhìn nắng chói chang trên hàng thông ngoài sân tôi thấy nhớ nhung một cái gì. Rồi bất chợt nghĩ đến mùa Thu đã qua.

Buổi sáng mù sương với hàng nắng nhẹ trên tầng lá trong mùa Đông là những hình ảnh dễ thương mà tôi thích nhất, tôi muốn chạy tung ra đường để hít lấy cái lạnh thoáng nhẹ của ngày mới vào Đông.

Tôi không còn hứng thú trong việc đan áo nữa. Qua phòng khách rủ rê hai đứa em đi phố, nhưng chẳng đứa nào chịu đi. Không muốn để buổi sáng đẹp trôi qua một cách đáng tiếc, tôi xin phép mẹ rồi mặc áo xuống phố.

Gió ngoài trời thoáng lạnh. Kéo cao cổ áo, cho hai tay vào túi, tôi bước chậm chậm trên đường. Mẹ mỗi khi nghe nói đến cái thú bất thường. Một mình đi phố trong mùa Đông của tôi thường lắc đầu bảo:

- Con nhỏ gì kỳ cục, nhưng bao giờ lớn hơn con sẽ thấy cái ấm cúng của không khí gia đình mới đáng yêu hơn.

Tôi không biết lời của mẹ có đúng không? Nhưng tôi nghĩ ý thích là biểu hiện của cá tính mỗi người chứ chưa hẳn phải thế này thế kia mới được. Quanh qua đường ranh của phố Thiên Tân, nắng đầu Đông chẳng đủ xoa dịu cái lạnh của cơn bắc. Co ro trong gió, tôi đặt chân vô định trên đường. Nghĩ đến chuyện tí nữa khi về phải có một cái gì làm quà cho mẹ, tôi chợt nhớ đến những miếng mít thơm, nên quanh qua con đường dẫn đến công viên. Đang lầm lũi chợt nghe có tiếng gọi:

- Lan đi phố đấy à?

Tôi quay lại thì ra anh Cường. Vẫn bộ âu phục xám hôm qua. Anh có vẻ tươi hơn, nhìn tôi cười. Tôi nháy mắt:

- Vâng. Anh đi đâu đấy?

- Thế còn em?

- Em ra phố mua quà cho mẹ.

Anh Cường trề môi:

- Mua quà mà đến công viên à?

Tôi biết anh Cường nhạo báng nên chống chế:

- Em định đi dạo một vòng xong mới đi mua, không ngờ lại gặp anh.

Vẫn thái độ lơ đãng ngày nào. Anh nói:

- Vậy thì để tôi đưa cô đi.

Tôi nhún vai khi nghĩ đến chị Phấn.

- Anh đưa tôi đi hay anh cần tôi đưa đi?

Anh Cường cười:

- Ồ, sao cũng được. Thôi thì cô làm ơn đưa tôi đi vậy.

Đường phố bắt đầu tấp nập, hàng cây hai bên đường rục rờ. Đi với anh, tôi chợt nhớ đến chuyện hôm qua nên trách:

- Đúng ra hôm qua anh phải nhớ là ngày sinh nhật của bố anh chứ!

Anh Cường yên lặng một chút rồi móc trong túi ra một chiếc hộp vuông nhỏ đưa cho tôi xem:

- Đây, tôi có quên đâu.

- Thế sao hôm qua anh lại vắng?

- Vì món quà này đây.

Vừa nói anh vừa mở hộp. Một chiếc giá bút bằng pha lê trong suốt với cây bút ngòi vàng, anh nói:

- Hôm qua đi gần hết các quán sách mới mua được, đẹp lắm phải không?

Tôi tiếc rẻ giùm anh:

- Nếu anh về sớm một tí thì đâu có gì xảy ra.

- Tôi cũng biết. Nhưng làm sao bây giờ?

Anh Cường cúi mặt nhìn xuống đường. Nét buồn thoáng qua mắt. Một lúc anh nói:

- Phấn đi ba hôm rồi. Ba hôm chẳng ăn ngủ, tôi biết mình tiêu tụy lắm nên chẳng dám chừa mặt ra để ông bố trông thấy.

Bây giờ tôi mới thấy anh Cường không phải là người vô tình như tôi nghĩ.

- Ba hôm rồi tôi cứ lang thang ngoài phố, không làm gì được cả. Hôm kia tôi nghĩ Phấn có lẽ đã đáp tàu hỏa về Cáp Nhĩ Tân nên ra ga đứng gần suốt buổi...

Tôi giả vờ:

- Thế anh đã tìm được chị ấy chưa?

Anh Cường lắc đầu:

- Có lẽ...tôi phải đến Cáp Nhĩ Tân mới được.

Rồi anh thở dài:

- Lỗi tại tôi cả, tôi là thằng khốn nạn, đã xử không đẹp với Ngọc, với cha mẹ tôi. Bây giờ lại bạc đãi cả Phấn. Mẹ cô nói đúng, tôi chỉ là một tên ích kỷ và vô tích sự.

Năng đã cao, tôi cởi bớt áo khoác ra ngoài:

- Không phải tôi không biết tội của mình, hôm qua tôi đưa tìm món quà cha tôi ưa thích để chuộc tội nhưng không ngờ...có lẽ định mệnh đã an bài như vậy...

Tôi quay lại:

- Thế chị Ngọc có biết chuyện anh mua quà tặng cậu không?

Anh Cường nhún vai:

- Cô ấy có bao giờ để tôi tỏ bày đâu, vừa trông thấy mặt là trách móc, hờn giận, thành thử...hôm qua tôi cũng mệt quá nên ngủ luôn để mặc cô ấy nói gì thì nói.

Nhìn đồng hồ tôi thấy cũng quá trưa nên xin phép anh. Anh Cường bước theo dặn dò:

- Đừng cho mẹ biết là vừa gặp tôi nhé!

Tôi hỏi:

- Sao vậy?

Anh lại nhún vai:

- Tôi ngại cô bị rầy vì...cô có thấy tôi hư đốn lắm không?

Tôi lắc đầu. Anh Cường cười buồn?

- Nói thật, muốn hư đốn đâu phải dễ, hư hay không tại mình chứ không phải tại ai hết.

Tôi bước lên xe, anh Cường vẫn chưa đi.

- Bây giờ anh định đi đâu?

- Tìm Phấn.

- Anh đi Cáp Nhĩ Tân?

- Tôi sẽ đáp chuyến xe hỏa mười giờ bốn mươi phút này.

Lòng tôi mênh mang với những cảm xúc đặc biệt, không biết là buồn hay vui. Nghĩ đến mối tình bất chấp dư luận của chị Phấn và anh Cường, rồi lại nghĩ đến sự cô đơn của chị Ngọc. Tôi không hiểu tại sao định mệnh lại có thể éo le, phức tạp như thế.

Hai ngày trôi qua, vẫn còn băng khuâng. Nghĩ đến chuyện anh Cường đi Cáp Nhĩ Tân, đến chị Phấn, chị Ngọc. Tôi ngỡ ngàng khi nghĩ đến vai trò của mình. Tôi đã thủ vai gì trong bi kịch này? Một diễn viên hay chỉ là một khán giả bàng quan? Nhưng chắc chắn tôi không thể bàng quang được.

Vì hôm trước, khi khuyên chị Phấn ra đi tôi đã không nghĩ đến tình chân thật của anh Cường dành cho chị, tôi tưởng rằng sự ra đi đó sẽ cứu vãn được hạnh phúc gia đình cho anh Cường, nhưng rõ là tôi đã lầm. Và bây giờ tôi mới thấy mất chị Phấn, anh Cường sẽ không bao giờ có hạnh phúc. Nhưng còn chị Ngọc? Chị Ngọc cũng dễ thương, có điều chị quá lành, quá khép kín.

Tôi mong khi anh Cường đến Cáp Nhĩ Tân sẽ chẳng tìm được chị Phấn. Nếu có gặp thì cũng mong chị Phấn chối từ trở về. Nhưng càng nghĩ tôi càng không biết sự mong mỏi của mình có đúng không, hay chỉ làm cho đời anh Cường khổ sở?

Buổi chiều, đang lúc vẫn còn băng khuâng thì chị Ngọc đến. Sự xuất hiện bất ngờ của chị làm tôi lo lắng.

Trao giỏ len cho tôi, chị hỏi?

- Mẹ dậy chưa?

Tôi gật đầu. Chị vội bỏ về phía phòng mẹ. Tôi đứng nép bên cửa, nghe tiếng mẹ hỏi:

- Ô! Ngọc mới đến đấy à!

Tiếng chào hỏi của chị Ngọc:

- Con ra phố mua vải...lúc này trời lạnh quá hở cô?

Giọng chị có vẻ buồn. Mẹ tiếp:

- Thôi ngồi xuống đi.

Yên lặng một lúc rồi có tiếng hỏi tiếp:

- Thăng Cường đâu?

- Không biết.

- Lại đi rồi à?

Tôi nhìn qua khung cửa thấy chị Ngọc cúi mặt xuống:

- Ba ngày rồi con không thấy mặt anh ấy.

Mẹ lắc đầu:

- Mới hôm trước thấy nó về, tưởng nó về luôn rồi, không ngờ...

Chị Cương ghen ngào:

- Ở nhà được có một hôm...

Như để tránh nỗi buồn của chị Ngọc, mẹ vồn vã:

- Lâu quá không gặp con. Tối nay ngủ đây nhé?

Chị Ngọc lắc đầu:

- Thôi để con về.

Gian phòng chìm đắm trong yên lặng, một lúc chị Ngọc lên tiếng:

- Hôm nay đến thăm có một tí rồi có lẽ con sẽ vắng ít lâu. Con định về nhà cha mẹ ruột ở vài hôm...

Mặt mẹ tối hẳn, người trầm ngâm một lúc hỏi:

- Con muốn về nhà à? Nhưng có được cha mẹ chồng cho phép chưa?

Chị Cương cắn môi:

- Mẹ chồng con bảo – Nếu thấy không khỏe thì cứ về nhà cha mẹ ruột ở vài hôm cũng được – Chị Ngọc đưa tay lên như để dụi mắt – Con ở bên chồng như khúc gỗ mục chẳng ích lợi gì cho ai cả. Có cũng được mà không cũng vậy thôi. Con về nhà ở một thời gian xem sao.

Mẹ có vẻ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Về thì về nhưng nhớ Tết phải có mặt ở nhà nhé!

- Điều đó con biết. Chị Ngọc móc khăn tay chặm mắt – Dù sao con cũng mang tiếng là có chồng rồi, Tết đâu có ở nhà cha mẹ ruột được.

Mẹ nhìn chị Ngọc:

- Con biết thế cũng được...

Rồi người bước về phía tủ rượu, lấy hai chai Whisky đặt lên bàn:

- Đây là hai chai Whisky người ta mới tặng cho nhà cô. Về chẳng có gì mang về coi chẳng được.

Chị Ngọc đứng dậy:

- Thôi khỏi, để lại cho dựng ống đi cô ạ.

Nhưng mẹ không chịu. Chị Ngọc không thể từ chối.

Tôi lắc đầu.

Mắt chị có vẻ buồn, chị lầm lũi đi ra cổng. Lúc chị đi qua sân, tôi nghe chị lầm bầm:

- Không biết anh ấy đi đâu?

Tôi cố nén xúc động của mình, cố giữ như chiếc máy bên cạnh chị. Phụ xe đã sẵn sàng ngoài cổng. Lúc ngồi vào xe chị còn quay lại với tôi:

- Nếu em có gặp anh Cường thì làm ơn gọi đây nói cho chị.

Yên lặng một chút chị thấp giọng:

- Hay là em thử khuyên anh ấy đến nhà chị rước chị đi!

Tôi bàng hoàng muốn nói hết tất cả những điều mình biết cho chị nghe, nhưng tôi tự chế lại được. Một lúc, xe chuyển bánh, chị vẫn còn quay lại với nụ cười buồn:

- Cảm ơn em của chị. Tạm biệt em.

Nhìn theo bóng xe đến khi mất hút. Gương mặt mùa thu của chị với đôi mắt buồn vẫn còn hiện ra trong trí nhớ. “Nếu gặp anh Cường, nhớ gọi điện thoại cho chị nhé. Hay em thử nói với anh Cường đến rước chị xem...”

Chị Ngọc thật tội. Tôi hiểu chị, chị đến đây chẳng qua là để mong gặp anh Cường. Sự trở về nhà cha mẹ ruột của chị như một thứ buồn tủi âm thầm.

“Nhớ nói giúp anh Cường đừng hãy đến rước chị em nhé!”

Tội quá! Tôi đứng ngẩn ngơ ngoài sân. Chị Ngọc, chị có biết đâu anh Cường đã đến Cáp Nhĩ Tân. Anh Cường đã xa chị rồi. Đã trở về với người tình cũ, chị biết không? Xin lỗi, nếu có gặp anh Cường chắc em cũng không đủ can đảm để khuyên anh ấy rước chị về đâu, vì tất cả chỉ bằng những dòng mưa trên lá thôi chị ạ, chẳng ích lợi gì cả.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
ba

Tết đến !

Đây là những ngày vui nhất của lũ trẻ con chúng tôi. Áo quần mới được lôi ra khoe khoang. Tình hình tuy không được yên nhưng chiến tranh không ngăn được chuyện vui Xuân của tuổi trẻ.

Mùng bốn Tết! Đang lúc từ nhà bạn trở về, tôi đã gặp anh Cường và chị Phấn trên phố. Chị Phấn hôm nay mặc áo da beo lạ mắt, trong khi anh Cường vẫn vui vẻ trong bộ Âu phục màu sậm. Nhìn họ mà tôi ngỡ ngàng, hàng mươi câu hỏi đổ dồn lên óc, tôi quên cả sự chào hỏi.

Anh Cường thấy tôi reo to:

- Ô! Cô em bắt công của tôi, tại sao cô là em tôi mà lại nỡ giúp Phấn trốn đi chứ?

Tôi nhìn anh rồi nhìn sang chị Phấn. Đột nhiên tôi thấy ghét chị lạ. Tôi nhún vai:

- Hai người vui quá nhỉ?

Chị Phấn nhìn tôi cười. Đôi môi mỏng thắm trề ra yên lặng. Anh Cường thúc nhẹ chị:

- Còn ở đó mà cười nữa hả. Xin lỗi cô em gái tôi đi chứ! Cô thay đổi như chong chóng, khiến nó bực đấy, thấy không?

Chị Phấn nháy mắt:

- Em thay đổi bao giờ? Hôm trước nếu không tội nghiệp anh, sức mảy mà em trở về!

Anh Cường kéo mạnh chị Phấn về phía anh:

- Hôm đó em làm khổ anh nhiều quá, trời tuyết lớn thế mà bắt anh phải đứng bên ngoài suốt ba tiếng đồng hồ, coi có được không chứ?

Thấy họ âu yếm với nhau, tôi càng bực. Tôi muốn hỏi thẳng chị Phấn xem chị còn nhớ trận đòn hôm trước hay không? Nhưng nghĩ lại thôi. Anh Cương thấy tôi im lặng nên vỗ về:

- Lỗi tại tôi cả, nhưng mong em hiểu dùm.

Rồi anh đẩy tôi và chị Phấn về phía ngã tư:

- Quý vị tha lỗi cho tôi nhé! Chẳng ai hiểu dùm cỡ lẽ tôi chết mất. Sự thật ra thấy nhiều người không hiểu mình, tôi cũng buồn. Nhưng tôi đâu có phải hoàn toàn vô tích sự như nhiều người tưởng đâu! Ở nhà ai cũng cho tôi là thằng hoang phí, thật ra chắc chỉ có Phấn và trời mới hiểu nổi. Xưởng mộc kia gây dựng nên bởi những số tiền dành dụm của tôi đó. Cha muốn tôi làm quan, nhưng tôi thì chỉ thích thương mãi và kiến trúc.

Anh nhún vai rồi yên lặng. Bây giờ tôi mới biết sự thật về xưởng mộc, nhìn anh tôi hỏi:

- Sao anh không tỏ hết tất cả sự thật cho cậu vợ nghe?

Anh Cương lắc đầu:

- Họ có cho tôi cơ hội nào để tỏ bày đâu. Mà nếu có đi nữa thì chắc tôi sẽ chỉ gặp chống đối.

Rồi anh vỗ mạnh vào vai chị Phấn:

- Chỉ có Phấn là hiểu tôi. Phấn là người phụ tá đặc lực cho công việc tôi ưa thích.

Chị Phấn đi cạnh yên lặng. Tôi thắc mắc muốn hỏi: Thế sao anh lại đánh chị Phấn? Nhưng lại thôi. Từ đây tốt nhất là nên tránh xa những chuyện lăm cẩm của người lớn là hay nhất.

Tối hôm ấy, anh Cương mời tôi dùng cơm. Bữa cơm thật thịnh soạn nhưng chẳng làm tôi hết những băng khuâng lo nghĩ.

Tôi không gọi điện cho chị Ngọc. Vì trước ngày Tết một hôm, chị Ngọc đã về nhà cha mẹ chồng. Chị trở về một mình chứ chẳng có ai đến đón cả.

Tôi cũng không kể cho chị nghe chuyện gặp anh Cường. Anh Cường bây giờ đã về với chị Phấn, có kể cũng vô ích.

Trường đã khai giảng, sách vở lại trở về. Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ không còn rảnh rỗi để chen vào chuyện riêng của anh Cường nữa. Mùa Xuân đến thật sớm, những sợi nắng ấm lung linh trong vườn hoa bắt đầu đuổi nhau trên lá. Vì tình hình không ổn, nên trường chẳng cho nội trú. Tất cả học sinh đều đến trường hai buổi mỗi ngày. Không bị nội trú, tôi như chim sổ lồng. Buổi sáng thức dậy thật sớm, thả theo lộ còn mù sương là cái thú tuyệt vời. Tôi thích nhất cái không khí mê ngủ của phố hai bên đường, dọc theo tô giới Nhật, nhìn những gian hàng đầy màu sắc và lạ mắt của họ cũng là một niềm vui nho nhỏ.

Hôm nay giữa lúc đến trường, tôi bỗng giật mình vì một chiếc xe chạy sát vào người tôi. Nhìn kỹ thì ra đó là xe của ông cậu và người lái chẳng ai khác hơn là tên Thiệu Kinh Thành.

Hắn mặc đồng phục sinh viên màu xanh với nụ cười khó ngửi, nhìn tôi ra vẻ sốt sắng:

- Lan đi đâu đó? Để tôi đưa đi nhé!

Tôi lắc đầu:

- Cảm ơn anh, tôi thích đi bộ thế này hơn.

- Không lẽ cô nữ từ chối lời mời của tôi sao? Trường tôi cũng gần trường cô mà.

Nhìn chiếc xe bóng loáng và vẻ hách dịch của hắn, tôi châm biếm:

- Lái xe nhà đi học oai quá nhỉ?

Kinh Thành bẽn lẽn:

- Đâu có, sẵn được cậu cô cho mượn xe, tôi tập lái luôn đấy, vả lại có xe mà không đi thì chẳng uống lắm sao?

Giữa lúc hắn đang bào chữa thì phái sau có hai ba chiếc xe đang nghẽn lối bóp kèn inh ỏi. Tôi thấy nếu giằng co mãi thì bất tiện quá, nên đành mở cửa bước lên xe.

- Đưa đến đầu đường thôi nhé. Để tôi vào trường một mình được rồi.

Kinh Thành mở máy, hắt nháy mắt với tôi:

- Tại sao?

- Vì tôi không thích để cho lũ bạn học nó nhìn thấy.

Kinh Thành tưởng bở, hắt chớp nhanh mắt giả vờ:

- Mình bà con mà, làm gì sợ thiên hạ đàm tiếu?

Nghe hắt nói tôi muốn phát nôn:

- Anh tưởng tôi sợ thiên hạ hiểu lầm à?

Đôi mày hề của hắt linh động:

- Chứ còn gì nữa, đàn bà con gái các cô nhạy cảm lắm, tôi biết cô sợ người ta tưởng tôi là bồ của cô.

Tôi không nín cười được, nhìn hắt nhún vai:

- Thế mà tôi tưởng anh mới là người nhạy cảm nhất chứ. Thú thật với anh, chẳng phải tôi sợ họ bảo anh là “kép” của tôi đâu mà tôi chỉ sợ chúng nó tưởng là tài xế của tôi mới khổ chứ.

Kinh Thánh đỏ mặt:

- Họ nói gì thì nói! Vì không có xe họ ganh đố chứ!

Nói chuyện với Kinh Thánh thật nản. Tôi yên lặng và tự hứa với lòng là từ đây tới trường sẽ chẳng nói thêm một lời nào với hắt nữa. Nhưng khi xe quanh qua khúc trái, thì tôi thấy trên xe điện đang chạy trước mặt, mấy đứa bạn cùng lớp tôi ngoắc tay. Có lẽ chúng nó đã thấy tôi. Kinh Thánh được dịp bắt chuyện:

- Mấy người đó là bạn của cô phải không?

Tôi giả vờ không biết:

- Đâu, đứa nào đâu?

Kinh Thành nhíu mày hề:

- Cô có vẻ hách quá! Người ta chào sao không chào lại?

Tôi thản nhiên:

- Chắc họ lầm đấy!

Ra đến trung tâm thành phố, xe cô bắt đầu đông, Thành giảm tốc lực rồi cho xe ghé vào lề. Tôi nhăn mặt:

- Làm gì nữa đây?

Kinh Thành quay lại:

- Tôi có tí việc.

- Nhưng còn hai mươi phút nữa tám giờ rồi.

- Không sao đâu. Tôi đảm bảo cô sẽ không trễ học đâu.

Thành vừa nói vừa đưa tay bóp còi.

Tiếng còi ồn ào khiến gã đàn ông trong tiệm chạy ra khúm núm.

- Chi đây ông chủ?

Kinh Thành oai vệ như một nhân vật quan trọng:

- Việc hôm trước tôi nhờ có chưa?

Gã đàn ông có lẽ là chủ cửa tiệm, vồn vã:

- Có rồi. Tôi kiếm được cho anh nửa lố.

- Sao lại có nửa lố. Phải kiếm đủ lố tôi tặng người ta mới được chứ!

Gã đàn ông lắc đầu:

- Bây giờ không có hàng nhập cảng nữa. Nên nó đắt quá...

Kinh Thành nhún vai:

- Đắt thì đắt, phải kiếm đủ lố cho tôi. Bộ tưởng tôi không đủ tiền mua à?

Gã chủ tiệm cười hề hà:

- Ông chủ giàu sang, đi xe đẹp thế này mà ai dám bảo không có tiền. Thôi được rồi để tôi gắng kiếm.

Được dịp tôi chằm ngòi:

- Anh có vẻ oai quá nhỉ!

Kinh Thành cười gượng, cho xe chạy về phía trường. Nhưng tôi chẳng để yên:

- Anh mua gì đấy?

- Mua bật lửa hiệu Ronson và một lố vớ ngoại quốc để biếu cho cậu cô.

Tôi ngạc nhiên:

- Anh làm sao biết ông ấy thích những thứ đó mà biếu?

Môi máy Kinh Thành nhướng cao:

- Đó là nghệ thuật để thành công của tôi đấy, tôi...

Câu nói nửa chừng bị bỏ lửng, rồi hấn giả vờ chăm chú nhìn về phía trước.

Tôi thắc mắc:

- Cậu tôi giàu như thế cái gì không có mà cần phải cậu mua tặng?
- Biết vậy nhưng mua tặng vẫn là của quý cô ạ. Tôi biết cậu cô thích mang loại vớ này lắm nhưng lúc này thật khó kiếm, nên tìm mua dùm thế mà...

Xe vượt khỏi cầu Kim Cương, sắp đến trường, tôi thúc nhẹ hãm, cho xe ngừng lại. Lúc tôi vừa xuống xe, đột nhiên Kinh Thành hỏi:

- Cô có thấy thằng Cương đâu không?

Tôi lắc đầu, hằm nhún vai:

- Vài hôm nữa cậu cô sẽ về quê chơi. Tôi được mời nhưng chắc thằng Cương sẽ bị ở lại.

Tôi bất bình:

- Làm sao anh biết? Biết đâu mai anh Cương chẳng về nhà.
- Mai cô có cần đi nữa không, tôi mang xe đến rước?

Tôi trề môi:

- Thôi khỏi. Không phải xe của mình đi mãi ngược lắm. Mai tôi ngồi xe điện sướng hơn.

Rồi không thèm nhìn mặt hằm, tôi quay quả bỏ đi vào trường.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
bốn

TRỜI THÁNG TƯ Ở MIỀN BẮC LÚC NÀO cũng đẹp, gió Xuân ấm và khơi lộc cho những hàng du già, hoa quì trắng cũng bắt đầu nở, mùi hương nhẹ ngập đầy khu phố. Ngồi trong nhà nhìn cảnh liễu rũ trước sân, lòng tôi nôn nao. Được cởi bỏ những chiếc áo mùa Đông nặng nề thay vào những chiếc áo mùa Xuân rục rờ và một tâm hồn đổi mới ngập nắng, còn gì hơn. Gió bắc tuy vẫn còn nhưng không lạnh như trước. Đám bụi mù trên đường sau những ngày ngủ yên trong gió mùa Đông bắt đầu tung theo gió, quện vào cây cỏ và áo quần, nhưng cái ấm áp mùa Xuân đã làm chúng tôi trở nên dễ dãi khoan dung hơn, nên không vì thế mà phiền muộn.

Đúng ra ngày Xuân phải là những ngày vui nhất, nhưng khi nghe mẹ nói là sẽ đưa chúng tôi theo ông cậu về quê nghỉ Tết, chúng tôi cảm thấy mất vui ngay. Đi chơi ai lại chả thích, nhưng nếu phải đi với ông cậu thì chẳng có đứa nào trong chúng tôi ưa. Nhà quê tuy dễ thương vì không khí trong lành, nhưng đi với ông cậu thì chẳng khác nào như bị tù, không ai được tự do đùa bỡn cả, do đó đứa nào cũng muốn tìm cơ để thối thác. Tôi nói với mẹ là nhà trường đã chọn tôi vào chức vụ trưởng ban trật tự trong nhạc hội mùa Xuân, trong khi đứa em gái lại viện cớ là đã hứa với bạn để đến vùng Tây hồ xem hoa đào. Cậu em trai thì chẳng có lý do gì để nại ra, đành chỉ còn biết thú thật là không thích đi. Mẹ thấy chúng tôi thối thác, người cũng hiểu tâm trạng chúng tôi, nên cố thuyết phục cha cho phép chúng tôi ở lại nhà.

Buổi sáng, ông cậu cho xe đến rước, ba mẹ đi cả, chỉ còn chị em tôi cùng bà vú ở lại. Bà vú là người ở nhà tôi từ thuở tôi còn bé, vì vậy rất yêu mến chúng tôi, lúc mẹ chưa về, bà là người chăm sóc thức ăn cho cả gia đình, từ khi có mẹ, vai trò người trở nên lu mờ, bà không còn lo thức ăn như xưa nữa, mà tất cả chỉ làm theo lời mẹ dặn:

- Hôm nay ăn đậu phụ xào với giá nhé!

Bà vú nói. Mẹ và cha vắng nhà thì vai trò bà trở nên thật quan trọng, bà đề nghị với chúng tôi. Mua thêm cá bặc lẫn bột được không? Hay là mua tép?

Thức ăn bà vú làm thì khỏi chê tuyệt cú mèo, bao giờ cũng ngon miệng. Chỉ có lúc mẹ về đây, gần như ngày nào chúng tôi cũng bị ăn thịt luộc hoặc cá chiên ngán ứ. Vú tuy nấu ăn ngon, nhưng không dám đưa ý kiến vì bà hiểu vai trò của mình.

Bắt đầu từ bây giờ, chúng tôi như chim sổ lồng, đùa giỡn tự do không sợ bị ai ngăn cản. Mỗi ngày sau ba bữa cơm ngon miệng của bà vú rồi thì mỗi đứa đều rút về giang sơn riêng của mình. Thằng em tôi gần như hôm nào cũng thấy nó bắn bi, trò chơi đáng chán của lũ con gái nhưng với hẳn thì không bao giờ. Tôi và đứa em gái ngoài những giây phút đọc sách hay ngheu ngao ca hát ra không còn việc gì để làm. Chuyện làm trưởng ban trật tự cho dạ hội của trường chỉ là chuyện phịa, cũng như em gái tôi chẳng có đi Tây hồ. Ở nhà hai hôm không có việc làm là bắt đầu thấy nản ngay.

Nắng Xuân thật khêu gợi, ngồi bên cửa nhìn những hàng liễu phất phơ theo gió, tôi nghĩ đến cảnh ngoại ô, với nắng này, được đi Picnic thì tuyệt biết bao. Nhưng ai sẽ đưa chúng tôi đi? Càng nghĩ càng buồn, chợt nhiên, tôi nhớ đến con bạn ở ven biển thành phố. Tôi nói với em gái:

- Chiều nay ta đi thăm bạn.

Đứa em gái cũng đồng bệnh với tôi nên đòi theo, nhưng đi với nó chán lắm, vì còn trẻ con nên cái gì nó cũng không biết. Dẫn theo cứ hỏi ngớ ngẩn thật bực mình. Không được sự chấp thuận của tôi, nó trề môi:

- Không cho, em cũng đi theo.

Tôi biết không thể từ chối được nên dùng kế hoãn binh.

- Không chừng, chiều nay ta không thèm đi.

Nó vẫn bướng.

- Không đi thì thôi, nhưng đi phải cho em theo mới được.

Chiều lại lúc đến nhà bạn, nó lúng lẳng bên cạnh thật bực mình. Có nhiều chuyện tôi muốn nói với bạn, nhưng vì có sự hiện diện của nó nên không nói được. Chơi một lúc thấy trời hẳn còn sớm chúng tôi thả riêu chơi phố. Khu ngoại ô vắng người lại sạch thật dễ thương, lâu lắm mới được bách bộ thế này cũng thấy thoải mái. Mãi đến khi màn đêm lảng đảng trên ngọn cây, chúng tôi mới về nhà.

Về đến cổng đã thấy bà vú hốt hải chạy ra:

- Ủa, cậu ba không có đi với mấy cô à?

Tiếng cậu ba ở đây bà vú dùng để chỉ em trai tôi. Tôi hốt hoảng:

- Đâu có. Nó đâu có đi với chúng tôi. Lúc tụi này đi nó vẫn còn bần bi với thằng Châu bên cạnh nhà mà.

Khuôn mặt bà vú tái xanh:

- Thế thì cậu ba đi đâu? Tôi đi tìm khắp nơi mà chẳng thấy?

Chúng tôi bối rối, cậu em tuy đã tám tuổi, nhưng vẫn còn ngây thơ lắm, ngoài khu phố này ra nó không hề đi đâu xa, ngoại trừ khi có người lớn đưa đi. Tôi hỏi bà vú:

- Thế vú có ra phố tìm nó không?

- Dạ không!

Đưa em gái tôi dễ xúc động nhất, nó vừa chạy ra cổng vừa meo meo gọi:

- Em ơi... Em ơi...

Lòng tôi cũng rối beng. Nhưng tôi cố làm ra vẻ tỉnh:

- Đừng khóc nữa em, khóc chẳng ích gì. Phải lo đi tìm nó ngay đi chứ.

Bà vú đứng cạnh vỗ ngực:

- Chỉ tại tôi cả, không hiểu hôm nay bỗng dưng tôi lại đi ỉu đồ, nếu tôi không ỉu có lẽ cậu ba không đi mất như thế được.

Phố đã lên đèn, bóng tối tràn ngập khắp nơi mà cậu em tôi vẫn chưa về, tôi và đứa em gái càng bối rối, bao nhiêu hình ảnh khủng khiếp hiện ra trong óc. Tôi sợ quá không dám nghĩ tiếp, chỉ mong nó chỉ mê chơi chưa về thôi. Cha mẹ vắng nhà, nếu có bề gì thì không biết phải làm sao. Đã bảo óc

không nên nghĩ nhiều về những chuyện khủng khiếp thế mà không hiểu sao những hình ảnh đụng xe, té xuống giếng đến những ông ba bị cứ lảng vảng trong đầu.

Giữa lúc bối rối tôi sực nhớ đến căn nhà màu xanh ở xưởng mộc. Hy vọng loé lên trong đầu. Biết đâu nó chẳng tìm chị Phấn chơi, vì tôi biết ngoài khu phố này ra nó chỉ có một nơi đó để đến.

Để bà vú và em gái ở nhà, tôi chạy nhanh về phía nhà chị Phấn. Nhưng đến nơi tôi càng thất vọng vì căn nhà tối đen, chứng tỏ không có ai trong căn nhà cả. Chán nản quay về, thấy bà vú và đứa em gái tôi vẫn còn ngơ ngác ngoài cửa, tôi càng thêm hoang mang. Bây giờ phải làm sao đây? Ngay lúc đó đứa em gái tôi chợt hỏi:

- Hay là nó đến nhà ông cậu?

Tôi lắc đầu:

- Làm gì có chuyện đó. Cậu mợ đều đi vắng cả, nó đến đó để làm gì?

- Nhưng còn chị Ngọc.

Tôi thấy cũng có lý nên điện thoại đến nhà cậu:

- Chị Ngọc đấy à? Lan đây, có em trai của em ở đấy không?

- Ai? Lan à? Đâu thấy đến.

Tôi lặc giọng:

- Không biết nó đi đâu mất tiêu rồi?

Chị hốt hoảng:

- Trời ơi! Bây giờ làm sao? Phải đi tìm chứ. Có ở nhà lối xóm không?

- Không có. Thôi cảm ơn chị. Để em xuống phố tìm thử xem.

Lời chị càng khiến tôi thêm hoang mang không còn bình tĩnh được, tôi oà lên khóc.

Giữa lúc đó đứa em gái tôi từ ngoài chạy vào hồn hên:

- Về rồi! Về rồi!

Và không đợi tôi lên tiếng, nó kéo tay tôi chạy ra cửa, vừa chạy vừa nói:

- Anh Cường đưa nó về.

Tôi ngạc nhiên:

- Tại sao anh Cường biết nó đi lạc mà đưa về?
- Không biết.

Ra đến cổng, tôi thấy chiếc xe ngựa màu đen, phu xe là người đàn ông đứng tuổi. Anh Cường và cậu em của tôi ngồi phía sau, bên cạnh là bó hoa thật to.

Bà vũ cũng chạy ra kịp, vừa trông thấy cậu em tôi, đã mô Phật luôn miệng:

- Trời ơi! Cậu ba, cậu làm gì mà ác thế? Đi chơi vui để ở nhà chúng tôi lên ruột.

Anh Cường đỡ em trai tôi xuống. Không dẫn được, tôi hỏi:

- Máy người đi đâu, sao khi này đến xưởng mộc tôi không thấy ai cả?
- Anh Cường ra dấu, bảo tôi im miệng xong chỉ tay về phía ông phu xe:
- Đừng nói lớn, hôm nào gặp lại sẽ cho biết.

Rồi anh khoát tay cho ông phu. Chiếc xe ngựa vút tới trước để lại cho tôi bao nỗi thắc mắc. Kéo thẳng em vào nhà, hẳn có vẻ mệt mỏi chi lạ, tôi trách:

- Đi chơi sao chẳng báo cho ai biết trước cả vậy?

Cậu em mở to mắt nhìn tôi:

- Ai nói với chị thế? Em nghe lời anh Cường báo cho căn nhà biết rồi mà.

Tôi tròn xoe mắt:

- Cái nhà biết gì đâu mà máy báo. Sao chẳng nói cho vú nghe?

Thằng em tôi gãi đầu:

- Em định nói nhưng anh Cường bảo khỏi. Anh nói chỉ cần cho cái nhà biết là được.

Tôi lắc đầu, đưa nó lên lầu định trách thêm, nhưng vừa ngã lên giường là ngủ say. Hôm sau đợi nó vừa thức giấc tôi hỏi:

- Hôm qua đi đâu vậy?

- Đến Tây hồ.

Tôi trách:

- Đi xa thế mà chẳng cho ai hay cả.

- Tại anh Cường đấy chứ bộ, em có nói nhưng anh ấy bảo: Đã đi chơi thì phải đi hết một ngày, có bị nắng cũng không thiết, nên anh ấy mới đưa đi chơi xa như vậy.

Em gái tôi thắc mắc:

- Thế chị Phấn có đi không?

Thằng em tôi gật:

- Có chứ, nhưng chị ấy bảo: Không dám gặp chị vì chuyện hôm trước. Nên đã về trước rồi

*

* *

Khi cha mẹ từ miền quê trở về. Tôi và bà vú cùng quyết định là sẽ giấu kín chuyện đi chơi của em Lân, vì rồi dù sao chuyện cũng đã xảy ra. Em Lân cũng đã trở về bình an, vả lại nếu mách lại mẹ, thì chắc người sẽ chẳng hài lòng đâu, vì mẹ đã từng tỏ ý không muốn chúng tôi gần gũi anh Cường cơ mà.

Tưởng thế là xong, không ngờ sáng hôm sau, giữa lúc chúng tôi đang dùng điểm tâm thì chuông điện thoại reo. Điện thoại của cậu mợ. Chắc có chuyện gì rắc rối nên sau khi “hả” một tiếng ngạc nhiên, mẹ thất sắc đưa mắt về phía chúng tôi. “Vâng”, chị đợi một tí để em hỏi lại chúng xem”. Rồi người quay về phía chúng tôi:

- Lan, hôm ba mẹ đi vắng, thằng Lân đi chơi suốt ngày phải không?

Tôi nghĩ có lẽ chị Ngọc đã kể lại cho cậu mợ nghe hết mọi chuyện. Vì hôm đó chị là người duy nhất ở đầu dây bên kia được chúng tôi hỏi han, nhưng sau đấy tôi cũng đã không báo cho chị là thằng Lân về rồi. Biết mình không thể giấu nữa nên gật đầu:

- Vâng.

Mẹ nhíu mày:

- Thế tại sao lúc ba mẹ về không nghe ai nói gì cả?

Tôi lúng túng một chút, nói:

- Dạ... Con nghĩ nó trở về rồi, thì chắc cũng không sao nên...

Mẹ yên lặng một lúc, hỏi tiếp:

- Ai đưa nó về?

- Dạ anh Cường.

Rồi như sợ mẹ không rõ tôi tiếp:

- Anh Cường đưa nó đi chơi suốt ngày hôm ấy.

- Thằng Cường à? Mẹ quắc mắt nhìn tôi rồi quay sang ống nói, người xác nhận – “Vâng thưa chị. Đúng là thằng Cường rồi”.

Không biết bên kia đầu dây mợ tôi nói gì mà gương mặt kẻ mẫu tôi tái hẳn: “Hở? Chị nói gì?... Chiếc xe ngựa của bạn thằng Kinh Thành à?... Em hiểu rồi... Đẳng kia người ta điện thoại đến hỏi à?... Thế mua không? Thằng Cường nói khoác với người ta là định mua nên mang xe đi thử à?... Thật chết bầm... Còn dẫn thêm một đứa con gái nữa à?... Quá lắm rồi... Anh cả nói sao?... Ông ấy tưởng đứa con gái nó dẫn theo là con Ngọc à? Chắc ai cũng biết đâu phải...Sao?... Anh cả biết cả rồi à?... Dù sao thì cũng là cha con... Chị làm ơn khuyên anh ấy đừng giận quá mà khổ. Lỗi tại con tôi cả... Thôi được rồi. Chào chị.”

Đặt ống nghe xuống, mẹ quắc mắt nhìn chúng tôi:

- Chỉ vắng nhà có mấy hôm là có chuyện kinh thiên động địa, thật bực mình!

Tôi cúi đầu đợi những câu trách mắng tiếp theo. Nên định rút lui nghe mẹ nói:

- Lan, con biết chuyện gì xảy ra không? Sáng nay cậu con có nhận được điện thoại của ông Hà nào đó hỏi: “Có muốn mua xe không”. Ông ta còn bảo dù sao thì con trai của ông cũng là bạn của Thiệu Kinh Thành, nên không bán đắt đâu. Cậu con còn ngần ngại chưa biết gì thì ông Hà lại tiếp là hôm trước thằng Cường đưa vợ và đứa con trai đến Tây hồ thử xe. Không biết có vừa ý không? Đó, con coi có chuyện đâu lạ lùng như vậy? Làm cậu

con nổi giận lôi đình.

Tôi không đợi mẹ nói tiếp, chen mồm vào:

- Hôm ấy đâu có chị Ngọc đi!

Mẹ mở to mắt nhìn tôi:

- Sao con biết?

- Con... Tôi thấy mình lỡ lời vội tìm cách nói khác đi – Hôm ấy lúc con gọi điện thoại đến nhà cậu thì người nhận điện thoại là chị Ngọc, điều đó chứng tỏ chị không cùng đi với anh Cường.

Mẹ hừ nhẹ trong miệng:

- Dĩ nhiên là không phải rồi. Con Ngọc nó đâu có hoang vậy? Theo lời bác tài của nhà họ Hà thì người con gái xuống xe tại xưởng mộc. Ngọc nó xuống đó làm chi chứ? Cậu con cũng thắc mắc như thế nên gặng hỏi và cuối cùng con Ngọc đành thú thật là thằng Cường có bạn gái bên ngoài.

Tôi hoảng hốt:

- Rồi có sao không mẹ?

- Cậu con đừng đừng nổi giận, ông bảo: “Lần này không thể tha thứ được nữa”, và định từ thằng Cường.

Tôi bối rối:

- Vậy thì nguy rồi, không hiểu anh Cường có biết chuyện tà trời này không?

- Tánh cậu con nóng như lửa. Người ghét nhất là bị lợi dụng tên tuổi để làm những chuyện xấu xa. Nếu chuyện đó mà đồn rùm lên ai cũng biết con trai của nhà họ Kỷ lang bang thì còn mặt mũi nào của cậu con nữa chứ?

Tôi bứt rứt nghĩ cho anh Cường:

- Có cách nào để cứu anh ấy không mẹ?

Mẹ yên lặng một chút rồi lắc đầu:

- Tánh cậu con nóng quá, ai làm gì dám khuyên với can.

Mắt mẹ đỏ lên sau câu nói, ngập ngừng một chút người tiếp:

- Nghĩ cũng tội, dù thằng Cường có lầm lỗi đến đâu đi nữa nó vẫn là con...

Mẹ vả nói nước mắt cũng vừa tuôn.

Tôi bút rút đứng dậy. Không biết phải làm gì để giúp anh Cương. Vừa định bước ra phòng khách thì lại nghe mẹ nói:

- Nếu cậu con từ thẳng Cương. Chuyện mà đăng báo lên thì xấu hổ cả dòng họ chứ có lợi lộc gì đâu.

Tôi không sợ tên tuổi dòng họ Kỳ của mẹ bị mất tiếng, mà tôi chỉ lo cho anh Cương. Nhớ lại có những lần đọc báo thấy bố cáo “Tôi là... xin tuyên bố kể từ ngày hôm nay thẳng... sẽ không còn là con tôi nữa...”. Những hàng chữ nhỏ và vô tình đó đã từng khiến tôi ray rứt dùm cho người trong cuộc. Vì tình cha con là một cái gì thiêng liêng, đâu thể vứt bỏ một sớm một chiều như thế. Nghĩ đến mình, tưởng tượng nếu có một ngày nào đó cha nổi giận và cũng đăng báo từ mình như thế thì không biết mình sẽ ra sao? Đồng ý là có thể tình thương của người cha dành cho con trai và con gái khác nhau, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể chấp nhận chuyện dứt tình một cách dễ dàng như vậy được.

Tôi biết lỗi anh Cương nặng thật. Nhưng chắc anh cũng không muốn thế đâu? Hoàn cảnh của anh... nếu tôi là anh, không biết tôi đã khổ đến bao nhiêu lần. Không được cha yêu, bị tất cả mọi người trong gia đình ghét bỏ thì còn gì đau đớn cho bằng.

Anh Cương chỉ có tội là không vâng theo ý cha, không máy móc làm theo những điều người lớn muốn để làm rạng rỡ dòng họ mà chỉ hành động theo những sở thích riêng của mình. Đó là cái tội chẳng? Chưa hẳn anh Cương chẳng muốn rạng rỡ như ai. Có điều chí hướng anh khác với sở nguyện của cha anh đã chọn, thế thôi.

Giữa lúc tôi đang chua xót dùm anh, thì mẹ bước ra bảo:

- Thay áo đi! Mẹ với con đến nhà cậu một tí.

Vừa đến nhà cậu là tôi đã ngửi thấy ngay cái không khí căng thẳng. Mọi người từ phòng cậu bước ra, vừa thấy chúng tôi người đã nói:

- Em vào khuyên thử ông ấy xem. Ở đây chẳng ai nói gì được cả.

Trong phòng tối đen, ánh sáng ngoài cửa hắt vào không đủ sáng, cậu tôi đang ngồi bên máy điện thoại với những tiếng quát ầm ỹ:

- Tôi không muốn nghe anh nói gì cả - Tiếng cậu vang vào máy – Đây là chuyện riêng của anh gia đình tôi, bốn phận anh là luật sư, anh chỉ cần làm theo lời tôi nói là xong.

Cậu đặt ống nói xuống, quay nhìn chúng tôi, không đợi mẹ chào, người quay trở lại máy với số quay mới:

- Alô... Kỹ Duy Quần đây, có cậu Kinh Thành ở nhà không? Bảo cậu ấy đến ngay, tôi có việc cần nói.

Rồi người cúp máy. Mẹ tôi nắm ngay cơ hội, khuyên:

- Anh hai, có chuyện gì cũng nên từ từ giải quyết, dù sao nó cũng là con anh...

Chưa đợi mẹ dứt câu, cậu đã quắc mắt:

- Cô về đây để khuyên tôi đấy à? Tôi không cần ai hết, biết chưa?

Mẹ có vẻ sợ hãi:

- Nhưng dù sao nó cũng là con của anh cơ mà!

Cậu tôi lạnh lùng:

- Tôi không có thằng con nào mất dạy như vậy!

Tôi với mẹ đứng lặng một lúc, mẹ mới đi bật điện. Gian phòng khách của cậu thật rộng. Trên bàn, bản bố cáo đã viết sẵn và tôi thấy thoáng qua hàng chữ:

“Tôi ký tên dưới đây là Kỹ Duy Quần xin bố cáo cùng tất cả thân bằng quyến thuộc rõ. Bắt đầu từ giờ phút này tôi xin tuyên bố không còn nhận Kỹ Hiến Cương là con của chúng tôi nữa...”

Đầu tôi trở thành trống rỗng, tôi hoang mang và không hiểu tại sao cậu tôi lại có thể tàn nhẫn như vậy. Quay sang mẹ, tôi thấy những giọt nước mắt đang đọng trên má người. Anh Cương tội thật. Đột ngột tôi nảy ý:

- Mẹ có biết luật sư cố vấn cho cậu là ai không?

Mẹ gật đầu, tôi nói:

- Hay là ta gọi điện thoại cho luật sư nhờ ông ấy trì hoãn chuyện đăng bố cáo đi, rồi sẽ tìm cách khuyên cậu sau.

Mẹ như chợt tỉnh, siết chặt tay tôi:

- Hay lắm, con của mẹ giỏi lắm.

Rồi người nhắc điện thoại lên gọi luật sư, một lúc mẹ cho biết:

- Luật sư đã chấp thuận, nhưng ông mong chúng ta phải tiến hành thật gấp, bằng không thì ông cũng không lý do gì để trì hoãn lâu quá được.

Tôi bối rối nhìn về phía tủ trưng bày dụng cụ văn phòng của cậu, trên một chiếc hộp đồng sơn đen có một giá bút bằng thủy tinh lớn trên đó có sáu cây bút lông. Đột nhiên tôi nghĩ đến chiếc giá bút pha lê của anh Cương. Nếu nó được đặt ở thư phòng này thì đẹp biết chừng nào và không chừng... Rồi tôi nghĩ đến lời anh Cương: “Cha tôi thích sưu tầm đồ cổ và vật hiếm”. Nếu bây giờ mang giá bút ấy đến biếu cậu biết đâu người sẽ bớt giận?

Cảm nghĩ vừa loé trong đầu là tôi vội vã xin mẹ về nhà một tí. Rồi chẳng đợi mẹ đồng ý tôi chạy quay về nhà, từ chiếc rương cũ tôi tìm ra giá bút chẳng khó khăn; nó vẫn đẹp như ngày nào, tôi quàng quải mang trở về nhà cậu.

Bước tới cổng, tôi thấy phòng khách đã đổi khác, đèn sáng choang. Nhón chân đến cửa phòng đã nghe tiếng Kinh Thành vọng ra:

- Vâng, chiếc xe ngựa ấy là của bạn con.

Tiếp đó là tiếng của cậu:

- Thành có gặp nó và hỏi rõ câu chuyện chưa?

- Dạ có rồi, hẳn bảo cha hẳn nói: Thời bây giờ đi xe ngựa cũng không còn hợp thời nữa, nên phải đổi xe hơi. Vì vậy, hôm trước nhà nó đăng báo bán xe. Có lẽ Cương nó thấy nên đến gạ người ta đấy.

Qua khe cửa tôi nhìn vào phòng khách, ngoài cậu tôi và Thiệu Kinh Thành ra, còn có mẹ, chị Ngọc và mợ nữa. Mọi người trang nghiêm như đứng giữa phiên toà. Khuôn mặt cậu tái nhợt, người đưa mắt về phía chị Ngọc:

- Hôm trước thằng Lân mất tích con có phụ tìm không?

Chị Ngọc lúng túng nhìn xuống:

- Dạ. Con có điện thoại đến nhà mấy người quen tìm...

- Rồi sau đó?

- Dạ...

Cậu tôi gằn giọng:

- Có phải con nghĩ là không phải chuyện của con nên làm cho có lệ vậy, phải không?

Chị Ngọc bối rối:

- Dạ không phải, nhưng con nghĩ chắc không việc gì?

- Hừ...

Cậu tôi trầm mặt, quay sang Kinh Thành rồi trở về với chị Ngọc:

- Thăng Cường có mè, tất cả những người ở đây đều biết hết! Thế mà lại giấu tôi. Ngọc, bộ con tưởng làm thế là mọi người sẽ khen con hiền thực à? Bây giờ chuyện xảy ra như vậy rồi đó, con hãy suy nghĩ kỹ đi. Nếu muốn theo Thăng Cường thì cứ theo nó. Bằng nếu muốn ở lại đây thì gia đình này cũng không từ chối. Cũng vẫn đối đãi với con như dâu con ngày nào, và sau này chắc chắn là cha cũng không quên phần con với gia sản này đâu.

Ngừng một chút cậu tiếp:

- Còn nếu con muốn về nhà thì cũng được, không ai trách con, gia đình ta đã có lỗi với con quá nhiều rồi...

Chị Ngọc cúi đầu, đưa tay chạm nhẹ những giọt nước mắt trên má, trong khi Kinh Thành đứng tựa bên cửa với dáng điệu suy nghĩ. Tất cả đều yên lặng, gian phòng khách như chìm hẳn xuống. Không ai dám nhìn thẳng vào mặt cậu, trừ tôi ra. Những nếp nhăn hằn sâu trên trán người, làm tôi ôm giá bút trong tay muốn lên tiếng, mà lại không dám.

Cậu đưa mắt lạnh lùng khắp mọi người:

- Bây giờ ai có ý kiến gì cứ nói, ngoại trừ một điều là đừng mong xin xỏ gì cho Thăng Cường hết.

Mẹ và vợ tôi cúi xuống. Hình như cả hai đang khóc. Đứng một lúc chẳng thấy ai đáp lại, cậu bước ra cửa. Dáng lão đảo như người say rượu, tôi máy

móc bước theo.

Theo chân cậu vào phòng riêng, tôi thấy người ngồi xuống mép giường yên lặng trong bóng tối, chợt nhiên tôi khám phá ra cậu tôi không phải là người cứng rắn và lạnh lùng như tôi tưởng. Những giọt mồ hôi trên mép trán cậu cho biết cậu đang xúc động; tình cảm và lý trí đang giằng co. Chuyện xảy ra chắc hẳn cậu cũng không vui sướng gì, cắt đứt tình máu mủ là một chuyện đau khổ. Nhìn cậu, tôi liên tưởng đến cây cổ thụ mọc giữa đồng, cái bề ngoài tuy uy nghi của cậu làm ngăn cách với chung quanh, chẳng ai dám đến gần. Anh Cương cũng thế, giữa anh và cậu có một sự cách ngăn quá lớn nên chẳng cảm thông được.

Ngồi yên thật lâu, tôi mới thấy cậu đốt thuốc, nhưng bàn tay run rẩy bật mấy lần mà lửa chưa cháy. Tôi bước tới phụ giúp, mời thuốc xong cậu khẽ liếc về phía tôi rồi lạnh lùng ra lệnh:

- Cảm ơn, ra đi!

Tôi vẫn đứng yên nhìn thẳng vào mắt cậu. Đôi mắt như tạc mắt anh Cương, có điều lạnh lùng hơn. Tuy hơi hãi nhưng khi nghĩ đến anh Cương tôi thấy mình không có quyền rút lui, nên mời gói giấy trên tay, đưa giá bút tới trước mặt cậu:

- Thưa cậu, xin cậu xem chiếc giá bút này!

Cậu liếc nhanh xuống rồi vẫn lạnh

- Để đó, rồi ra ngoài đi.

Tôi cố thu hết can đảm cuối cùng bước tới bàn, bật điện:

- Thưa cậu, con biết lúc giận chẳng ai muốn lưu ý đến bất cứ một cái gì dù nó hay hay đẹp cả. Nhưng đây là công trình của con, mong cậu nhìn thử xem nó có thật là bằng pha lê không ạ?

Cậu miễn cưỡng nhìn xuống, nét mặt thay đổi dần:

- Đẹp lắm, có lẽ bằng pha lê thật. Ở đâu đấy?

Tôi không đáp, vội trao giá bút cho cậu. Cậu ngẫm nghia một chút rồi gật gù:

- Cái giá bút này tốt thật, hình như đồ của vua chúa...
- Cho cậu đấy, cậu thích không?
- Làm sao con có mà lại cho cậu? Của cha con đấy phải không?

Tôi lắc đầu:

- Dạ không phải.

Cậu chăm chú nhìn tôi một lúc tiếp:

- Con còn nhỏ không nên xài tiền một cách lãng như vậy, bao giờ tự lập được, lúc đó...

Tôi vội đính chánh:

- Dạ không phải của con, cái này là của anh Cường mua để biếu cậu hôm sinh nhật vừa rồi.

Khuôn mặt vừa dịu bớt ban nãy đột nhiên rắn lại:

- Của thằng Cường à? Mang đi, ta không cần. Nó ở đâu có tiền mà mua chứ?

Ông đứng bật dậy, siết chặt hàm răng:

- Hừ, mua sao không biếu ngay hôm ấy? Vác cái thân thất tha thất thểu như quỉ mất hồn về để mừng sinh nhật cho cha đấy à!

Tôi cố trầm tĩnh:

- Thưa cậu, hôm ấy cậu giận quá nên anh ấy không dám đưa thẳng đến cậu, con nghĩ anh Cường dù sao cũng không đến đổi...

- Thôi được rồi, con đến đây để xin cho nó đấy phải không? Cậu chưa bao giờ vu oan cho một ai cả. Nếu nó đứng đắn thì sao cậu không biết được?

Cậu quắc mắt quay lại nhìn khiến tôi hết hoảng:

- Nhưng... hôm ấy anh Cường...

Tôi chưa dứt câu thì cửa đột nhiên mở. Mẹ và mợ cùng bước vào, trông thấy tôi người có vẻ ngạc nhiên:

- Con ở đây làm gì đấy?

- Con... Con.

Tôi không biết phải giải thích thế nào cho mẹ rõ thì đột nhiên cậu vỗ mạnh lên bàn, hét:

- Đi, đi ra ngoài hết, tôi không muốn thấy ai ở đây cả.

Mắt mợ tôi đỏ lên:

- Anh cũng nên ăn một tí gì...

- Không, tôi không cần ăn gì hết

Cậu lạnh lùng.

- Nếu ai thấy vui sướng thì cứ ăn đi.

Mợ nhìn cậu yên lặng một chút rồi nói:

- Thôi được, anh cứ nghỉ đi, nhưng... dù sao anh cũng nên lưu ý sức khỏe một tí.

Cậu tôi đưa mắt nhìn ra cửa. Màn đêm đang tràn ngập khu vườn, không biết cậu đang nghĩ gì? Nhớ đến chiếc giá bút đột nhiên tôi thấy lo lắng, không hiểu số phận nó sẽ ra sao đây? Nhưng dù thế nào, tôi cũng hy vọng nó sẽ giúp anh Cường vượt qua cơn đại nạn.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
năm

SÁNG HÔM SAU, BÁO VỪA ĐẾN LÀ TÔI lật vội trang tám tìm bố cáo của cậu tôi. Dù biết rằng không thể có chuyện nhanh như thế được, và lại còn có sự đồng ý trì hoãn của luật sư, nhưng tôi vẫn sợ.

Tôi không còn tâm trí đâu nghĩ đến số mệnh của chiếc giá bút, vì đời rắc rối chưa hẳn dễ dàng như tôi tưởng ; có những chuyện mình nghĩ là đúng chưa hẳn sẽ có kết quả tốt. Với tôi, anh Cương tuy hành động sơ sót thật, nhưng trừng phạt nặng như vậy có vẻ hơi quá đáng, và lại đâu hẳn anh ấy hành động chẳng có nguyên do ? Ngay từ lúc đầu gặp anh, tôi đã bất bình ngay với cách đối xử của cậu.

Tôi biết với số tuổi non nớt của mình, phán đoán một sự việc chưa hẳn là đúng. Tôi chỉ là một đứa bé mới lớn, nên chẳng có quyền chen vào chuyện của ai, nhất là với chuyện của người lớn.

Chuyện cậu muốn dứt tình với anh Cương, chắc không còn cứu vãn được. Vị trí của chị Ngọc cũng đã được an bài.

Buổi sáng chẳng nuốt trôi hột cơm nào, đầu óc tôi cứ băng quơ đến chuyện đâu đâu. Tôi nhìn ra cửa và mong đợi một phép lạ.

Mười giờ hơn, chợt nghe có tiếng xe ngừng trước cửa và dáng chị Ngọc thấp thoáng bên ngoài, tôi vội chạy vào gọi mẹ.

Mẹ đang ngồi đọc báo, nghe nói có chị Cương lại người bước ra ngay. Chị Cương trang điểm quý phái, mắt vẫn còn đỏ vì chuyện hôm qua, vừa ngồi xuống chị đã nói với mẹ :

- Con từ đảng ấy mới về.

Mẹ không hiểu

- Đảng nào?

- Đảng nhà con bồ của anh Cường.

Mẹ và tôi đều ngạc nhiên. Chị Cường tiếp :

- Hôm qua thấy cha con khổ quá, con không chịu được, cô biết không lúc cô và em vừa về thì cha kêu đau bụng mẹ phải mời bác sĩ đến và bác sĩ bảo : “Vì buồn quá độ nên cha bị loét dạ dày”. Con thấy không thể nào để tình trạng này kéo dài nên quyết định đến gặp mặt “nó”.

Mẹ thắc mắc:

- Làm sao con biết được địa chỉ của nó?

- Anh cho con biết. Anh ấy nghe anh phu xe kể lại.

Mẹ nôn nóng :

- thế chuyện đã đến đâu rồi?

- Con đã phá vỡ “cái tổ” của họ.

Rồi chị nhún vai tiếp :

- Nói cái tổ uyên ương hơi quá đáng, phải nói là cái ổ mới được. Chị Ngọc phân bua – Cô biết nó nằm ở đâu không? Trong góc xưởng mộc đấy Anh Cường con điên thật, nhà cửa rộng rãi chẳng ở để rúc đầu vào chỗ hôi hám như vậy. Nói thật nếu không vì gia đình, có lẽ con không bao giờ chịu bước vô những nơi đó.

Mẹ nhìn chị Ngọc :

- Xa không?

Chị lắc đầu :

- Cũng không xa lắm, từ đây đến đó chỉ cách hai khúc đường thôi.

Rồi chị quay sang chỉ tôi :

- Lan nó biết chỗ ấy mà !

Tôi đứng cạnh mà tim muốn ngừng đập. Mẹ quay sang tôi :

- Con cũng biết nữa à? Thế tại sao không cho mẹ hay?

Tôi không biết làm gì hơn là thú nhận.

Mẹ trách :

- Thế mà hôm qua mẹ hỏi con vẫn giấu mẹ.

Giữa lúc bối rối thì chị Ngọc tiếp :

- Tối hôm ấy khi anh Cường đưa con quý đó đi dạo đã chờ rồi cho cậu Lân về. Ông phu nói là có gặp Lan, và Lan chạy ra đón nữa phải không?

Mắt chị Ngọc bén như mắt quan tòa. Toi cúi đầu yên lặng, mẹ lớn tiếng trách :

- Thật tôi không ngờ có chuyện tà trời như vậy.

Tôi yên lặng nhận tội. Mẹ quay sang chị Ngọc :

- Rồi con nói thế nào với nó?

Chị Ngọc trề môi :

- Nó có xứng đáng gì đâu mà con phải nói với nó. Con bảo con là vợ chính thức của anh Cường, có hôn thú đằng hoàng và yêu cầu nó biết điều một tí, bàng không con cho mời luật sư đến thì chẳng tốt đẹp gì.

- Rồi nó trả lời ra sao?

Chị Ngọc nhún vai :

- Con quý đó mà biết trả lời gì, nó ngồi im, mặc con nói gì thì nói.

Mẹ cười :

- Thế là con “thừa thắng xông lên”?

Chị Ngọc lắc đầu :

- Con đâu phải đến đây để cãi tay đôi với nó, con cũng không phải đến để giành giật anh Cường. Chỉ vì không muốn thấy cha buồn mà con đến đây thôi.

Ngừng lại một chút chị nói :

- Con bảo Phấn, nếu anh Cường vì nó mà bị gia đình từ bỏ thì nó gọi cả đời không hết tội. Con cũng nhân mạnh là cha hiện nay vì anh Cường mà ngã bệnh nặng lắm. Nếu có thật tình yêu anh Cường thì hãy buông tha cho anh ấy.

- Thế rồi nó phản ứng thế nào ?

- Nó cứ yên lặng mãi. Con không hiểu có phải nó giận không? Nhưng dù muốn dù không con cũng phải nói.

Mẹ gật gù một lúc , rồi nói :

- Khi con vào nó có mời con ngồi không?

- Con không cần, con thấy ghế là ngồi ngay chứ cần gì phải đợi mời!

- Còn nó?

- Nó à ? Đứng tựa vào tủ áo, con người không đứng đắn bao giờ nhìn bề ngoài cũng thấy rõ. Ăn mặc lòe loẹt như kẻ du thủ du thực.

Mẹ tỏ ra hiểu biết :

- Với những đứa mất nết như vậy nó phải ăn mặc khác người mới lôi cuốn đàn ông chứ.

Chị Cương trề môi :

- Nó muốn thế nào mặc ý. Có điều phải biết điều một chút, buông tha anh Cương để cha ở nhà bớt buồn bớt giận là con vui.

Mẹ gật đầu tán thành :

- Con nói phải lắm! Rồi nó cũng yên lặng để một mình con nói à?

- Vâng, con nhỏ thật kỳ cục.

Mẹ đứng dậy :

- Dù sao cô cũng mong nó hiểu biết, buông tha thằng Cương để gia đình bớt sóng gió.

- Con cũng mong như vậy. Trước khi ra về con có để lại phong thư cho anh Cương, trong đó có tờ bố cáo của cha con từ anh ấy. Con không biết nó có đưa cho anh ấy hay là xé bỏ?

- Con làm vậy là đúng – Mẹ đưa ly trà cho chị Ngọc – Dù sao nếu con quý cái đó mà chịu bỏ thằng Cương thì cũng hay.

Tôi đứng cạnh nghe hết chuyện. Nhớ đến bóng dáng trẻ trung của chị Phấn và những lần suýt đổ vỡ của chị với anh Cương. Tôi ray rứt. Chị Phấn thì lúc nào cũng có vóc dáng bề ngoài như vậy, bình thản trước tất cả mọi chuyện, có buồn chẳng thì cũng giấu kín trong lòng. Thế nào chị cũng đi , tôi biết chắc như thế và lần bỏ đi này sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Chị Ngọc ngồi nán lại một chút rồi về. Đưa chị ra cửa xong trở vào nhà tôi thấy mẹ vẫn còn ngồi trong phòng khách. Mẹ lầm bầm :

- Lần này chắc giải quyết xong.

Tôi yên lặng đứng bên cạnh, lòng bối rối với trăm nỗi băn khoăn, không phải tôi buồn vì những lời khiển trách của mẹ mà vì mối tình của chị Phấn

với anh Cường.Họ sẽ giải quyết ra sao ?. Anh Cường sẽ tính sao với cuộc tình của mình khi chị Phấn cũng đáng thương và chị Ngọc cũng tội. Tôi chợt nhớ ngôi nhà màu xanh chi lạ và muốn chấp cánh bay ngay đến đây để nhìn chị Phấn lần cuối cùng.

La Lan
Một Ngày Yêu Nhau
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
sáu

MẤY NGÀY MƯA LIỀN RÒNG RÃ khiến tôi không làm sao ra khỏi nhà được. Nằm nhà tôi nhớ đến ngôi nhà màu xanh. Tôi muốn đến đó ngay để xem có gì thay đổi sau cơn mưa không?

Trời vừa dứt hột, tôi liền xin mẹ xuống phố. Ngôi nhà màu xanh đã hiện ra trước mắt. Nhưng nó có vẻ buồn thảm chi lạ, cửa hé mở nhưng màn cửa đã biến mất. Anh Cương đang đứng bất động trước đồng cây ẩm mưa, khuôn mặt lạnh và bình thản, cái thản nhiên khác thường. Tôi bước tới đứng cạnh anh.

- Phấn đi rồi, Ngọc đang ở trong ấy.

Anh nói, vừa lúc ấy tôi thấy chị Ngọc bước ra, chị ngoắc tôi vào. Gian nhà màu xanh đã mất dáng ngây thơ và trẻ trung ngày cũ, chấn màn bị vứt đồng trên ghế.

- Tất cả thứ này đều là tiền bạc hết, mang về giặt lại sử dụng trong những việc khác cũng được.

Chị Ngọc nói. Anh Cương cũng bước vào, anh yên lặng rót trà cho tôi. Chị Ngọc ngồi xuống chiếc ghế chị Phấn ngồi ngày xưa, nói:

- Em thấy trên đời này có ai lạ như vậy chưa? Có nhà cửa rộng rãi, đủ tiện nghi, có người hầu nước, hầu cơm đàn hoàng lại không chịu ở, chui vào căn nhà rách nát này làm gì chứ?

Anh Cương giả vờ chẳng nghe thấy, nói với tôi:

- Nếu Lan còn thấy thích, thì anh xin nấu hầu em một bữa cơm, chịu không? Cả Ngọc nữa?

Chị Ngọc giẫy nảy:

- Thôi đi ông, tôi tớ cái trò đó lắm rồi, sửa soạn nhanh lên để về còn gặp cha chứ!

Anh Cương bước tới cửa, nhìn những đống cây bên ngoài bất động. Không khí trong phòng nhạt nhẽo làm sao, một lúc anh thở dài, nói với chị Ngọc:

- Nếu em thấy chuyện mở xưởng mộc này vô nghĩa thì thôi... Tôi bán lại cho ông thợ chánh ở đây cũng được.

Tôi nhìn chị Ngọc. Đôi mắt chị vẫn lạnh:

- Bán đi cho rồi, đây đâu phải là nơi tiến thân của anh đâu? Cha bảo nếu anh chịu trở về học hành làng hoàng, thì khi ra trường cha sẽ gắng vận động cho anh xuất ngoại.

Anh Cương quay lại nhìn chị Ngọc một lúc thật lâu, rồi gật gù:

- Phải, phải, phải về học chứ. Về học mới có cơ hội làm quan to chứ, phải không em?

Anh nở nụ cười buồn. Tôi biết anh đang xót xa, nhưng chẳng biết phải làm gì để an ủi anh. Chị Ngọc đứng dậy quan sát gian nhà lần cuối. Rồi chỉ chiếc bàn và ghế nói:

- Tất cả những cái này anh cho thợ ở đây hết đi.

Anh Cương đứng yên như thứ gỗ mục, không có ý kiến gì hết, tùy chị Ngọc sắp xếp. Một lúc chị Ngọc lôi một chiếc hòm mây từ sau ra, đấy là chiếc hòm chứa những thanh gỗ đủ màu của chị Phấn, chị ném xuống đất:

- Mấy thứ quý này để dành làm gì?

Đổ những thanh gỗ ra rồi chị tiếp:

- Chỉ có cái hòm mây này có thể lấy lại dùng được.

Bây giờ anh Cương mới bước tới can thiệp, anh giữ tay chị Ngọc lại và bảo tôi:

- Lan, đem những cái này về cho thằng Lân chơi đi.

Tôi nhìn anh rồi nhìn những thanh gỗ nhỏ, bàn tay anh như đang run rẩy. Đột nhiên nỗi buồn thoáng nhẹ qua tim. Tôi hiểu lòng anh, vết thương cũ

của anh đang bị xé to. Tôi nói:

- Vâng, để em mang nó về cho thằng Lân.

Chị Ngọc miễn cưỡng trao hòm mây lại cho Lan, những thanh gỗ màu cam, màu hồng, màu xanh nhạt được sắp xếp lại một cách thứ tự. Khuôn mặt anh Cương hờ ơ, như chẳng còn cảm xúc, tôi biết trái tim anh Cương biến thành gỗ đá. Chị Ngọc sau khi qua sát kỹ những vật dụng bỏ lại trong nhà, mới đi tìm ông thợ giao nhà. Anh Cương đứng tựa lưng vào tường như kẻ bàng quan.

Chị Ngọc đi rồi, anh mới hỏi tôi:

- Lan mang chiếc giá bút bằng pha lê tặng lại cho cha tôi đấy à?

Tôi ngậm ngừng, rồi gật đầu. Mặt anh thoáng buồn:

- Hôm ấy Phấn trao thơ của chị Ngọc em cho anh xem, anh đã đọc hết lời bố cáo của cha anh... Yên lặng một chút anh Cương tiếp – Lần này trước khi xa nhau tôi và Phấn đã suy nghĩ thật kỹ. Nhưng em có biết không, xa nhau thế này... khổ lắm! Anh Cương ngẩng đầu lên đăm đăm nhìn bầu trời xanh, ngực anh phập phồng trong chiếc áo sơ mi hở cổ - Phấn khuyên tôi về nhà. Phấn có lý, tôi không có quyền làm khác hơn...

Không khí ngậm đầy vẻ buồn:

- Thế là anh về? Rồi chị Phấn đi đâu? Bệnh của cậu đã bớt chưa?

Anh Cương cười nhẹ:

- Cha tôi có bệnh gì đâu? Chẳng qua chỉ vì giận quá nên hơi khó thở... Tôi thấy cái giá bút đặt trên bàn nhưng tôi không buồn hỏi đến... Ông ấy lúc nào cũng vậy, không bao giờ chịu nhìn nhận những lầm lẫn của mình... Dù sao cũng là chan, thôi thì đành chịu thiệt vậy, phải không Lan?

Tôi gật đầu yên lặng. Anh Cương đan những ngón tay vào nhau, nhìn ra cửa rồi tiếp:

- Từ đây về sau tôi phải làm một người đứng đắn hơn... Tôi phải hiếu thảo, vâng lời cha mẹ và phải làm một người chồng gương mẫu.

Rồi anh quay lại nhìn tôi, mắt thoáng buồn:

- Em nghĩ là tôi có thể biến thành máy được không chứ? Anh nhún vai -
Chắc cũng không khó lắm đâu hở Lan?

Chị Ngọc từ ngoài bước vào, anh Cường bỏ lửng câu chuyện, vẻ lạnh lùng lại trở về với gương mặt anh.

Mặt trời đã ẩn vào mây, hàng cây quì ủ rũ, cơn mưa còn đọng nước. Ngắm sân cỏ non, nơi anh Cường và chị Phấn bao ngày qua đã từng đùa bỡn và gặm bánh mì, tôi chợt tưởng như vừa mơ:

Tôi có căn nhà màu xanh

Ở đấy mặt trời cũng xanh

Trăng sao và cửa sổ

Tất cả đều xanh ngắt

.....

Tất cả gần như còn lãnh đẵng, thế mà khung trời màu xanh của anh Cường đã biến mất. Biến mất trong âm thầm không một tiếng vang.

La Lan

Một Ngày Yêu Nhau

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

bây

TỪ LÚC TRỞ VỀ NHÀ ĐẾN NAY, ANH Cương càng lúc càng tỏ ra ngoan ngoãn hơn. Mẹ hôm nào cũng ca ngợi không ngớt sự khôn ngoan và biết cảm hoá chồng của chị Ngọc. Mỗi lần nghĩ đến chuyện cũ, mẹ nói:

- Nếu biết địa chỉ của con quỷ cái đó sớm hơn thì gia đình đã không đến đổi lòng cùng như vậy.

Lũ trẻ con chúng tôi chẳng đứa nào thích nghe lại chuyện cũ vì dù sao căn nhà màu xanh cũng là một kỷ niệm đáng yêu. Sự trở về của anh Cương là điều đáng mừng với người lớn, nhưng có thật đáng mừng không khi anh ấy trở về với đôi mắt không hồn? Một trái tim đã chết, một chiếc bóng âm thầm cô đơn. Lúc rời xưởng mộc trở về hình như anh đã để hồn ở lại căn nhà màu xanh trên đồng gỗ. Cũng có lẽ vì ấn tượng của tôi đối với ngôi nhà màu xanh quá sâu đậm nên nhận xét có điều chủ quan chẳng? Có điều theo lời mẹ thì anh Cương đã lớn chứ không còn ranh mãnh như xưa nữa, anh hết sức ngoan ngoãn, học ban ngoại giao đúng với ước nguyện của cha anh.

Cuối tháng Sáu, Thiệu Kinh Thành ra trường, hôm lễ tốt nghiệp cử hành, cậu cho xe đến nhà rước cha mẹ và tôi cùng đi. Từ cổng trường đại học cổ kính, đã thấy đám sinh viên chỉnh tề trong bộ áo tốt nghiệp tụ họp chờ cuộc diễu hành cuối cùng vòng quanh trường và tỏ niềm luyến tiếc trường xưa. Anh Cương, chị Ngọc và vợ tôi đứng ở hành lang chờ lễ. Hôm nay, anh Cương mặc Âu phục trắng thẳng nếp, với chiếc cà vạt màu đen, lạnh lùng, bên cạnh cái rục rờ chói sáng của chị Ngọc.

Mợ thấy chúng tôi đến vồn vã, trong khi anh Cương chỉ gật đầu lễ phép chào ba mẹ tôi, đôi mắt anh xa xăm chứ không còn thân thiết như ngày cũ, khiến tôi chợt nhớ lại hình ảnh anh Cương lúc ngồi trên xe trộm và những

lần bơi thuyền trên hồ Bắc.

Đám sinh viên tốt nghiệp sau khi đi một vòng đã trở lại hội trường. Mẹ và chị Ngọc có vẻ thật vui chỉ về phía Kinh Thành đang lẩn giữa đám đông nói:

- Hai năm nữa là thằng Cường cũng sẽ có trong đám sinh viên tốt nghiệp này.

Hình như Cường chẳng nghe, anh lơ đãng đưa mắt nhìn ra cổng. Chúng tôi chuẩn bị vào hội trường tham dự phần lễ kế tiếp.

Buổi lễ bắt đầu với những nghi thức bất biến, chào quốc kỳ, Viện trưởng diễn thuyết, khoa trưởng, thị trưởng rồi quan khách... Cậu tôi cũng có đám diễn giả ấy.

Đám sinh viên tốt nghiệp đứng sắp thành bốn hàng dài, yên lặng nghe những lời huấn thị cuối cùng của đời sinh viên, tôi thấp thỏm mong buổi lễ bế mạc ngay. Sau buổi lễ, chúng tôi sẽ được căn nhà mà cậu tôi mới tậu ở đường Trùng Khánh, tôi chẳng thích cùng đi với ông cậu, nhưng con đường Trùng Khánh ngợp lá quá quyến rũ. Hằng ngày, sau những buổi học, tôi thường cùng lũ bạn thả diều dưới hàng cây ngạp lá bên kia để ngắm những ngôi nhà xinh xắn kiểu Tây Phương mà mình thường mơ ước. Tôi mong sau này tôi sẽ có một ngôi nhà như vậy, vì thế khi nghe cậu nói mới tậu được nhà ở đường Trùng Khánh là tôi nôn nóng muốn buổi lễ chấm dứt ngay.

Rồi cuộc lễ cũng xong, chúng tôi ra ngoài hành lang đứng đợi ông cậu, sau những giây phút thủ tiếp với các nhân vật địa phương ông cũng bước ra, phân phối cho xe đưa mẹ, mẹ và chị Ngọc về trước, còn lại cha tôi và người cùng ngồi xe riêng đến Trùng Khánh, riêng phần anh Cường và Thiệu Kinh Thành thì phải đáp xe buýt, ông bảo:

- Con trai phải khổ cực một tí mới nên người.

Không một ai dám cãi lại lệnh ông. Căn nhà nằm ở cuối đường Trùng Khánh, tường quét vôi trắng, cổng xanh đậm trên có tấm bảng cây nhỏ khắc hai chữ bay bướm “Thanh Xá” (tức căn nhà màu xanh) một cái tên trùng với tên nhà chị Phấn và anh Cường ngày cũ.

Chiếc nóc nhọn, màu xanh vút lên trời cao lấp lánh dưới nắng. Chúng tôi bước vào sâu, con đường sỏi nằm giữa hai thềm cỏ rậm chen chúc với những cụm hoa mới tròn. Nhà thật sang, cửa lót kính dày, bậc thềm đều có trải thảm nhung, phòng khách nằm bên trái, trong phòng chỉ trang hoàng bằng một bộ ghế mây và mấy chiếc ghế đôn thấp. Cậu đưa mắt nhìn quanh rồi quay sang hỏi cha:

- Thấy nhà thế nào, đẹp chứ? Tuy sang trọng nhưng bày trí thật trang nhã.

Cha gật đầu đặt chân lên nền gỗ:

- Thiết trí lạ mắt thật.

- Đều là gỗ Phi Luật Tân cả đấy, người thiết kế cho căn nhà này giỏi lắm, cậu xem này, ngay cửa sổ cũng gồm đến ba lớp. Cậu vừa nói vừa bước đến kéo khung cửa - Lớp ngoài cũng bằng kính, lớp kế bằng lưới và lớp trong có màn che, như thế mưa gió gì cũng không sợ cả.

Ông nhìn chúng tôi với vẻ đặc ý và hãnh diện. Cửa mở, gió hè mang những hương hoa thơm ngát của hoa cỏ vào.

- Trên lầu có ba phòng ngủ, dưới này, một phòng khách, một phòng sách, phòng ăn, tất cả đều lát gỗ. Nhà đẹp thật, chỉ tiếc một điều là có nhiều nơi chưa hoàn thành. Có lẽ người cất vì sự thiếu thụt bất ngờ nên bỏ dở công việc... thấy họ rao bán cậu mua ngay.

Cậu đưa tôi và cha đi khắp nơi quan sát, lúc trở về phòng khách, thì anh Cường và Kinh Thành cũng đã đến. Vừa trông thấy họ, cậu đã nói:

- Thấy nhà thế nào, đẹp không?

Kinh Thành hết lời ca ngợi, dù hấn, chưa hề được cậu đưa đi xem, trong khi anh Cường im lặng đưa mắt ra cửa sổ. Bầu trời bên ngoài xanh lơ, nắng Hạ thật nóng, tôi thấy những giọt mồ hôi chài dài trên cổ anh.

Cậu quay sang cha tôi:

- Kinh Thành sắp cưới vợ rồi đấy.

Mặt Kinh Thành đỏ lên, hấn làm ra vẻ bẽn lễn, cha tôi cười:

- Thật thế à? Vậy thì có lời mừng cho cậu, cô ấy là ai th ế?

Kinh Thành chưa kịp nói, cậu tôi đã lên tiếng:

- Tiểu thư nhà họ Tôn đấy. Gia đình có đến bốn năm gian hàng rải rác ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Thiên Tân.

Tôi liếc nhanh về phía Thành, đôi mày hề hấn nhíu lại khó coi, hấn khúm núm:

- Đó là nhờ ơn của bác đấy chứ!

Cậu tôi cười:

- Tại sao lại ơn của tôi?

- Vâng. Kinh Thành đáp: - Nhờ tên tuổi bác nên họ mới chịu gả cô ấy cho con đấy.

Cậu tôi cười hề hề, liếc nhanh về phía anh Cường. Anh Cường vẫn đứng yên, mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài, cậu nói:

- Nhà mới tậu, tôi cũng chưa có dịp phải dùng đến nó, sẵn cậu Thánh vừa ra trường lại sắp cưới vợ, vậy tôi cho mượn tạm đấy, ở đi, bao giờ cần tôi xin cũng được.

Kinh Thành mừng rỡ, hấn chấp tay lại khúm núm:

- Thật cảm ơn bác, bác tốt với cháu quá, cháu sẽ không bao giờ quên ơn bác đâu.

Cậu tôi khoát tay, mắt lại liếc nhanh về phía anh Cường, tiếp:

- Có gì đâu. Tính tôi vậy đó, tôi quý nhất những người trẻ tuổi mà biết chăm học, biết cầu tiến. Lúc xưa khi còn làm quan cũng vậy, tôi thấy những thuộc cấp nào mà cần mẫn siêng năng là tôi nâng đỡ ngay. Cậu là một trong những người trẻ tuổi biết cầu tiến, vì vậy cậu đừng lo. Nếu cậu muốn tôi sẽ giới thiệu cho cậu chỗ ngồi tốt.

Nói đến đây, cậu tôi ho một tiếng rồi tiếp:

- Sau này nếu thằng Cường nó cũng ngoan ngoãn và siêng năng như cậu, tôi cũng sẽ cho nó một cái nhà như thế này.

Tôi liếc nhanh về phía anh Cường, anh vẫn đứng yên bên cửa sổ. Vườn hoa bên ngoài với những cành huệ và lan rực rỡ trong nắng. Tôi chợt nghĩ đến chị Phấn và căn nhà màu xanh, chị cũng thích hoa và chợt hiểu ra nỗi lòng của anh Cường, tôi bước đến:

- Hoa đẹp lắm phải không?

- Vâng, đẹp lắm.

Giọng anh thấp và lạnh, khuôn mặt xa xôi:

- Phải trồng thêm một số hoa khác nữa mới được, chẳng hạn như hoa tường vi...

Anh tiếp:

- Tường vi sớm nở tối tàn. Anh Cường lắm bầm - Đời của hoa ngắn ngủi như vậy, nhưng đẹp và thanh tao, nhưng cái gì đẹp thì dễ mất...

Tôi đứng cạnh yên lặng, nghĩ đến ngôi nhà màu xanh ngày xưa của chị Phấn, ở đó ngoài tường vi lúc nào cũng rực rỡ. Cảm thông nỗi lòng của anh Cường nhưng tôi không biết phải nói thế nào an ủi anh.

Đứng một chút rồi anh Cường thả ra hành lang. Tôi lặng lẽ theo sau. Khi băng qua sân cỏ rộng, đột nhiên anh nói:

- Hôm ấy Lan buồn anh lắm phải không?

Tôi ngạc nhiên:

- Hôm nào, thưa anh?

- Hôm tôi và Phấn đưa cậu Lân đi chơi đấy, nếu cho cô biết trước chắc không có chuyện gì xảy ra.

Rồi anh thở dài:

- Nhưng cũng vậy thôi...

Tôi hồi tiếc:

- Hôm đó em không có ở nhà.

- Vâng, vì thấy không có Lan ở nhà nên tôi mới đưa Lân đi đấy chứ... Đến thấy ai cũng đi hết chỉ có Lân ở nhà một mình, tôi nghĩ có lẽ nó buồn lắm nên rủ đi chơi...

Tôi lắc đầu:

- Lân nó không buồn như anh nghĩ, chỉ cần mấy hòn bi với bạn bè cùng lứa là nó quên hết tất cả.
- Em lắm, trẻ con khi xa cha mẹ bao giờ cũng buồn chứ không phải mê chơi mà quên dễ dàng như em nghĩ đâu, có điều con trai nó khác con gái, nó đâu có nói cho em biết!

Tôi nhìn gương mặt trang nghiêm của anh, có vẻ anh nói đúng. Ánh mắt của anh không còn có vẻ tinh quái như ngày nào. Anh tảng lờ như chẳng chú ý tới cái nhìn của tôi. Bầu trời thật xanh. Tôi tự hỏi cái trẻ trung ngay cũ không biết bây giờ có còn ở trong trái tim anh hay đã bay vút đi mất. Nhưng hiện tại tôi biết anh đang buồn, những lời xa vời của anh như một thú nhận.

Tôi đứng yên lặng một lúc thở ra:

- Em không ngờ anh cũng nghĩ đến những điều đó.
- Sao Lan lại nói vậy?
- Em tưởng anh là người bình thản với tất cả mọi chuyện, nhất là đối với những chuyện liên hệ với tình thương giữa cha mẹ và con cái.

Anh Cương cúi đầu nhìn xuống, bước chân anh chùn lại.

- Nếu được như vậy, có lẽ tôi đã không đến nỗi khổ như bây giờ. Nhưng khối óc tôi hình như không giản dị như vậy Lan ạ, lần trở về này của tôi chắc Lan cũng hiểu vì sao rồi chứ?

Tôi yên lặng, chúng tôi thả ra giữa vườn hao. Anh Cương đột nhiên hỏi:

- Lan có còn nhớ lần về quê nghỉ Tết trước của bố mẹ tôi với Kinh Thành không?

Tôi gật đầu:

- Dạ biết, vì Kinh Thành có nói cho em nghe.
- Em biết tại sao cha tôi mời Kinh Thành đi không? Lần đó vì giận tôi nên cha tôi mới mời hẳn theo đấy.
- Sao lạ vậy?
- Tính cha tôi như thế đó. Khi nào thấy tôi không làm hợp ý người là kéo Kinh Thành để làm một tí dụ gương mẫu hầu bắt tôi theo.

Tôi hỏi:

- Thế nếu lần đó cậu cho cả Kinh Thành và anh cùng đi anh có đi không?

Anh Cương lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, nhưng nếu cha tôi đặt điều kiện có lẽ tôi cũng không đi, dù tôi rất thích được về quê.

Tôi tò mò:

- Thường khi cậu đặt điều kiện gì với anh?

Anh Cương nhún vai:

- Thiếu gì điều kiện. Nào phải học giỏi, phải vâng lời, phải biết tiến thân...
Ồ đủ cả, cũng như đã có một lần, lúc anh còn bé, trước khi cho đi chơi ông bắt anh phải thuộc lầu một bài cổ văn rồi mới cho đi. Mỗi lần đi chơi là mỗi lần có một điều kiện. Lan nghĩ như thế có đáng chán không chứ?

Tôi nhìn anh:

- Thì ra anh ghét học bài?

Anh Cương lắc đầu:

- Ghét thì chẳng ghét, nhưng tôi thù cái chuyện đem nó ra làm điều kiện để đổi chắc việc đi chơi. Học lúc nào thích là học chứ trong trường hợp tôi đã không muốn thì cũng đừng mong.

- Thế mà em cứ tưởng anh không thích học chứ.

Anh Cương yên lặng một lúc rồi nói:

- Cũng có thể như vậy, vì ngay từ thuở bé tôi đã bị nhồi sọ bằng tư tưởng học để chắc chuyện đi chơi nên sự học cũng đã trở thành một ấn tượng phiền nản của chính mình.

Bây giờ tôi mới hiểu:

- Thế hôm anh mượn xe của nhà họ Hà đi chơi là để trả thù đó phải không?

Anh Cương lắc đầu:

- Không hẳn như vậy, nhưng Lan phải hiểu là tôi cũng có quyền vui chơi nữa chứ? Có điều tôi không ngờ là chuyện lại nổ lớn như vậy.

Nghĩ đến chuyện cũ tôi bứt rứt:

- Nếu hôm ấy em không gọi điện thoại cho chị Ngọc, cũng như em Lân chịu xin phép vú một tí thì đâu có gì phải không anh?

Anh Cương lắc đầu:

- Anh không trách Lan. Lỗi tại anh không đề phòng. Thôi thì chuyện đã qua rồi nói làm gì nữa!

Tôi vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng mà bây giờ anh...

Anh Cương nhìn tôi lắc đầu, rồi yên lặng bước tới phía hồ nước. Giữa hồ một hòn giả sơn phủ rêu xanh với một thanh gỗ nhỏ trên có khắc hai chữ “Mộng Xanh”;

Anh Cương ngồi ngẩn ra nhìn hai chữ thật lâu, rồi lẩm bẩm.

- Quả thật chỉ là một cơn mộng, một giấc mộng màu xanh.

Tôi không hiểu anh nói gì, nhưng nghe giọng nói thống thiết của anh tôi bỗng thấy xúc động. Tôi cũng yên lặng vì không muốn khuấy động những giây phút quý giá của anh. Chúng tôi đứng như thế thật lâu, nước từ trong vòi cao phun đều lên ngọn giả sơn tạo thành những dòng suối nhỏ chạy qua hai chữ “Mộng Xanh”. Những cơn gió nhẹ mang hơi nước phất ngang qua mặt tôi, anh Cương như đã trở thành tượng gỗ, có lẽ anh đang hồi tưởng về những giây phút vui tươi ngày cũ. Một lúc tôi lại nghe anh lẩm bẩm:

- Thật quả như cơn mộng.

Tôi không dừng được tò mò, quay sang:

- Anh nói gì thế?

Anh Cương đứng dậy lắc đầu:

- Không. Không có gì cả. Thôi chúng ta vào đi, nắng nóng quá!

- Tôi yên lặng theo anh, với một nỗi buồn thoáng nhẹ. Anh Cương của những ngày vui nhộn cũ đã mất, bây giờ chỉ còn là một chiếc máy vô tình thôi.

*

* *

Từ nhà mới của cậu trở về, cha và tôi được đưa về riêng. Không dấu được sự bất bình, tôi hỏi cha:

- Tại sao cậu lại tốt với anh Thành quá vậy? Nhà mới mua mà lại trao cho ông ấy ở.

Cha tôi im lặng một lúc người nói:

- Có lẽ vì cậu con nghĩ rằng Thành nó ngoan ngoãn dễ thương.

Tôi thắc mắc:

- Thế cha có nghĩ là hẳn dễ thương thật không?

Cha tôi cười:

- Con người tốt hay xấu khó phê phán được lắm, vì không thể thẩm định được.

Tôi gật đầu thú nhận:

- Con không ưa nổi tên đó.

- Thế con nghĩ sao về anh Cường của con?

Cha hỏi ngược lại, khiến tôi bối rối:

- Con cũng không biết, nhưng con có cảm giác như chẳng ai hiểu được anh ấy cả.

Cha tôi cười:

- Sao con lại nghĩ kỳ cục như vậy?

Tôi ngây thơ:

- Con cũng không biết, có điều gần như chẳng ai ở nhà anh thương anh cả.

Cha yên lặng suốt lộ trình còn lại mãi đến lúc xe dừng trước nhà cha mới nói:

- Ở đời có nhiều chuyện mà ta không bao giờ hiểu được. Con cũng không nên trách cậu con, vì với cậu thì đó là một cách dễ thương thẳng Cường.

La Lan

Một Ngày Yêu Nhau

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

tám

TRỜI CÀNG LÚC CÀNG NÓNG. MÙA NGHỈ HÈ của chúng tôi cũng đến. Như lệ thường năm, trước ngày nghỉ mấy hôm nhà trường bao giờ cũng tổ chức những buổi dạ hội, triển lãm và phát thưởng. Đó là những ngày để cho tất cả học sinh vui nhộn sau sáu tháng dài sách vở. Hôm đầu tiên của ngày lễ, trời thật xanh, chúng tôi đồng đều trong những bộ đồng phục màu xanh nhạt tới lui trong sân trường ngắm nghía những hình ảnh mà mình đã dày công trang trí, mấy chiếc quán nước tạm thời mọc lên để cung cấp kem lạnh cho bạn gái háu ăn, chúng tôi cũng có một sạp báo dành riêng bán một đặc san duy nhất của Trường. Tôi và Từ Duy Cầm - Một cô bạn cùng lớp được cử đứng bán.

Lợi dụng lúc khách còn thưa, tôi và Cầm thả dục theo sân trường lú lo với những con bạn khác rồi mới trở về làm nhiệm vụ.

Hôm thứ hai, giữa lúc tôi và Cầm đang ngồi nghỉ trong quày hàng thì có tiếng nói sau lưng:

- Nãy giờ chắc mệt lắm phải không? Tôi mang nước đến để quý vị giải lao đây.

Nghĩ là con bạn nào cùng lớp, tôi không buồn quay lại, reo lên:

- Ồ, biết điều thế thì tuyệt, khá lắm!

Tôi vừa nói vừa quay lại chìa tay lấy nước, nhưng người đối diện trước mặt khiến tôi ngỡ ngơ - Chị Phấn. Thật không ngờ chị Phấn lại hiện diện ở đây trong chiếc Robe màu xanh đậm và cà-vạt trắng trông chị vẫn xinh xắn và trẻ trung như ngày nào. Có điều chị ốm hơn xưa. Thấy tôi ngạc nhiên chị cười hỏi:

- Lan không ngờ tôi đến đây phải không?

Tôi vội vã nhét chiếc bánh đang ăn dở của mình vào tủ, nắm lấy tay chị xúc động:

- Không ngờ.... không ngờ lại...

Rồi tôi không nói gì được nữa. Thật vậy, quả tim tôi đang gào lên - Ồ chị Phấn, thế mà em cứ tưởng sẽ chẳng bao giờ gặp lại chị. Anh Cường mất chị cũng như em. Chị Phấn nào hiểu tôi nghĩ gì, chị lặp lại:

- Lan không ngờ tôi đến đây với Lan chứ?

Tôi yên lặng gật đầu, chị siết mạnh tay tôi với đôi mắt chớp nhanh:

- Từ Cáp Nhĩ Tân mới đến, muốn gặp em ngay. Nhưng tôi chẳng dám đến nhà, giữa lúc chưa biết tính sao thì đọc báo thấy lễ bãi trường đang tổ chức. Tôi đoán có lẽ sẽ gặp em tại đây nên đến, không ngờ gặp thật.

Cả một tâm sự ngập đầy hồn, tôi với chị Phấn có nhiều điều muốn nói nên kéo chị vào sân. Chúng tôi đi về phía công viên, nơi đây giờ này thật vắng. Yên lặng một lúc chị Phấn mở lời:

- Tôi mới từ Cáp Nhĩ Tân đến đây định xem có việc gì làm hay không, ở nhà mãi chán quá.

Tôi yên lặng lắng nghe, chị ngập ngừng một chút rồi hỏi:

- Lúc gần đây em có gặp anh Cường không?

Tôi gật đầu, giọng chị có vẻ xúc động:

- Anh ấy.... anh ấy có khỏe không?

Tôi lại gật đầu, chị đưa mắt xa xăm:

- Đây em thấy không? Rồi chị cũng xa được anh ấy, bây giờ chắc có lẽ em không còn trách chị nữa chứ?

Tôi lắc đầu:

- Em nào có trách chị gì đâu? Em chỉ

Nói tới đây tôi chẳng biết nói thêm gì nữa. Chị Phấn tiếp:

- Tất cả chuyện hôm trước tại lỗi chị cả, nếu chị đừng quá yếu mềm thì lần chia tay kia đã trở thành vĩnh viễn rồi....

Chị cúi nhìn xuống chân, đôi giày cao gót màu trắng lấm tẩm bùn như:

- Lúc trước chị cũng biết sớm muộn gì chị và anh Cường cũng phải xa nhau. Ngay từ khi bắt đầu yêu nhau chị đã hiểu định mệnh đã muốn như vậy.

Chị Phấn chậm rãi nói, giọng chị bình thản chứ không đau khổ ngút ngàn như tôi nghĩ. Tôi quay sang, dưới chiếc nón vành rộng một khoảng bóng tối đã che mất nửa bên mặt chị.

- Hôm chị chia tay, em biết không, chị và anh Cường đã ngồi thật lâu dưới hàng cây qui, không ai nói với ai lời nào cả, cuối cùng chị cũng là người lên tiếng đầu tiên:

- Anh Cường, em yêu anh. Nhưng em không thể để anh bị gia đình ruồng bỏ được....

Chị Phấn vừa nói đến đây, nhưng không còn nén được xúc động chị òa lên khóc. Gió tạt mạnh qua hàng dương già làm lung lay những cành lá yếu ớt. Tim tôi buốt đau, đặt tay lên đôi vai gầy đang run rẩy, tôi nói:

- Chị Phấn, đừng khóc nữa chị.

Tôi biết lời khuyên của mình chỉ là những câu nói vô nghĩa. Chị Phấn khóc thật lâu, tôi lấy khăn tay chấm nước mắt cho chị. Chúng tôi tựa người vào cây yên lặng. Một lúc chị nói:

- Chắc em cũng hiểu anh Cường đã trả lời chị ra sao? Anh ấy bảo Anh biết con người không thể sống hoàn toàn cho mình . Anh biết con người không phải là hạng người vô tâm, nhiều người đã trách oan anh ấy.

Rồi chị phẫn hải nhải. Em biết, em biết

Tôi hiểu chị đang tỏ bày sự hiểu biết của mình với anh Cường, tôi yên lặng và tôn trọng những giây phút thiêng liêng của chị. Anh Cường không phải hạng người vô tâm, anh đã sống cho những người quanh mình... Vì sợ em Lân ở nhà một mình buồn, anh đưa nó đi chơi, lại sợ bà vú bị mẹ trách nên anh lãnh tất cả hậu quả... Lần trở về này của anh không phải vì anh sợ từ bỏ mà chỉ vì cơn bệnh của ông cậu... Tôi muốn nói với chị Phấn. Thưa chị

em biết tất cả rồi.

Chúng tôi ngồi bên nhau một lúc thật lâu chị Phấn tiếp:

- Anh Cường là người có nhân tài, lúc ở xưởng mộc đâu phải anh Cường rong chơi suốt ngày đâu mà là đang suy nghĩ để thiết kế cho một ngôi nhà lý tưởng. Bằng chứng là căn nhà ở cuối lộ Trùng Khánh.... Nhưng tiếc thật, công trình dở dang, hơn nữa chúng tôi cũng đã cạn tiền, đám thợ làm reo. Lúc chị và anh Cường chia tay anh bảo có khi trở về sẽ hoàn toàn làm theo ý cha và căn nhà đã được giao lại cho ông đốc công.

Đôi mắt đầy lệ thần thờ nhìn những chiếc lá trên cao.

- Tiếc thật.... Em biết không, việc mất ngôi nhà đó như một thực tế chua cay, anh Cường đã đón nhận sự thất bại với niềm đau khủng khiếp.... Chị hiểu anh ấy đau khổ hơn cả việc mất chị.

Tôi lặng người... Ngôi nhà nào? Và đột ngột nghĩ đến căn nhà ở cuối đường Trùng Khánh dở dang mà cậu đã dẫn tôi đi xem.

- Có phải chị nói ngôi nhà lợp ngói xanh và tường sơn trắng không?

Chị Phấn quay lại nhìn tôi ngạc nhiên:

- Em cũng biết căn nhà đó nữa à?

Tôi gật đầu:

- Vâng, em cũng đã có đến đấy, bây giờ nó thuộc về chủ khác rồi chị ạ.

- Đã bán rồi à?

Chị Phấn có vẻ phiền muộn:

- Thế mà tôi vẫn muốn...đến đó xem lại một lần cuối cùng.

Tôi lắc đầu:

- Thôi đến làm chi nữa? Người mua căn nhà không ai xa lạ. Cha anh Cường đấy!

- Cha anh Cường đã mua lại căn nhà?

Tôi gật đầu. Chị Phấn yên lặng một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thật không ngờ... Đôi mắt chị chớp nhanh - Chị không ngờ... nhưng cậu em có biết căn nhà ấy là do anh Cường thiết tri không?

Tôi nghĩ ngợi rồi lắc đầu:

- Ông ấy không biết. Em nghĩ có lẽ anh Cường cũng không muốn cho ông ấy biết. Chị hiểu không?

Bây giờ cậu tôi đã để căn nhà cho Thiệu Kinh Thành ở rồi.

Chị Phấn nhú mày:

- Thiệu Kinh Thành là ai thế?

- Là anh ruột của chị Ngọc.

- Thế à? Rồi chị yên lặng, thật lâu mới tiếp - Thế còn anh Cường... Anh ấy vẫn khỏe chứ?

Khi nghe chị Phấn hỏi: Anh ấy vẫn khỏe chứ tôi hiểu lòng chị. Tâm tình ngày nào khiến tôi xúc động, tôi không muốn dối chị đành thú thật:

- Anh ấy không còn như xưa nữa.

Đôi mắt chị Phấn sụp tối, tôi nắm tay chị an ủi:

- Dù sao chị cũng nên vui khi biết cậu tôi thích căn nhà đó, phải không chị?

Chị yên lặng gật đầu, di nhẹ mũi giày trên cát, một lúc chị nói:

- Lúc ở bên nhau chúng tôi không làm gì khác hơn là nghiên cứu việc xây cất nhà cửa. Anh Cường trang trí, trong khi tôi phụ tìm sách báo ngoại quốc tra cứu những đồ bình, màu sắc và phương thức trình bày một vườn hoa... Em thấy vườn hoa của người Âu Châu đẹp chứ?

Tôi gật đầu, nhớ đến anh Cường đứng trong cửa lạng người nhìn ra vườn hoa, rồi nghĩ đến thái độ bàng hoàng của anh khi thờ dài : Loài tường vi sớm nở tối tàn chỉ đẹp một lần thôi...

- Cậu tôi cũng nghệ sĩ lắm. Chị Phấn biết không, hôm mua căn nhà ông ấy đã đặt ngay cho nó cái tên Căn nhà màu xanh . Tên đẹp đấy chứ?

Chị Phấn lắc đầu:

- Tiếng Căn nhà màu xanh là do tôi và anh Cường cô đặt đấy chứ. Lúc bấy giờ chúng tôi đã quyết định chia tay nên đưa nhau đến đây lần cuối. Anh Cường nói : Căn nhà này rồi sẽ chẳng biết về ai. Vậy thì cho nó một cái tên là Căn nhà của khách đi. Ý anh muốn nói là căn nhà này được chủ nhân tạo thành nhưng chẳng ở được. Tôi bảo để như vậy coi sao được hay là trong

một câu thơ cổ của Dương Quan có viết Khách xá thanh thanh liễu sắc tân (Nhà khách liễu rủ một màu xanh xanh). Vậy thì ta đặt nó là căn nhà màu xanh. Định mệnh đã an bài, tôi và anh Cương không được ở trong ngôi nhà đó... Thôi thì mong rằng đôi vợ chồng mới Kinh Thành nào đó được trọn vẹn hạnh phúc trong vườn hoa của chúng tôi.

Tôi biết Kinh Thành được ở căn nhà mới đó chẳng bao lâu đâu, vì sau khi được cậu tôi giới thiệu hẳn đã được bổ nhiệm đến miền Nam, như thế Căn nhà màu xanh chắc chắn không mất.

Nghĩ đến ngôi nhà tôi lại nghĩ đến hòn đá giữa hồ hai chữ Mộng xanh như hiện rõ trước mắt. Tôi nói:

- Chị biết không, anh Cương đã đặt tên cho khu vườn là Mộng xanh .
Chị Phấn kéo tôi đến băng đá ngồi xuống, chiếc khăn trong tay chị vò nát. Tôi không hiểu chị đang nghĩ gì. Ngẩng nhìn lên bầu trời xanh lơ trên ngọn cây cao, tôi nghĩ đến anh Cương, anh hiện ở đâu, có biết rằng người yêu giờ ở đây không? Nhưng chắc anh không ngờ đâu. Mà đâu có biết đi nữa cũng chưa chắc anh sẽ đến. Chuyện của họ đã đi vào quá khứ. Anh Cương đã lựa chọn cũng như chị Phấn đã chấp nhận. Kỷ niệm chỉ để nhớ chứ không phải để trở về. Vâng tất cả chỉ là mộng...

Bây giờ tôi đã lớn, tôi biết rằng sống trên đời con người phải thực tế chứ không thể ngủ yên trong cơn mơ. Xã hội tuy phiền nhiễu nhưng là một sự ràng buộc cần thiết. Không ai có thể sống cho chính mình cũng như không thể yêu cho mình thôi. Nhiều lúc nghe người lớn bảo: Biết đẹp bỏ những giấc mộng ích kỷ của riêng mình là đã trưởng thành không biết đúng không nhưng tôi thấy ray rứt làm sao, tôi cảm thông cho những giọt nước mắt của chị Phấn và chua xót cho vẻ lạnh lùng của anh Cương.

Chị Phấn ở lại chơi với tôi đến chiều mới về, khi đưa chị ra cổng tôi chợt nhớ đến chị Ngọc và hỏi:

- Chị có buồn chị Ngọc không?

Chị Phấn lắc đầu:

- Không, cô ấy đáng thương, anh Cường không yêu nhưng vẫn tròn bổn phận. Rồi họ sẽ ở bên nhau với đầy đủ trách nhiệm. Em biết không, nhiều khi không yêu nhau người ta vẫn ở với nhau được, mà không hề xung đột vì họ có bao giờ nghĩ đến nhau đâu mà buồn phiền!

Tôi đột ngột nhớ đến chuyện anh Cường đánh chị Phấn, tôi thắc mắc:

- Lần trước tại sao anh Cường đánh chị?

Mắt chị Phấn chớp nhanh:

- Vì lúc đó tôi định xa anh ấy.

Tôi không hiểu:

- Như vậy có nghĩa là chị đã định bỏ đi từ lâu chứ không phải có sự rắc rối xảy ra mới đi à?

Chị Phấn gật đầu:

- Vâng, nhiều người họ không hiểu, chứ thật sự lúc sống với anh Cường lúc nào tôi cũng bị dẫn vật, nhưng Lan phải hiểu tình yêu không bao giờ điều khiển được bằng lý trí nên tôi không làm sao xa anh ấy được. Hôm đó lúc đi phố tình cờ tôi gặp người bạn cũ, anh ấy hỏi han về cuộc sống của tôi và biết chuyện tôi sống chung với anh Cường nữa.

Chị ngập ngừng, tôi thắc mắc:

- Thế ông ấy có phải là người yêu cũ của chị không?

Chị Phấn lắc đầu:

- Không. Nhưng tôi biết anh ấy thương tôi, chuyện vẫn một lúc anh ấy khuyên tôi nên xa anh Cường vì lấy một người đã có vợ thì thế nào cũng đi đến chỗ tan vỡ.

Giữa lúc đó, có lẽ vì đợi quá lâu nên anh Cường ra ngoài và bắt gặp tôi đang nói chuyện với ông bạn...

- Thế là anh ấy đánh chị?

Chị Phấn gật đầu rồi nói:

- Vâng, anh ấy ghen dữ lắm, ghen với bất cứ người nào đến gần tôi. Nhưng cũng có lẽ do thái độ tôi hôm ấy, tôi cố tình đóng kịch để tạo lý do xa anh

Cương.

Chị Phấn cười buồn:

- Tôi đã tìm được lý do để xa anh Cương, có điều rồi tôi chẳng đủ can đảm để anh ấy đứng trên tuyết... Bây giờ đã xa nhau được rồi, nhưng tôi cũng không yên tâm, tôi không biết anh Cương ra sao...

Tôi yên lặng đứng nghe, tôi biết anh Cương nhưng tôi không muốn để chị Phấn đau khổ khi hay rằng người yêu ngày xưa của mình giờ chỉ còn một trái tim héo, một thứ máy móc lạnh lùng không còn linh hoạt như ngày nào nữa.

Chị Phấn thấy tôi đứng yên, chị nói:

- Không phải tôi là gỗ đá đâu. Lan biết bao nhiêu ngày qua tôi đã khổ sở dường nào không?

Những giọt nước mắt lạnh lùng trên má, tôi an ủi chị:

- Thôi đừng buồn nữa, rồi thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Hãy coi đấy như kỷ niệm, rồi một ngày nào đó chị sẽ quên và sẽ có chồng...

Chị Phấn lắc đầu:

- Đã lỡ yêu một người như anh Cương rồi thì làm sao tôi yêu được người khác nữa chứ?

Như thấy không khí nặng nề quá, chị vỗ mạnh lên vai tôi cười:

- Lan cứ yên tâm, rồi tôi cũng sẽ vui lại. Có điều không lấy chồng thì cũng vẫn sống chứ có chết chóc gì đâu, phải không Lan?

Tôi gật đầu. Chúng tôi tới cổng trường, chị Phấn nhìn thật lâu vào mắt tôi rồi nói:

- Tôi đi rồi đừng nói lại cho anh Cương biết tôi có đến nhé.

Bước ra xe, chị còn quay nhìn lại:

- Thôi gắng học nhé, bao giờ rảnh tôi sẽ lại viếng Lan.

Xe đã khuất trong bụi mờ, tôi đứng thẫn thờ nhìn theo tường chừng như mình đang mơ. Đám hoa lựu chói chang dưới nắng, trời không một cơn gió, có một khoảng trống thật to trong lòng. Tất cả như một cơn mộng thật.

La Lan

Một Ngày Yêu Nhau

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Đoạn kết

KHI TRỞ VỀ VỚI CUỘC SỐNG RIÊNG TƯ, tôi cũng không quên được chuyện của chị Phấn. Ngày tháng vùn vụt qua thế mà đã hai năm rồi. Anh Cương đã ra trường và được cậu tôi đưa vào bộ ngoại giao ở Nam Kinh làm việc. Cũng nhờ sự nâng đỡ của cậu, Thiệu Kinh Thành cũng đã sang Âu Châu công cán. Tôi thì đang ngập ngừng ở ngưỡng cửa Đại Học, tôi cũng đã có người yêu. Chúng tôi đang chuẩn bị đính hôn.

Trước hôm đến Nam Kinh nhận nhiệm sở, anh Cương có viết cho tôi một lá thư ngắn.

“... Anh hiện đang ở tại “Căn nhà màu xanh”, còn một tháng nữa thì anh cũng không còn ở đây nữa. Đến đây Lan, đến để nói chuyện thật nhiều, nhớ đưa cả Romeo của em đến nữa nhé”.

Nhắc đến căn nhà màu xanh tôi lại nhớ đến cơn mộng xanh ngày nào. Thật nhiều kỷ niệm trở về và tôi muốn hiểu xem anh Cương còn nghĩ gì với dĩ vãng nên đưa vội Romeo của tôi đến viếng anh ngay.

Bên bức tường thấp của căn nhà màu xanh, loài tường vi sắc tím, đỏ, xanh, trắng, nở rộ. Tôi nhận chuông và người ra mở cổng cho tôi là một chú bé nghịch ngợm. Cậu bé bụ bẫm với đôi mắt to, thấy tôi bạo dạn tự giới thiệu:

- Con là Đan Đan.

Đan Đan là đứa con trai đầu lòng của anh Cương và chị Ngọc. Tôi bế nó lên:

- Đan Đan ngoan quá, vòng tay thừa cô, thừa cả cậu nữa đi.

Từ lúc trở về đến nay anh Cương đã có hai đứa con, đứa lớn tên Đan Đan

ba tuổi và đứa nhỏ tên Nguyễn Nguyễn mới vừa đầy năm. Anh Cường bước ra cổng đón chúng tôi, anh có vẻ chững chạc như một người lớn thật sự, sau khi giới thiệu Romeo của tôi với anh, chúng tôi vào phòng khách. Chị Ngọc hôm nay đi vắng. Chị đưa thằng Nguyễn về nhà thăm cậu.

Gian phòng khách nằm giữa khu vườn rậm lá thật yên tĩnh. Tôi trầm trồ:

- Ở đây có vẻ nhàn quá nhỉ!

Anh Cường yên lặng gật đầu, trán anh bây giờ đã hằn nếp nhăn:

- Trước khi đi nhận nhiệm sở, tôi muốn được thanh thản nên về đây ở ít hôm vậy mà.

Tôi đưa mắt quan sát căn phòng xem có gì đổi khác không. Vẫn không có gì, trên chiếc bàn cạnh song cửa một mảnh giấy hoa tiên trải sên với những nét chữ bay bướm của anh Cường còn chưa ráo mực:

Mưa rơi như phủ bụi mờ

Hàng cây liễu rũ ở h ở mây xanh

Nghĩ người rồi lại nhìn quanh

Hồn tan đã chết mộ xanh cõi nào!

Và tôi nhớ đến lời chị Phấn - Định mệnh đã muốn ngôi nhà màu xanh này là kỷ niệm để xa nhau mà bất giác xúc động.

Anh Cường, thấy tôi đọc thơ, anh nhả khói thuốc thoảng nhẹ lên cao:

- Lan có thấy không? Rồi tôi cũng đi chứ không còn được ở lại với kỷ niệm. Tôi sẽ về miền Nam, biết đâu rồi chẳng xuất ngoại? Sợ từ đây tôi sẽ khó có cơ hội gặp lại mấy em nữa, nên nhân mấy em đến gọi là hàn huyên một ngày cho đỡ nhớ.

Anh đưa mắt nhìn ra vườn, lâu lắm lại tiếp:

- Tôi đi rồi không hiểu gian nhà này lại sẽ vào tay ai. Hôm trước cha tôi có nói người định dùng nó làm nơi để tiếp đãi bạn bè trong giới ngoại giao vì vậy... tôi chép lại bài thơ này coi như, một sự nhắc nhở. Tôi sẽ lồng kiếng và treo tường để một mai nếu khách phương xa có đến ngụ cũng nhìn thấy

và mặc niệm giùm tôi.

Anh Cường xoay xoay ly nước trong tay, mắt mờ đi với những nỗi niềm chất ngất, bọt nước theo sự xoay tròn của tay anh vỡ tan từng cái một:

- Có một món quà tặng Lan đây.

Anh Cường đứng dậy, bước đến kệ sách cẩn thận mang một quyển vở ra, trên những trang giấy khác nhau, từng cành hoa khô ép chặt, đa số là loại tường vi, hương và lan, có nhiều trang tôi tìm thấy chỉ có một chiếc lá hay một loại dây leo. Xem hết cả sưu tập tôi ngẩng lên, anh Cường nói:

- Hoa và lá này đều ở trong vườn cả, hôm nay tặng cho Lan đấy.

Tôi xúc động nhìn anh:

- Sao anh không giữ lấy làm kỷ niệm.

Sự thật ra tôi muốn nói. Tất cả những thứ này là kỷ niệm của anh và chị Phấn đây phải không?

Anh Cường cười buồn:

- Bây giờ tôi không muốn giữ lấy một cái gì làm riêng cho mình nữa. Tôi đã mất hết rồi, ngay từ lúc sưu tập hoa tôi đã nghĩ thế và sưu tập chỉ để giải buồn thôi.

Anh Cường mân mê quyển sách trên tay:

- Cứ coi như tôi tặng cho cả hai người vậy.

Tôi nhận quyển sách với một nỗi buồn thoáng nhẹ, giữa lúc đó bé Đan Đan từ sau chạy ra, hần leo lên gối anh Cường vò vĩnh chiếc nón mới. Anh Cường với tay qua kệ trà lấy chiếc hộp đựng những mảnh gỗ đủ màu trao cho con.

- Xây nhà đi con, xây cho cô và chú đây xem.

Đan Đan n goan ngoãn ngồi bệt xuống đất, nó kéo những mảnh ván trong hộp ra, nhưng chỉ hai phút sau nó đã chán ngay và đập đổ tất cả. Anh Cường lắc đầu thở dài, bé Đan Đan đứng dậy bỏ chạy tới kệ tủ mang tập ảnh ra bập bẹ chỉ từng bức ảnh nói:

- Đây là Đan Đan, đây là cha, là mẹ, đây là bé Nguyên... Đan Đan ba tuổi nè... em một tuổi nè...

Rồi nó ngẩng đầu tròn mắt với tôi:

- Cô ơi Đan Đan cho cô một tấm nhé.

Tôi gật đầu cười, nó lập tức trao cho tôi tấm hình. Anh Cường đứng cạnh nói:

- Nó chẳng giống tôi tí nào cả. Lúc còn bé tôi nào thích chụp ảnh đâu...

Tôi nhìn anh Cường:

- Vâng, nó giống như một nhà ngoại giao rành nghề.

Anh Cường cười nhẹ rồi bế Đan Đan đặt lên gối mi nó một cái, nói như trách với con:

- Đan Đan, con làm sao biết được ngay từ khi con ra đời, cha đã thất vọng biết bao nhiêu.

- Đan Đan mở to mắt nhìn cha, nó không hiểu anh Cường nói gì, chìa bức ảnh cho anh, nó bập bẹ:

- Cha viết vào bức ảnh là Đan Đan tặng cho cô đi...

Anh Cường quay sang tôi:

- Đó cô thấy không? Nó không có một tí nào giống tôi cả.

Tôi yên lặng với nụ cười. Tôi biết anh Cường chưa nhạt nhòa với những kỷ niệm cũ. Anh đặt bút viết trên bức ảnh của Đan Đan.

“Chả nhà ngoại giao bé tí Đan Đan tặng cho cô Lan”.

Nét mặt anh Cường thoáng buồn, ông bạn tôi đứng cạnh không sao hiểu được tâm sự của anh Cường. Mây chợt lấp nắng, căn phòng trở nên tối hẳn. Anh Cường đứng dậy, đặt Đan Đan xuống đất rồi vụt nói:

- Phấn có viết một quyển sách, Lan có đọc chưa?

Tôi ngạc nhiên, anh Cường tiếp:

- Tôi cũng không ngờ chuyện của cô ấy viết là một chuyện tình. Phấn viết khá lắm, đề cả tên thật... tôi không có nhưng ngoài tiệm sách có bán.

Mặt anh thoáng buồn:

- Bây giờ tôi không biết Phấn đang ở đâu, nhưng từ lúc thấy quyển sách cho đến nay, tôi bỗng thấy an tâm hơn vì biết rằng nàng đã chọn được hướng đi riêng cho chính mình.

Tôi yên lặng đợi chờ anh Cường tiếp, nhưng chẳng nghe anh nói thêm gì

cả. Một lúc thật lâu rồi như nhớ ra anh vui vẻ trở lại, kéo bé Đan Đan đến trước mặt dạy nó đọc hai chữ “Good Morning”. Anh bảo:

- Muốn làm nhà ngoại giao thì ngay bây giờ phải học Anh Văn con nhé.

Nhìn khuôn mặt giễu cợt của anh, người ta có thể nghĩ đến một nếp sống hạnh phúc tràn trề nhưng tôi biết một khoảng trống đang ngập đầy trong trái tim héo hắt của anh Cường.

Chúng tôi già từ anh Cường ra về. Bây giờ tôi thấy thương chị Ngọc nhiều hơn. Vâng, chị mới là người đáng thương nhất trong cuộc, nhìn bề ngoài chị có đầy đủ tất cả, nhưng thực tế chị chỉ giữ được cái xác không hồn của anh Cường. Tôi quay sang “Ông bạn của tôi” dọa:

- Nếu sau này anh rắc rồi em sẽ giết anh.

Người tình tôi ngơ ngác:

- Em nói gì lạ thế?

Tôi yên lặng tựa sát người chàng và nhủ thầm trong lòng:

- Không, sẽ không bao giờ có chuyện đó với chúng tôi đâu.

Chuyện của anh Cường là một chuyện tình đã mất. Tình yêu bao giờ cũng vĩnh cửu và hạnh phúc gia đình là một cái gì dễ đến nhưng cũng khó tìm.

Trên con đường râm mát, chúng tôi chậm rãi đi bên nhau, trao quyển sách ép đầy hoa của anh Cường cho chàng, tôi mở ví lấy bức ảnh của bé Đan Đan ra ngắm. Thằng bé thật đẹp. Nó là kẻ thừa tự hoàn toàn của ông cậu tôi.

Lật ra mặt sau bức ảnh tôi đọc lại hàng chữ “Nhà ngoại giao tí hon Đan Đan” mà lòng chợt miên man. Vẻ lạnh lùng cao ngạo của ông cậu, nỗi cô đơn của anh Cường và sự hồn nhiên của bé Đan Đan.

Đời rồi sẽ ra sao? Tôi không hiểu gì cả, nhưng ít ra nó không hẳn chỉ nằm ở hai chữ tình yêu và hạnh phúc.

LIÊU QUỐC NHĨ



Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy; cunhoi, topolino, Thiên Thần, forever1401, Hoatuyet91

Nguồn: Ct.Ly/ VNthuquan - Thư viện Online

Nhà xuất bản Xuân Thu

Xuất bản 1981

Được bạn: Ct. Ly đưa lên

vào ngày: 1 tháng 8 năm 2010